ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ.

EURIPIDIS TRAGOEDIAE

CUM FRAGMENTIS.

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

RECOGNOVIT

AUGUSTUS WITZSCHEL.

NOVA EDITIO STEREOTYPA.

TOM. IV.

ION, HERCULES FURENS, ELECTRA.
FRAGMENTA.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1841.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ΞΟΥΘΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ἢ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΠΥΘΙΑ ἤτοι ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Κρέουσαν τὴν Ἐρεχθέως Ἀπόλλων φθείρας ἔγκυον ἐποίησεν ἐν Ἀθήναις· ἡ δὲ τὸ γεννηθὲν ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐξέθηκε, τὸν αὐτὸν τόπον καὶ τοῦ ἀδικήματος καὶ τῆς λοχείας μάρτυρα λαβοῦσα. τὸ μὲν οὖν βρέφος Ἑρμῆς ἀνελόμενος εἰς Δελφοὺς ἤνεγκεν· εὑροῦσα δ᾽ ἡ προφῆτις ἀνέθρεψε· τὴν Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος ἔγημε· συμμαχήσας γὰρ Ἀθηναίοις την βασιλείαν καὶ τὸν τῆς προειρημένης γάμον ἔλαβε δῶρον. τούτῳ μὲν οὖν ἄλλος παῖς οὐκ ἐγένετο· τὸν δ᾽ ἐκτραφέντα ὑπὸ τῆς προφήτιδος οἱ Δελφοὶ νεωκόρον ἐποίησαν. ὁ δὲ ἀγνοῶν ἐδούλευσε τῷ πατρί.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Δελφοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΩΝ.

ΕΡ. Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν,
θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων, θεῶν
μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, ἥ μ' ἐγείνατο
Ἑρμῆν, μεγίστῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν.
ἥκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἵν' ὀμφαλὸν
μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς,
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων ἀεί.
ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις,
τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη,
οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις
βίᾳ Κρέουσαν, ἔνθα προσβόῤῥους πέτρας
Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.
ἀγνὼς δὲ πατρί, τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον,
γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον· ὡς δ' ἦλθεν χρόνος,
τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ' ἀπήνεγκεν βρέφος
ἐς ταὐτὸν ἄντρον οὗπερ εὐνάσθη θεῷ
Κρέουσα, κἀκτίθησιν ὡς θανούμενον
κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
προγόνων νόμον σώζουσα τοῦ τε γηγενοῦς

Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
φρουρὼ παραζεύξασα φύλακε σώματος
δισσὼ δράκοντε, παρθένοις Ἀγραυλίσι
δίδωσι σώζειν. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ
νόμος τίς ἐστιν ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις
τρέφειν τέκν᾽. ἀλλ᾽ ἣν εἶχε παρθένος χλιδὴν
τέκνῳ προσάψασ᾽ ἔλιπεν, ὡς θανουμένῳ.
καί μ᾽ ὢν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
ὦ σύγγον᾽, ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα
κλεινῶν Ἀθηνῶν, οἶσθα γὰρ θεᾶς πόλιν,
λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας
αὐτῷ σὺν ἄγγει σπαργάνοισί θ᾽ οἷς ἔχει
ἔνεγκ᾽ ἀδελφῷ τἀμὰ πρὸς χρηστήρια,
καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
τὰ δ᾽ ἄλλ᾽, ἐμὸς γάρ ἐστιν, ὡς εἰδῇς, ὁ παῖς,
ἡμῖν μελήσει. Λοξίᾳ δ᾽ ἐγὼ χάριν
πράσσων ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας κύτος
ἤνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἔπι
τίθημι ναοῦ τοῦδ᾽, ἀναπτύξας κύτος
εἱλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρῷθ᾽ ὁ παῖς.
κυρεῖ δ᾽ ἅμ᾽ ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ
προφῆτις ἐσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ·
ὄψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ
ἐθαύμασ᾽ εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη
λαθραῖον ὠδῖν᾽ ἐς θεοῦ ῥῖψαι δόμον,
ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν,
οἴκτῳ δ᾽ ἀφῆκεν ὠμότητα, καὶ θεὸς
συνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ μὴ ᾽κπεσεῖν δόμων·
τρέφει δέ νιν λαβοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητέρ᾽ ἧς ἔφυ,

ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται.
νέος μὲν οὖν ὢν ἀμφὶ βωμίους τροφὰς
ἠλᾶτ᾽ ἀθύρων· ὡς δ᾽ ἀπηνδρώθη δέμας,
Δελφοί σφ᾽ ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ
ταμίαν τε πάντων πιστόν, ἐν δ᾽ ἀνακτόροις
θεοῦ καταζῇ δεῦρ᾽ ἀεὶ σεμνὸν βίον.
Κρέουσα δ᾽ ἡ τεκοῦσα τὸν νεανίαν
Ξούθῳ γαμεῖται συμφορᾶς τοιᾶσδ᾽ ὕπο·
ἦν ταῖς Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,
οἳ γῆν ἔχουσ᾽ Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων·
ὃν συμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δορὶ
γάμων Κρεούσης ἀξίωμ᾽ ἐδέξατο,
οὐκ ἐγγενὴς ὤν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
γεγὼς Ἀχαιός· χρόνια δὲ σπείρας λέχη,
ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ᾽· ὧν οὕνεκα
ἥκουσι πρὸς μαντεῖ᾽ Ἀπόλλωνος τάδε,
ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην
ἐς τοῦτ᾽ ἐλαύνει, κοὐ λέληθεν, ὡς δοκεῖ.
δώσει γὰρ εἰςελθόντι μαντεῖον τόδε
Ξούθῳ τὸν αὑτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι
κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
γνωσθῇ Κρεούσῃ, καὶ γάμοι τε Λοξίου
κρυπτοὶ γένωνται παῖς τ᾽ ἔχῃ τὰ πρόσφορα·
Ἴωνα δ᾽ αὐτόν, κτίστορ᾽ Ἀσιάδος χθονός,
ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ᾽ Ἑλλάδα.
ἀλλ᾽ ἐς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε,
τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς πέρι.
ὁρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
τόνδ᾽, ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῇ πυλώματα
δάφνης κλάδοισιν. ὄνομα δ᾽, οὗ μέλλει τυχεῖν,

Ἴων ἐγώ σφε πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.
ΙΩ. ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων,
ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ᾽ αἰθέρος
ἐς νύχθ᾽ ἱεράν,
Παρνησιάδες δ᾽ ἄβατοι κορυφαὶ
καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
ἁψῖδα βροτοῖσι δέχονται.
σμύρνης δ᾽ ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους
Φοίβου πέταται.
θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
Δελφίς, ἀείδουσ᾽ Ἕλλησι βοάς,
ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
ἀλλ᾽, ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
βαίνετε δίνας, καθαραῖς δὲ δρόσοις
ἀφυδρανάμενοι, στείχετε ναούς·
στόμα τ᾽ εὔφημον φρουρεῖν ἀγαθόν,
φήμας τ᾽ ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
μαντεύεσθαι
γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
ἡμεῖς δέ, πόνους οὓς ἐκ παιδὸς
μοχθοῦμεν ἀεί, πτόρθοισι δάφνης
στέφεσίν θ᾽ ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον
ῥανίσιν νοτερόν, πτηνῶν τ᾽ ἀγέλας,
αἳ βλάπτουσιν
σέμν᾽ ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς
φυγάδας θήσομεν· ὡς γὰρ ἀμήτωρ
ἀπάτωρ τε γεγὼς τοὺς θρέψαντας

Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.
ἄγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ στρ.
καλλίστας προπόλευμα δάφνας,
ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν
σαίρεις ὑπὸ ναοῖς
κήπων ἐξ ἀθανάτων,
ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ
τὰν ἀέναον παγὰν
ἐκπροϊεῖσαι,
μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
ᾇ σαίρω δάπεδον θεοῦ
παναμέριος ἅμ' ἀλίου πτέρυγι θοᾷ
λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ.
ὦ Παιὰν ὦ Παιάν,
εὐαίων εὐαίων
εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
καλόν γε τὸν πόνον, ὦ ἀντ.
Φοῖβέ, σοι πρὸ δόμων λατρεύω,
τιμῶν μαντεῖον ἕδραν·
κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν,
οὐ θνατοῖς· ἀλλ' ἀθανάτοις
εὐφάμοισι πόνοις μοχθεῖν
οὐκ ἀποκάμνω.
Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ,
τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω
Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν.
ὦ Παιὰν ὦ Παιάν,
εὐαίων εὐαίων

εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
ἀλλ᾽ ἐκπαύσω γὰρ μόχθους προῳδ.
δάφνας ὁλκοῖς, χρυσέων δ᾽ ἐκ
τευχέων ῥίψω γαίας παγάν,
ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας
δῖναι, νοτερὸν ὕδωρ
βάλλων, ὅσιος ἀπ᾽ εὐνᾶς ὤν.
εἴθ᾽ οὕτως ἀεὶ Φοίβῳ
λατρεύων μὴ παυσαίμαν,
ἢ παυσαίμαν ἀγαθᾷ μοίρᾳ.
ἔα ἔα. στρ.
φοιτῶσ᾽ ἤδη λείπουσίν τε
πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας·
αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς
μηδ᾽ εἰς χρυσήρεις οἴκους.
μάρψω σ᾽ αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς μεσῳδ.
κῆρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
ἰσχὺν νικῶν.
ἅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει
κύκνος· οὐκ ἄλλᾳ
φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις;
οὐδέν σ᾽ ἁ φόρμιγξ ἁ Φοίβου
σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ᾽ ἄν·
πάραγε πτέρυγας,
λίμνας τ᾽ ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
αἱμάξεις, εἰ μὴ πείσει,
τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς.
ἔα ἔα. ἀντ.
τίς ὅδ᾽ ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας

καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
ψαλμοί σ᾽ εἴρξουσιν τόξων.
οὐ πείσει; χωρῶν ἐν δίναις ἐπῳδ.
ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει
ἢ νάπος Ἴσθμιον,
ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται
ναοί θ᾽ οἱ Φοίβου.
κτείνειν δ᾽ ὑμᾶς αἰδοῦμαι
τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας
θνατοῖς· οἷς δ᾽ ἔγκειμαι μόχθοις,
Φοίβῳ δουλεύσω, κοὐ λήξω
τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.
ΗΜ.α΄. οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθά-
ναις εὐκίονες ἦσαν αὐ-
λαὶ θεῶν μόνον, οὐδ᾽ ἀγυι-
άτιδες θεραπεῖαι·
ἀλλά γε καὶ παρὰ Λοξίᾳ
τῷ Λατοῦς διδύμων προσώ-
πων καλλιβλέφαρον φῶς.
ἰδοὺ τάνδ᾽ ἄθρησον,
Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει
χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς·
φίλα, πρόσιδ᾽ ὄσσοις.
ΗΜ.β΄. ὁρῶ. καὶ πέλας ἄλλος αὐ-
τοῦ πανὸν πυρίφλεκτον αἴ-
ρει· τίς; ἆρ᾽ ὃς ἐμαῖσι μυ-
θεύεται παρὰ πήναις
ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς
κοινοὺς αἰρόμενος πόνους
δίῳ παιδὶ συναντλεῖ;

ΗΜ.α΄. καὶ μὰν τόνδ᾽ ἄθρησον
πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππου·
τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει
τρισώματον ἀλκάν.
ΗΜ.β΄. παντᾶ τοι βλέφαρον διώκω.
ΗΜ.α΄. σκέψαι κλόνον ἐν τείχεσι
λαΐνοισι Γιγάντων.
ΗΜ.β΄. ὧδε δερκώμεσθ᾽, ὦ φίλαι.
ΗΜ.α΄. λεύσσεις οὖν ἐπ᾽ Ἐγκελάδῳ
γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν;
ΗΜ.β΄. λεύσσω Παλλάδ᾽ ἐμὰν θεόν.
ΗΜ.α΄. τί γάρ, κεραυνὸν
ἀμφίπυρον ὄμβριμον ἐν Διὸς
ἑκηβόλοισι χερσίν;
ΗΜ.β΄. ὁρῶ, τὸν δάϊον
Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ.
καὶ Βρόμιος ἄλλον
ἀπολέμοισι κισσίνοισι βάκτροις
ἐναίρει Γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς.
ΧΟ. σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ,
θέμις γυάλων ὑπερβῆ-
ναι λευκῷ ποδί γ᾽ *
ΙΩ. οὐ θέμις, ὦ ξέναι.
ΧΟ. οὐδ᾽ ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν;
ΙΩ. τίνα δῆτα θέλεις;
ΧΟ. ἆρ᾽ ὄντως μέσον ὀμφαλὸν
γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος;
ΙΩ. στέμμασί γ᾽ ἐνδυτόν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.
ΧΟ. οὕτω καὶ φάτις αὐδᾶ.
ΙΩ. εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων

καί τι πυθέσθαι χρήζετε Φοίβου,
πάριτ᾽ εἰς θυμέλας, ἐπὶ δ᾽ ἀσφάκτοις
μήλοισι δόμων μὴ πάριτ᾽ εἰς μυχόν.

ΧΟ. ἔχω μαθοῦσα·
θεοῦ δὲ νόμον οὐ παραβαίνομεν·
ἃ δ᾽ ἐκτός, ὄμμα τέρψει.

ΙΩ. πάντα θεᾶσθ᾽, ὅ,τι καὶ θέμις, ὄμμασι.

ΧΟ. μεθεῖσαν δεσπόται
θεοῦ με γύαλα τάδ᾽ εἰςιδεῖν.

ΙΩ. δμωαὶ δὲ τίνων κλῄζεσθε δόμων;

ΧΟ. Παλλάδος ἔνοικα
τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων.
παρούσας δ᾽ ἀμφὶ τᾶδ᾽ ἐρωτᾷς.

ΙΩ. γενναιότης σοι, καὶ τρόπων τεκμήριον
τὸ σχῆμ᾽ ἔχεις τόδ᾽, ἥτις εἶ ποτ᾽, ὦ γύναι.
γνοίη δ᾽ ἂν ὡς τὰ πολλά γ᾽ ἀνθρώπου πέρι
τὸ σχῆμ᾽ ἰδών τις εἰ πέφυκεν εὐγενής.
ἔα·
ἀλλ᾽ ἐξέπληξάς μ᾽, ὄμμα συγκλήσασα σὸν
δακρύοις θ᾽ ὑγράνασ᾽ εὐγενῆ παρηΐδα,
ὡς εἶδες ἁγνὰ Λοξίου χρηστήρια.
τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ᾽ ἦλθες, ὦ γύναι;
οὗ πάντες ἄλλοι γύαλα λεύσσοντες θεοῦ
χαίρουσιν, ἐνταῦθ᾽ ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ.

ΚΡ. ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει
ἐς θαύματ᾽ ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι·
ἐγὼ δ᾽ ἰδοῦσα τούςδ᾽ Ἀπόλλωνος δόμους
μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά·
οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχομεν ἐνθάδ᾽ οὖσά που.
ὦ τλήμονες γυναῖκες· ὦ τολμήματα

θεῶν. τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν,
εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα;
ΙΩ. τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυςθυμεῖ, γύναι;
ΚΡ. οὐδὲν μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ
ἐγώ τε σιγῶ καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.
ΙΩ. τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας
πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;
ΚΡ. Κρέουσα μέν μοι τοὔνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.
ΙΩ. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ, γενναίων τ' ἀπὸ
τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.
ΚΡ. τοσαῦτα κεὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.
ΙΩ. πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθευται βροτοῖς,
ΚΡ. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλω.
ΙΩ. ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαστεν πατήρ;
ΚΡ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.
ΙΩ. ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;
ΚΡ. ἐς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν.
ΙΩ. δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;
ΚΡ. Κέκροπός γε σώζειν παισὶν οὐχ ὁρώμενον.
ΙΩ. ἤκουσα, λῦσαι παρθένους τεῦχος θεᾶς.
ΚΡ. τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπελον ᾕμαξαν πέτρας.
ΙΩ. εἶεν·
τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λόγος;
ΚΡ. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ.
ΙΩ. πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔθυσε συγγόνους;
ΚΡ. ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν.
ΙΩ. σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κασιγνήτων μόνη;
ΚΡ. βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.

ΙΩ. πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθο-
νός;
ΚΡ. πληγαὶ τριαίνης Ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.
ΙΩ. Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος;
ΚΡ. τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὥς μ' ἀνέμνησάς τινος.
ΙΩ. τιμᾷ σφε Πύθιος ἀστραπαί τε Πύθιαι;
ΚΡ. τιμᾷ; τί τιμᾷ; μήποτ' ὤφελόν σφ' ἰδεῖν.
ΙΩ. τί δέ; στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα;
ΚΡ. οὐδέν· ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.
ΙΩ. πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
ΚΡ. οὐκ ἀστός, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
ΙΩ. τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
ΚΡ. Ξοῦθος, πεφυκὼς Αἰόλου Διός τ' ἄπο.
ΙΩ. καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ;
ΚΡ. Εὔβοι' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις.
ΙΩ. ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὡρισμένη.
ΚΡ. ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῷ δορί.
ΙΩ. ἐπίκουρος ἐλθών, κᾆτα σὸν γαμεῖ λέχος;
ΚΡ. φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας.
ΙΩ. σὺν ἀνδρὶ δ' ἥκεις ἢ μόνη χρηστήρια;
ΚΡ. σὺν ἀνδρί. σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου.
ΙΩ. πότερα θεατής, ἢ χάριν μαντευμάτων;
ΚΡ. κείνου τε Φοίβου θ' ἓν θέλων μαθεῖν ἔπος.
ΙΩ. καρποῦ δ' ὑπὲρ γῆς ἥκετ', ἢ παίδων πέρι;
ΚΡ. ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.
ΙΩ. οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ;
ΚΡ. ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδίαν.
ΙΩ. ὦ τλῆμον, ὡς τἄλλ' εὐτυχοῦσ' οὐκ εὐτυχεῖς.
ΚΡ. σὺ δ' εἶ τίς; ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα.
ΙΩ. τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος εἰμί τ', ὦ γύναι.

ΚΡ. ἀνάθημα πόλεως, ἤ τινος πραθεὶς ὕπο;
ΙΩ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, Λοξίου κεκλήμεθα.
ΚΡ. ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.
ΙΩ. ὡς μὴ εἰδόθ' ἥτις μ' ἔτεκεν ἐξ ὅτου τ' ἔφυν.
ΚΡ. ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοισίδ', ἢ κατὰ στέγας;
ΙΩ. ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.
ΚΡ. παῖς δ' ὢν ἀφίκου ναόν, ἢ νεανίας;
ΙΩ. βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι.
ΚΡ. καὶ τίς γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων;
ΙΩ. οὐπώποτ' ἔγνων μαστόν· ἡ δ' ἔθρεψέ με.
ΚΡ. τίς, ὦ ταλαίπωρ'; ὡς νοσοῦσ' εὗρον νόσους.
ΙΩ. Φοίβου προφῆτις, μητέρ' ὡς νομίζομεν.
ΚΡ. ἐς δ' ἄνδρ' ἀφίκου τίνα τροφὴν κεκτημένος;
ΙΩ. βωμοί μ' ἔφερβον οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος.
ΚΡ. τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσα. τίς ποτ' ἦν ἄρα;
ΙΩ. ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως.
ΚΡ. ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἤσκησαι πέπλοις.
ΙΩ. τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
ΚΡ. οὐδ' ᾖξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;
ΙΩ. ἔχω γὰρ οὐδέν, ὦ γύναι, τεκμήριον.
ΚΡ. φεῦ·
πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὔτ' ἄλλη γυνή.
ΙΩ. τίς, εἶπον· εἴ μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν.
ΚΡ. ἧς οὕνεκ' ἦλθον δεῦρο πρὶν πόσιν μολεῖν.
ΙΩ. ποῖόν τι χρῄζουσ'; ὡς ὑπουργήσω, γύναι.
ΚΡ. μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
ΙΩ. λέγοις ἄν· ἡμεῖς τἆλλα προξενήσομεν.
ΚΡ. ἄκουε δὴ τὸν μῦθον. ἀλλ' αἰδούμεθα.
ΙΩ. οὔτἆρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.
ΚΡ. Φοίβῳ μιγῆναί φησί τις φίλων ἐμῶν.

ΙΩ. Φοίβῳ γυνὴ γεγῶσα; μὴ λέγ᾽, ὦ ξένη.
ΚΡ. καὶ παῖδά γ᾽ ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρᾳ πατρός.
ΙΩ. οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.
ΚΡ. ὅ φησιν αὐτή, καὶ πέπονθεν ἄθλια.
ΙΩ. τί χρῆμα δράσασ᾽ εἰ θεῷ συνεζύγη;
ΚΡ. τὸν παῖδ᾽ ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων.
ΙΩ. ὁ δ᾽ ἐκτεθεὶς παῖς ποῦ ᾽στιν; εἰσορᾷ φάος;
ΚΡ. οὐκ οἶδεν οὐδείς. ταῦτα καὶ μαντεύομαι.
ΙΩ. εἰ δ᾽ οὐκέτ᾽ ἔστι, τίνι τρόπῳ διεφθάρη;
ΚΡ. θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.
ΙΩ. ποίῳ τόδ᾽ ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
ΚΡ. ἐλθοῦσ᾽ ἵν᾽ αὐτὸν ἐξέθηκ᾽, οὐχ εὗρ᾽ ἔτι.
ΙΩ. ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
ΚΡ. οὔ φησι· καίτοι πόλλ᾽ ἐπεστράφη πέδον.
ΙΩ. χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ;
ΚΡ. σοὶ ταὐτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ᾽ ἂν μέτρον.
ΙΩ. ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἡ τεκοῦσα δ᾽ ἀθλία.
ΚΡ. οὔκουν ἔτ᾽ ἄλλον ὕστερον τίκτει γόνον.
ΙΩ. τί δ᾽, εἰ λάθρᾳ νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβών;
ΚΡ. τὰ κοινὰ χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ μόνος.
ΙΩ. οἴμοι· προσῳδὸς ἡ τύχη τῷ ᾽μῷ πάθει.
ΚΡ. καὶ σ᾽, ὦ ξέν᾽, οἶμαι μητέρ᾽ ἀθλίαν ποθεῖν.
ΙΩ. καὶ μή γ᾽ ἐπ᾽ οἶκτόν μ᾽ ἔξαγ᾽ οὗ λελήσμεθα.
ΚΡ. σιγῶ· πέραινε δ᾽ ὧν σ᾽ ἀνιστορῶ πέρι.
ΙΩ. οἶσθ᾽ οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;
ΚΡ. τί δ᾽ οὐκ ἐκείνῃ τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;
ΙΩ. πῶς ὁ θεὸς ὃ λαθεῖν βούλεται μαντεύσεται;
ΚΡ. εἴπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος.
ΙΩ. αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ ᾽ξέλεγχέ νιν.
ΚΡ. ἀλγύνεται δέ γ᾽ ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ.

ΙΩ. οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε.
ἐν τοῖς γὰρ αὑτοῦ δώμασιν κακὸς φανεὶς
Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι
δράσειεν ἄν τι πῆμ᾽· ἀπαλλάσσου, γύναι·
τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί᾽ οὐ μαντευτέον.
ἐς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν,
εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν
φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν ἢ προβωμίοις
σφαγαῖσι μήλων ἢ δι᾽ οἰωνῶν πτεροῖς.
ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,
οὐκ ὄντα κεκτήμεσθα τἀγάθ᾽, ὦ γύναι·
ἃ δ᾽ ἂν διδῶσ᾽ ἑκόντες, ὠφελούμεθα.
ΧΟ. πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν,
μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν. ἓν δ᾽ ἂν εὐτυχὲς
μόλις ποτ᾽ ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ.
ΚΡ. ὦ Φοῖβε, κἀκεῖ κἀνθάδ᾽ οὐ δίκαιος εἶ
ἐς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεισιν οἱ λόγοι.
σύ γ᾽ οὐκ ἔσωσας τὸν σόν, ὃν σῶσαί σ᾽ ἐχρῆν,
οὔθ᾽ ἱστορούσῃ μητρὶ μάντις ὢν ἐρεῖς,
ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ᾽ ἔστιν, ὀγκωθῇ τάφῳ,
εἰ δ᾽ ἔστιν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.
ἀλλ᾽ ἐᾶν * χρὴ τάδ᾽, εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ
κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι.
ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
Ξοῦθον πέλας δὴ τόνδε, τὰς Τροφωνίου
λιπόντα θαλάμας, τοὺς λελεγμένους λόγους
σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν᾽ αἰσχύνην λάβω
διακονοῦσα κρυπτά, καὶ προβῇ λόγος
οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν.

τὰ γὰρ γυναικῶν δυςχερῆ πρὸς ἄρσενας,
κἀν ταῖς κακαῖσιν ἀγαθαὶ μεμιγμέναι,
μισούμεθ᾽· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.
ΞΟ. πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προςφθεγμάτων
λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ᾽, ὦ γύναι.
μῶν χρόνιος ἐλθών σ᾽ ἐξέπληξ᾽ ὀῤῥωδίᾳ;
ΚΡ. οὐδέν γ᾽· ἀφίκου δ᾽ ἐς μέριμναν. ἀλλά μοι
λέξον τί θέσπισμ᾽ ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται.
ΞΟ. οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
μαντεύμαθ᾽· ἓν γοῦν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με
πρὸς οἶκον ἥξειν οὐδὲ σ᾽ ἐκ χρηστηρίων.
ΚΡ. ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
ἔλθοιμεν, ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν
ἐς παῖδα τὸν σόν, μεταπέσοι βελτίονα.
ΞΟ. ἔσται τάδ᾽· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ;
ΙΩ. ἡμεῖς τά γ᾽ ἔξω, τῶν ἔσω δ᾽ ἄλλοις μέλει,
οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξένε,
Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.
ΞΟ. καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ᾽ ὅσων ἐχρῄζομεν.
στείχοιμ᾽ ἂν εἴσω· καὶ γάρ, ὡς ἐγὼ κλύω,
χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι
κοινὸν πρὸ ναοῦ· βούλομαι δ᾽ ἐν ἡμέρᾳ
τῇδ᾽, αἰσία γάρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
σὺ δ᾽ ἀμφὶ βωμούς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους
λαβοῦσα κλῶνας εὔτεκνους εὔχου θεοῖς
χρησμούς μ᾽ ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.
ΚΡ. ἔσται τάδ᾽, ἔσται. Λοξίας δ᾽ ἐὰν θέλῃ
νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας,

ἅπας μὲν οὐ γένοιτ᾽ ἂν εἷς ἡμᾶς φίλος,
ὅσον δὲ χρῄζει, θεὸς γάρ ἐστι, δέξομαι.

ΙΩ. τί ποτε λόγοισιν ἡ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
κρυπτοῖσιν ἀεὶ λοιδοροῦσ᾽ αἰνίσσεται
ἤτοι φιλοῦσά γ᾽ ἧς ὕπερ μαντεύεται,
ἢ καί τι σιγῶσ᾽ ὧν σιωπᾶσθαι χρεών;
ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι
μέλει; προσήκει γ᾽ οὐδέν. ἀλλὰ χρυσέαις
πρόχοισιν ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια
δρόσον καθήσω. νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχει. παρθένους βίᾳ γαμῶν
προδίδωσι· παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρᾳ
θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ᾽· ἀλλ᾽ ἐπεὶ κρατεῖς,
ἀρετὰς δίωκε. καὶ γὰρ ὅστις ἂν βροτῶν
κακὸς πεφύκῃ, ζημιοῦσιν οἱ θεοί.
πῶς οὖν δίκαιον τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
γράψαντας αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;
εἰ δ᾽, οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,
δίκας βιαίων δώσετ᾽ ἀνθρώποις γάμων,
σὺ καὶ Ποσειδῶν Ζεύς θ᾽ ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ,
ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε.
τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος
σπεύδοντες, ἀδικεῖτ᾽. οὐκέτ᾽ ἀνθρώπους κακοὺς
λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
μιμούμεθ᾽, ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.

ΧΟ. σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν στρ.

ἀνειλείθυιαν, ἐμὰν
Ἀθάναν ἱκετεύω,
Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευ-
θεῖσαν κατ᾽ ἀκροτάτας
κορυφᾶς Διός· ὦ πότνα Νίκα,
μόλε Πύθιον οἶκον,
Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων
πταμένα πρὸς ἀγυιάς,
Φοιβήιος ἔνθα γᾶς
μεσόμφαλος ἑστία
παρὰ χορευομένῳ τρίποδι
μαντεύματα κραίνει,
σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογενής,
δύο θεαὶ δύο παρθένοι,
κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.
ἱκετεύσατε δ᾽, ὦ κόραι,
τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως
γένος εὐτεκνίας χρονίου καθαροῖς
μαντεύμασι κῦρσαι.
ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει ἀντ.
θνατοῖς εὐδαιμονίας
ἀκίνητον ἀφορμάν,
τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοι
λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
πατρίοισι νεανίδες ἧβαι,
διαδέκτορα πλοῦτον
ὡς ἕξοντές γ᾽ ἐκ πατέρων
ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις·
ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς
σύν τ᾽ εὐτυχίαις φίλον,

δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει
σωτήριον ἀλκάν.
ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος
βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν
τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.
τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ
βίον, ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω·
μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς
εὔπαιδος ἐχοίμαν.
ὦ Πανὸς θακήματα καὶ ἐπῳδ.
παραυλίζουσα πέτρα
μυχώδεσι Μακραῖς,
ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν
Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι
στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος
ναῶν, συρίγγων
ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς ὕμνων,
ὅταν αὐλίοις συρίζῃς,
ὦ Πάν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις,
ἵνα τεκοῦσά τις
παρθένος, ὦ μελέα, βρέφος Φοίβῳ
πτανοῖς ἐξώρισεν θοίναν
θηρσί τε φοινίαν δαῖτα, πικρῶν γάμων
ὕβριν. οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν οὔτε λόγοις
φάτιν ἄιον εὐτυχίας μετέχειν
θεόθεν τέκνα θνατοῖς.
ΙΩ. πρόσπολοι γυναῖκες, αἳ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπῖ-
δας δόμων
θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι δεσπότην φυ-
λάσσετε,

ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρηστήριον
Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν;
ΧΟ. ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν'· οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.
ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν
δοῦπον, ἐξιόντα τ' ἤδη δεσπότην ὁρᾶν πάρα.
ΞΟ. ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.
ΙΩ. χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δύ' ὄντ' εὖ πράξομεν.
ΞΟ. δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμφιπτυχάς.
ΙΩ. εὖ φρονεῖς μέν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη;
ΞΟ. σωφρονῶ, τὰ φίλταθ' εὑρὼν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι.
ΙΩ. παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί.
ΞΟ. ἅψομαι· κοὐ ῥυσιάζω, τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα.
ΙΩ. οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν;
ΞΟ. ὡς τί δὴ φεύγεις με, σαυτοῦ γνωρίσας τὰ φίλτατα;
ΙΩ. οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους.
ΞΟ. κτεῖνε καὶ πίμπρη· πατρὸς γάρ, ἢν κτάνῃς, ἔσει φονεύς.

ΙΩ. ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν ἐμοί;
ΞΟ. οὔ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.
ΙΩ. καὶ τί μοι λέξεις;
ΞΟ. πατὴρ σός εἰμι, καὶ σὺ παῖς ἐμός.
ΙΩ. τίς λέγει τάδ';
ΞΟ. ὅς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.
ΙΩ. μαρτυρεῖς σαυτῷ.
ΞΟ. τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια.
ΙΩ. ἐσφάλης αἴνιγμ' ἀκούσας.
ΞΟ. οὐκ ἄρ' ὀρθ' ἀκούομεν;
ΙΩ. ὁ δὲ λόγος τίς ἐστὶ Φοίβου;
ΞΟ. τὸν συναντήσαντά μοι
ΙΩ. τίνα συνάντησιν;
ΞΟ. δόμων τῶνδ' ἐξιόντι τοῦ θεοῦ
ΙΩ. συμφορᾶς τίνος κυρῆσαι;
ΞΟ. παῖδ' ἐμὸν πεφυκέναι.
ΙΩ. σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλως;
ΞΟ. δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.
ΙΩ. πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν;
ΞΟ. οὐκ ἄλλῳ, τέκνον.
ΙΩ. ἡ τύχη πόθεν ποθ' ἥκει;
ΞΟ. δύο μίαν θαυμάζομεν.
ΙΩ. ἔα· τίνος δέ σοι πέφυκα μητρός;
ΞΟ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΩ. οὐδὲ Φοῖβος εἶπε;
ΞΟ. τερφθεὶς τοῦτο, κεῖν' οὐκ ἠρόμην.
ΙΩ. γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός.
ΞΟ. οὐ πέδον τίκτει τέκνα.
ΙΩ. πῶς ἂν οὖν εἴην σός;

ΞΟ. οὐκ οἶδ᾽, ἀναφέρω δ᾽ ἐς τὸν θεόν.
ΙΩ. φέρε λόγων ἁψώμεθ᾽ ἄλλων.
ΞΟ. ταῦτ᾽ ἄμεινον, ὦ τέκνον
ΙΩ. ἦλθες ἐς νόθον τι λέκτρον;
ΞΟ. μωρίᾳ γε τοῦ νέου.
ΙΩ. πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως;
ΞΟ. οὐ γὰρ ὕστερόν γέ πω.
ΙΩ. ἆρα δῆτ᾽ ἐκεῖ μ᾽ ἔφυσας;
ΞΟ. τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.
ΙΩ. κᾆτα πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο;
ΞΟ. ταῦτ᾽ ἀμηχανῶ.
ΙΩ. διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου;
ΞΟ. τοῦτο κἄμ᾽ ἀπαιολεῖ.
ΙΩ. Πυθίαν δ᾽ ἦλθες πέτραν πρίν;
ΞΟ. ἐς φανάς γε Βακχίου.
ΙΩ. προξένων δ᾽ ἐν τῷ κατέσχες;
ΞΟ. ὅς με Δελφίσιν κόραις
ΙΩ. ἐθιάσευσ᾽, ἢ πῶς τάδ᾽ αὐδᾷς;
ΞΟ. Μαινάσιν γε Βακχίου
ΙΩ. ἔμφρον᾽, ἢ κάτοινον ὄντα;
ΞΟ. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς
ΙΩ. τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἵν᾽ ἐσπάρημεν.
ΞΟ. ὁ πότμος ἐξεῦρεν, τέκνον.
ΙΩ. πῶς δ᾽ ἀφικόμεσθα ναούς;
ΞΟ. ἔκβολον κόρης ἴσως.
ΙΩ. ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον.
ΞΟ. πατέρα νυν δέχου, τέκνον.
ΙΩ. τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός.
ΞΟ. εὖ φρονεῖς ἄρα.
ΙΩ. καὶ τί βουλόμεσθά γ᾽ ἄλλο

ΞΟ. νῦν ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν.
ΙΩ. ἦ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖδες
ΞΟ. ἥ σοι γίγνεται.
ΙΩ. ἦ θίγω δῆθ' οἵ μ' ἔφυσαν;
ΞΟ. πιθόμενός γε τῷ θεῷ.
ΙΩ. χαῖρέ μοι, πάτερ,
ΞΟ. φίλον γε φθέγμ' ἐδεξάμην τόδε.
ΙΩ. ἡμέρα θ' ἡ νῦν παροῦσα.
ΞΟ. μακάριόν γ' ἔθηκέ με.
ΙΩ. ὦ φίλη μῆτερ, πότ' ἆρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας;
νῦν ποθῶ σε μᾶλλον ἢ πρὶν ἥτις εἶ ποτ' εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἴσως τέθνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.
ΧΟ. κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι·
ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν ἐς τέκν' εὐτυχεῖν
ἐβουλόμην ἂν τούς τ' Ἐρεχθέως δόμους.
ΞΟ. ὦ τέκνον, ἐς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
ὀρθῶς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἐμοί τε σέ,
σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' εὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος,
ὅπως σύ τ', ὦ παῖ, μητέρ' εὑρήσεις σέθεν,
ἐγώ θ' ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ' ἴσως εὕροιμεν ἄν.
ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ' ἀλητείαν τε σὴν
ἐς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί,
οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός,
πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ θάτερον νοσῶν
δυοῖν κεκλήσει δυςγενὴς πένης θ' ἅμα,

ἀλλ' εὐγενής τε καὶ πολυκτήμων βίου.
σιγᾷς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
ἐς φροντίδας δ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς
πάλιν μεταστὰς δεῖμα προςβάλλεις πατρί;
ΙΩ. οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
πρόσωθεν ὄντων ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.
ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
πατέρα σ' ἀνευρών· ὧν δὲ γιγνώσκω πέρι
ἄκουσον. εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπείςακτον γένος,
ἵν' ἐςπεσοῦμαι δύο νόσω κεκτημένος,
πατρός τ' ἐπακτοῦ καὐτὸς ὢν νοθαγενής.
καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν,
ὁ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι·
ἢν δ' ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγὸν
ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο
μισησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα·
ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ
σιγῶσι κοὐ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα,
γέλωτ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι
οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει φόβου πλέᾳ.
τῶν δ' αὖ λογίων τε χρωμένων τε τῇ πόλει
ἐς ἀξίωμα βάς, πλέον φρουρήσομαι
ψήφοισιν. οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ·
οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες κἀξιώματα,
τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον ἔπηλυς ὤν,
γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον, ἣ κοινουμένη
τὰς συμφορὰς σοι πρόσθεν, ἀπολαχοῦσα

αὐτὴ καθ᾽ αὐτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς,
πῶς δ᾽ οὐχ ὑπ᾽ αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδός,
ἡ δ᾽ οὖσ᾽ ἄτεκνος τὰ σὰ φίλ᾽ εἰσορᾷ πικρῶς,
κᾆτ᾽ ἢ προδοὺς σύ μ᾽ ἐς δάμαρτα σὴν βλέ-
πῃς,
ἢ τἀμὰ τιμῶν δῶμα συγχέας ἔχῃς;
ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων
γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.
ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ,
ἄπαιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία,
πατέρων ἄπ᾽ ἐσθλῶν οὖσ᾽ ἀπαιδίαν νοσεῖν.
τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ, τἀν δόμοισι δὲ
λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχής,
ὅστις δεδοικὼς καὶ παραβλέπων βίαν
αἰῶνα τείνει; δημότης δ᾽ ἂν εὐτυχὴς
ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον ἢ τύραννος ὤν,
ᾧ τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,
ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ κατθανεῖν φοβούμενος.
εἴποις ἂν ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,
πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν
ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον οὐδ᾽ ἔχειν πόνους.
εἴη δ᾽ ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπουμένῳ.
ἃ δ᾽ ἐνθάδ᾽ εἶχον ἀγάθ᾽, ἄκουσόν μου, πά-
τερ·
τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώπων σχολὴν
ὄχλον τε μέτριον· οὐδέ μ᾽ ἐξέπληξ᾽ ὁδοῦ
πονηρὸς οὐδείς, κεῖνο δ᾽ οὐκ ἀνασχετὸν
εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.

θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λόγοισιν ἦν βροτῶν,
ὑπηρέτουν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.
καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἱ δ' ἧκον ξένοι,
ὥσθ' ἡδὺς ἀεὶ καινὸς ὢν καινοῖσιν ἦν.
ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν ᾖ,
δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος ἥ φύσις θ' ἅμα
παρεῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συννοούμενος,
κρείσσω νομίζω τἀνθάδ' ἢ τἀκεῖ, πάτερ.
ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν· ἴση γὰρ ἡ χάρις,
μεγάλοισι χαίρειν σμικρά θ' ἡδέως ἔχειν.
ΧΟ. καλῶς ἔλεξας, εἴπερ οὓς ἐγὼ φιλῶ
ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.
ΞΟ. παῦσαι λόγων τῶνδ', εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·
θέλω γὰρ οὑπέρ σ' εὗρον ἄρξασθαι, τέκνον,
κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών,
θῦσαί θ' ἅ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν.
καὶ νῦν μὲν ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον
δείπνοισι τέρψω· τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς
ἄξω θεατὴν δῆθεν, ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν.
καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι
λυπεῖν ἄτεκνον οὖσαν αὐτὸς εὐτυχῶν.
χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
δάμαρτ' ἐᾶν σε σκῆπτρα τἄμ' ἔχειν χθονός.
Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρέπον,
ὁθούνεκ' ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῦ
ἴχνος συνῆψας πρῶτος. ἀλλὰ τῶν φίλων
πλήρωμ' ἀθροίσας βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ
πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.
ὑμῖν δὲ σιγᾶν, δμωΐδες, λέγω τάδε,
ἢ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμήν.

ΙΩ. στείχοιμ' ἄν· ἓν δὲ τῆς τύχης ἄπεστί μοι·
εἰ μὴ γὰρ ἥτις μ' ἔτεκεν εὑρήσω, πάτερ,
ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεών,
ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή,
ὥς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία.
καθαρὰν γὰρ ἤν τις ἐς πόλιν πέσῃ ξένος,
κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα
δοῦλον πέπαται κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
ΧΟ. ὁρῶ δάκρυα καὶ πενθίμους στρ.
ἄλλας γε στεναγμάτων εἰςβολάς,
ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν
πόσιν ἔχοντ' ἴδῃ,
αὐτὴ δ' ἄπαις ᾖ καὶ λελειμμένη τέκνων.
τίν', ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς ἔχρη-
σας ὑμνῳδίαν;
πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν
τρόφιμος ἐξέβα, γυναικῶν τίνος;
οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα,
μή τιν' ἔχῃ δόλον.
δειμαίνω συμφορὰν
ἐφ' ὅ ποτε βάσεται.
ἄτοπος ἄτοπα γάρ παραδίδωσί μοι,
τῳδί ποτ' εὔφημα.
ἔχει δόλον τύχαν θ' ὁ παῖς
ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων.
τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται;
φίλαι, πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ ἀντ.
τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν,
πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ' ἐλπίδων
μέτοχος ἦν τλάμων;

νῦν δ' ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ,
πολιὸν εἰςπεσοῦσα γῆρας, πόσις δ'
ἀτίετος φίλων.
μέλεος, ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμους
μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχας.
ὄλοιτ' ὄλοιθ' ὁ πότνιαν
ἐξαπαφὼν ἐμάν·
καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι
καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ
πυρὶ καθαγνίσας· τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται
τυραννίδος τυραννίδος
* φίλα.
ἤδη πέλας δείπνων κυρεῖ
παῖς καὶ πατὴρ νέος νέων,
ἵνα δειράδες Παρνασοῦ πέτρας ἐπῳδ.
ἔχουσαι σκόπελον οὐράνιόν θ' ἕδραν,
ἵνα Βάκχιος, ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύ-
κας, λαιψηρὰ πη-
δᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις.
μήποθ' ὅδ' εἰς ἐμὰν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς,
νέαν δ' ἁμέραν ἀπολιπὼν θάνοι.
στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν
ξενικὸν εἰςβολάν.
ἅλις δ' ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν
Ἐρεχθεὺς ἄναξ.
ΚΡ. ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως πατρὸς
τοὐμοῦ ποτ' ὄντος, ἡνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
ἔπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,
ὥς μοι συνησθῇς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ
θέσπισμα παίδων ἐς γονὰς ἐφθέγξατο·

σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἡδὺ μὲν πράσσειν καλῶς,
ὃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακόν,
ἐς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.
ἐγὼ δέ σ', ὥςπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε,
δέσποιν' ὅμως οὖσ' ἀντικηδεύω πατρός.
ΠΑ. ὦ θύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων
ἤθη φυλάσσεις κοὐ καταισχύνασ' ἔχεις
τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους αὐτόχθονας.
ἕλχ' ἕλκε πρὸς μέλαθρα καὶ κόμιζέ με.
αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι
συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ.
ΚΡ. ἕπου νυν· ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὅπου τίθης.
ΠΑ. ἰδού.
τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ.
ΚΡ. βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.
ΠΑ. καὶ τοῦτο τυφλόν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ.
ΚΡ. ὀρθῶς ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ 'πάρεσκέ πω.
ΠΑ. οὔκουν ἑκών γε, τοῦ δ' ἀπόντος οὐ κρατῶ.
ΚΡ. γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος
δούλευμα πιστόν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
βέβηκε παίδων ὧνπερ οὕνεχ' ἥκομεν;
σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε,
οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν.
ΧΟ. ἰὼ δαῖμον.
ΚΡ. τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.
ΧΟ. ἰὼ τλᾶμον.
ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;
εἶεν· τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κεῖται πέρι;
ΚΡ. τίς ἥδε μοῦσα, χὠ φόβος τίνων πέρι;
ΧΟ. εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν ἢ τί δράσομεν;

ΚΡ. εἴφ'· ὡς ἔχεις γε συμφοράν τιν' εἰς ἐμέ.
ΧΟ. εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῆ.
οὐκ ἔστι σοι, δέσποιν', ἐπ' ἀγκάλαις λαβεῖν
τέκν', οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι ποτέ.
ΠΑ. ᾤμοι, θάνοιμι, θύγατερ. στρ. α'.
ΚΡ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
συμφορὰς ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος
ἀβίωτον, φίλαι.
ΠΑ. διοιχόμεσθα, τέκνον. ἀντ. α'.
ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ.
διανταῖος ἔτυπεν ἔτυπεν ὀδύνα
με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.
ΠΑ. μήπω στενάξῃς, στρ. β'.
ΚΡ. ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
ΠΑ. πρὶν ἂν μάθωμεν, ἀντ. β'.
ΚΡ. ἀγγελίαν τίνα μοι;
ΠΑ. εἰ ταὐτὰ πράσσων δεσπότης τῆς συμφο-
ρᾶς στρ. γ'.
κοινωνός ἐστιν, ἢ μόνη σὺ δυστυχεῖς.
ΧΟ. κείνῳ μέν, ὦ γεραιέ, παῖδα Λοξίας
ἔδωκεν, ἰδίᾳ δ' εὐτυχεῖ ταύτης δίχα.
ΚΡ. τόδ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακες ἔλακες
ἄχος ἐμοὶ στένειν.
ΠΑ. πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος ἀντ. γ'.
τὸν παῖδ' ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐθέσπισεν;
ΧΟ. ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν
δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· παρῆν δ' ἐγώ.
ΚΡ. πῶς φῄς; ἄφατον ἄφατον * ἀναύδητον
λόγον ἐμοὶ θροεῖς.
ΠΑ. κἄμοιγε. στρ. δ'.

ΚΡ. πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται
σαφέστερόν μοι φράζε, χὤστις ἔσθ' ὁ παῖς.
ΧΟ. ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθεὶς
πρώτῳ πόσις σός, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός.
ΚΡ. ὀτοτοτοττοτοῖ. τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον ἄτε-
κνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον, ἐν ἐρημίᾳ δ'
ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω.
τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ συνῆψ' ἴχνος πο-
δὸς ἀντ. δ'.
πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ ποῦ νιν εἰςιδών;
ΧΟ. οἶσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν
ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς.
ΚΡ. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα πόρσω γαί-
ας Ἑλλανίας, ἀστέρας ἑσπερίους·
οἷον οἷον ἄλγος ἔπαθον.
ΠΑ. ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατὴρ
οἶσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει;
ΧΟ. Ἴων', ἐπείπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί.
ΠΑ. μητρὸς δὲ ποίας ἐστίν;
ΧΟ. οὐκ ἔχω φράσαι.
φροῦδος δ' ἵν' εἰδῇς πάντα τἀπ' ἐμοῦ, γέρον,
παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια,
σκηνὰς ἐς ἱερὰς τῆςδε λαθραίως πόσις,
κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ.
ΠΑ. δέσποινα, προδεδόμεσθα, σὺν γάρ σοι νοσῶ,
τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρός, καὶ μεμηχανημένως
ὑβριζόμεσθα, δωμάτων τ' Ἐρεχθέως
ἐκβαλλόμεσθα. καὶ σὸν οὐ στυγῶν πόσιν
λέγω, σὲ μέντοι μᾶλλον ἢ κεῖνον φιλῶν,
ὅςτις σε γήμας ξένος ἐπειςελθὼν πόλιν

καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος
λάθρᾳ πέφηνεν· ὡς λάθρᾳ δ', ἐγὼ φράσω·
ἐπεί σ' ἄτεκνον ᾔσθετ', οὐκ ἔστεργέ σοι
ὅμοιος εἶναι τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν,
λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα νυμφεύσας λάθρᾳ
τὸν παῖδ' ἔφυσεν, ἐξενωμένον δέ τῳ
Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὁ δ' ἐν θεοῦ
δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται.
νεανίαν δ' ὡς ᾔσθετ' ἐκτεθραμμένον,
ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο,
πάλαι τρέφων τὸν παῖδα, κἄπλεκεν πλοκὰς
τοιάσδ' ἁλοὺς μὲν ἀνέφερ' ἐς τὸν δαίμονα,
ἐλθὼν δέ, καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων,
τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς,
καινόν τε τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,
Ἴων', ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο.
οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
οἳ συντιθέντες τἄδικ' εἶτα μηχανὰς
κοσμοῦσι. φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
θέλοιμι μᾶλλον ἢ κακὸν σοφώτερον.
καὶ τῶνδ' ἁπάντων ἔσχατον πείσει κακόν,
ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς
γυναικός, ἐς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγειν.
ἁπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακόν, εἰ παρ' εὐγενοῦς
μητρός, πιθών σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν,
ἐσῴκισ' οἴκους· εἰ δὲ σοὶ τόδ' ἦν πικρόν,
τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.

ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γυναικεῖόν τι δρᾶν·
ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν ἢ δόλῳ τινὶ
ἢ φαρμάκοισι σὸν κατακτεῖναι πόσιν
καὶ παῖδα, πρὶν σοὶ θάνατον ἐκ κείνων μολεῖν.
εἰ γάρ γ᾽ ὑφήσεις τοῦδ᾽, ἀπαλλάξει βίου.
δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν στέγος,
ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν ἢ θάτερον.
ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω,
καὶ συμφονεύειν παῖδ᾽ ἐπεισελθὼν δόμοις
οὗ δαῖθ᾽ ὁπλίζει, καὶ τροφεῖα δεσπόταις
ἀποδοὺς θανεῖν τε ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
ἓν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει,
τοὔνομα· τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων
οὐδεὶς κακίων δοῦλος, ὅστις ἐσθλὸς ᾖ.

ΧΟ. κἀγώ, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
κοινουμένη τήνδ᾽ ἢ θανεῖν ἢ ζῆν καλῶς.

ΚΡ. ὦ ψυχά, πῶς σιγάσω;
πῶς δὲ σκοτίας ἀναφήνω
εὐνάς, αἰδοῦς δ᾽ ἀπολειφθῶ;
τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ᾽ ἔτι μοι;
πρὸς τίν᾽ ἀγῶνα * τιθέμεσθ᾽ ἀρετῆς;
οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;
στέρομαι δ᾽ οἴκων, στέρομαι παίδων,
φροῦδαι δ᾽ ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι
χρῄζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνάσθην,
σιγῶσα γάμους,
σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.
ἀλλ᾽ οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος
καὶ τὴν ἐπ᾽ ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν

λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος
πότνιαν ἀκτάν,
οὐκέτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
ἀπονησαμένη ῥᾴων ἔσομαι.
στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαί,
ψυχὰ δ' ἀλγεῖ, κακοβουλευθεῖσ'
ἔκ τ' ἀνθρώπων ἔκ τ' ἀθανάτων,
οὓς ἀποδείξω
λέκτρων προδότας ἀχαρίστους.
ὦ τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων στρ. α'.
κιθάρας ἐνοπάν, ἅτ' ἀγραύλοις
κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ
μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους,
σοὶ μομφάν, ὦ Λατοῦς παῖ,
πρὸς τάνδ' αὐγὰν αὐδάσω.
ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν
μαρμαίρων, εὖτ' εἰς κόλπους
κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον
ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ·
λευκοῖς δ' ἐμφὺς καρποῖσιν ἀντ. α'.
χειρῶν εἰς ἄντρου κοίτας
κραυγάν, ὦ μᾶτέρ, μ' αὐδῶσαν
θεὸς ὁμευνέτας
ἄγες ἀναιδείᾳ.
Κύπριδι χάριν πράσσων.
τίκτω δ' ἁ δύστανός σοι
κοῦρον, τὸν φρίκᾳ ματρὸς
εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν,
ἵνα με λέχεσι μέλεα μέλεος
ἐξεύξω τὰν δύστανον.

οἴμοι μοι· καὶ νῦν ἔῤῥει στρ. β'.
πτανοῖς ἁρπασθεὶς θοίνα
παῖς μοι [καὶ] σὸς τλάμων *
σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις
παιᾶνας μέλπων.
ὠή, τὸν Λατοῦς αὐδῶ, ἀντ. β'.
ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς
πρὸς χρυσέους θάκους καὶ
γαίας μεσσήρεις ἕδρας·
εἰς οὖς αὐδὰν καρύξω·
ἰὼ κακὸς εὐνάτωρ, ἐπῳδ.
ὃς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτᾳ
χάριν οὐ προλαβὼν
παῖδ' εἰς οἴκους οἰκίζεις·
ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός γ' ἀμαθὴς
οἰωνοῖς ἔῤῥει συλαθεὶς
οἰκεῖα σπάργανα ματρὸς
ἐξαλλάξας.
μισεῖ σ' ἁ Δᾶλος καὶ δάφνας
ἔρνεα φοίνικα παρ' ἁβροκόμαν,
ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο
Λατὼ δίοισί σε καρποῖς.
ΧΟ. οἴμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
ΠΑ. ὦ θύγατερ, οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι
πρόσωπον, ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς.
κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί,
πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο,
οὓς ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν
μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.

τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;
ποῖον τεκεῖν φῂς παῖδα; ποῦ θεῖναι πόλεως
θηρσὶν φίλον τύμβευμ᾽; ἄνελθέ μοι πάλιν.
ΚΡ. αἰσχύνομαι μέν σ᾽, ὦ γέρον, λέξω δ᾽ ὅμως.
ΠΑ. ὡς συστενάζειν γ᾽ οἶδα γενναίως φίλοις.
ΚΡ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας
πρόσβοῤῥον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν;
ΠΑ. οἶδ᾽, ἔνθα Πανὸς ἄδυτα καὶ βωμοὶ πέλας.
ΚΡ. ἐνταῦθ᾽ ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.
ΠΑ. τίν᾽; ὡς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.
ΚΡ. Φοίβῳ ξυνῆψ᾽ ἄκουσα δύστηνον γάμον.
ΠΑ. ὦ θύγατερ, ἆρ᾽ ἦν ταῦθ᾽ ἅ γ᾽ ᾐσθόμην ἐγώ;
ΚΡ. οὐκ οἶδ᾽· ἀληθῆ δ᾽ εἰ λέγεις φαίημεν ἄν.
ΠΑ. νόσον κρυφαίαν ἡνίκ᾽ ἔστενες λάθρα;
ΚΡ. τοῦτ᾽ ἦν ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακά.
ΠΑ. κᾆτ᾽ ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;
ΚΡ. ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ᾽ ἐμοῦ κλύων, γέρον.
ΠΑ. ποῦ τίς λοχεύει σ᾽; ἢ μόνη μοχθεῖς τάδε;
ΚΡ. μόνη κατ᾽ ἄντρον οὗπερ ἐζεύχθην γάμοις.
ΠΑ. ὁ παῖς δὲ ποῦ ᾽στιν; ἵνα σὺ μηκέτ᾽ ᾖς ἄπαις.
ΚΡ. τέθνηκεν, ὦ γεραιέ, θηρσὶν ἐκτεθείς.
ΠΑ. τέθνηκ᾽; Ἀπόλλων δ᾽ ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;
ΚΡ. οὐκ ἤρκεσ᾽, Ἅιδου δ᾽ ἐν δόμοις παιδεύεται.
ΠΑ. τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.
ΚΡ. ἡμεῖς, ἐν ὄρφνῃ σπαργανώσαντες πέπλοις.
ΠΑ. οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου;
ΚΡ. αἱ ξυμφοραί γε καὶ τὸ λανθάνειν μόνον.
ΠΑ. καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;

ΚΡ. πῶς δ᾽; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ᾽ ἔπη.
ΠΑ. φεῦ·
τλήμων σὺ τόλμης, ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν.
ΚΡ. εἰ παῖδά γ᾽ εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι.
ΠΑ. μαστὸν διώκοντ᾽ ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν;
ΚΡ. ἐνταῦθ᾽, ἵν᾽ οὐκ ὢν ἄδικ᾽ ἔπασχεν ἐξ ἐμοῦ.
ΠΑ. σοὶ δ᾽ ἐς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
ΚΡ. ὡς τὸν θεὸν σώζοντα τόν γ᾽ αὑτοῦ γόνον.
ΠΑ. οἴμοι, δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται.
ΚΡ. τί κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυῤῥοεῖς;
ΠΑ. σὲ καὶ πατέρα σὸν δυςτυχοῦντας εἰςορῶν.
ΚΡ. τὰ θνητὰ τοιαῦτ᾽· οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.
ΠΑ. μή νυν ἔτ᾽ οἴκτων, θύγατερ, ἀντεχώμεθα.
ΚΡ. τί γάρ με χρὴ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν.
ΠΑ. τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ᾽ ἀποτίνου θεόν.
ΚΡ. καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὖσ᾽ ὑπερδράμω;
ΠΑ. πίμπρη τὰ σεμνὰ Λοξίου χρηστήρια.
ΚΡ. δέδοικα· καὶ νῦν πημάτων ἅδην ἔχω.
ΠΑ. τὰ δυνατά νυν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.
ΚΡ. αἰδούμεθ᾽ εὐνὰς τὰς τόθ᾽ ἡνίκ᾽ ἐσθλὸς ἦν.
ΠΑ. νῦν δ᾽ ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ πεφηνότα.
ΚΡ. πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν. ὡς θέλοιμί γ᾽ ἄν.
ΠΑ. ξιφηφόρους σοὺς ὁπλίσασ᾽ ὀπάονας.
ΚΡ. στείχοιμ᾽ ἄν· ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε;
ΠΑ. ἱεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ θοινᾷ φίλους.
ΚΡ. ἐπίσημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
ΠΑ. οἴμοι, κακίζει. φέρε, σύ νυν βούλευέ τι.
ΚΡ. καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.

ΠΑ. ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ.
ΚΡ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
ΠΑ. οἶδ', ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
ΚΡ. ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.
ΠΑ. ἦ παισὶν αὑτῆς σύμμαχον, θεῶν πόνον;
ΚΡ. ναί· καί νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.
ΠΑ. ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;
ΚΡ. θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ὡπλισμένον.
ΠΑ. ἆρ' οὗτός ἐσθ' ὁ μῦθος ὃν κλύω πάλαι;
ΚΡ. ταύτης Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν.
ΠΑ. ἣν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν;
ΚΡ. τόδ' ἔσχεν ὄνομα θεῶν ὅτ' ἦλθεν ἐς δόρυ.
ΠΑ. τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
ΚΡ. Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον;
ΠΑ. ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ;
ΚΡ. τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ
ΠΑ. τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.
ΚΡ. δισσοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
ΠΑ. ἰσχὺν ἔχοντ' ἂν τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
ΚΡ. τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων.
ΠΑ. ἐν τῷ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματος;
ΚΡ. χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὁ δὲ δίδωσ' ἐμῷ πατρί.
ΠΑ. κείνου δὲ κατθανόντος ἐς σ' ἀφίκετο;
ΚΡ. ναί· κἀπὶ καρπῷ γ' αὔτ' ἐγὼ χερὸς φέρω.
ΠΑ. πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;
ΚΡ. κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου.

ΠΑ. τί τῷδε χρῆσθε; δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
ΚΡ. νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
ΠΑ. ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς ὃν λέγεις τί δρᾷ;
ΚΡ. κτείνει, δρακόντων ἰὸς ὢν τῶν Γοργόνων.
ΠΑ. εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς;
ΚΡ. χωρίς. κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
ΠΑ. ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις ὅσων σε δεῖ.
ΚΡ. τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔσει.
ΠΑ. ποῦ, καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν.
ΚΡ. ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοὐμὸν μόλῃ.
ΠΑ. οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.
ΚΡ. πῶς; ἆρ' ὑπείδου τοῦθ' ὃ κἄμ' εἰσέρχεται;
ΠΑ. σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, κεἰ μὴ κτενεῖς.
ΚΡ. ὀρθῶς· φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.
ΠΑ. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσῃ φόνους.
ΚΡ. προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
ΠΑ. καὶ σόν γε λήσεις πόσιν ἅ σε σπεύδει λαθεῖν.
ΚΡ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν
χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,
ἐλθὼν ἵν' ἡμῖν βουθυτεῖ λάθρα πόσις,
δείπνων ὅταν λήγωσι καὶ σπονδὰς θεοῖς
μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε,
κάθες βαλὼν ἐς πῶμα τῷ νεανίᾳ,
ἰδίᾳ δέ, μήτι πᾶσι, χωρίσας ποτὸν
τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων.
κἄνπερ διέλθῃ λαιμόν, οὔποθ' ἵξεται
κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ.

ΠΑ. σὺ μέν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα·
ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν.
ἄγ', ὦ γεραιὲ πούς, νεανίας γενοῦ
ἔργοισι, κεἰ μὴ τῷ χρόνῳ πάρεστί σοι.
ἐχθρὸν δ' ἐπ' ἄνδρα στεῖχε δεσποτῶν μέτα,
καὶ συμφόνευε καὶ συνεξαίρει δόμων.
τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν
τιμᾶν, ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς
θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.
ΧΟ. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν στρ. α'.
νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις
καὶ μεθαμερίων, ὅδωσον
δυςθανάτων κρατήρων πλη-
ρώματ', ἐφ' οἷσι πέμπει
πότνια πότνι' ἐμὰ
χθονίας Γοργοῦς λαιμοτόμων
ἀπὸ σταλαγμῶν
τῷ τῶν Ἐρεχθειδᾶν
δόμων ἐφαπτομένῳ·
μηδέ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴκων
πόλεως ἀνάσσοι
πλὴν τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.
εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος σπουδαί τε δε-
σποί- ἀντ. α'.
νας, ὅ τε καιρὸς ἄπεισι τόλμας,
ἅ τε νῦν φέρετ' ἐλπίς, ἢ θη-
κτὸν ξίφος ἢ λαιμῶν ἐξά-
ψει βρόχον ἀμφὶ δειρήν,
πάθεσι πάθεα δ' ἐξ-
ανύτουσ' εἰς ἄλλας βιότου

μορφὰς κάτεισιν·
οὐ γὰρ δόμων γ᾽ ἑτέρους
ἄρχοντας ἀλλοδαποὺς
ζῶσά ποτ᾽ ὀμμάτων ἐν φενναῖς
ἀνέχοιτ᾽ ἂν αὐγαῖς
ἁ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ᾽ οἴκων.
αἰσχύνομαι τὸν πολύυμνον στρ. β'.
θεόν, εἰ περὶ Καλλιχόροισι παγαῖς
λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων
ὄψεται ἐννύχιος ἄϋπνος ὤν,
ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς
ἀνεχόρευσεν αἰθήρ,
χορεύει δὲ Σελάνα
καὶ πεντήκοντα κόραι
Νηρέος, αἳ κατὰ πόντον
ἀενάων τε ποταμῶν
δίνας χορευόμεναι
τὰν χρυσοστέφανον κόραν
καὶ ματέρα σεμνάν·
ἵν᾽ ἐλπίζει βασιλεύσειν,
ἄλλον πόνον εἰςπεσών,
ὁ Φοίβειος ἀλάτας.
ὁρᾶθ᾽ ὅσοι δυςκελάδοισιν ἀντ. β'.
κατὰ μοῦσαν ἰόντες ἀείδεθ᾽ ὕμνοις
ἁμέτερα λέχεα καὶ γάμους
Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους
ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν
ἄδικον ἄροτρον ἀνδρῶν.
παλίμφαμος ἀοιδὰ
καὶ μοῦσ᾽ εἰς ἄνδρας ἴτω

δυςκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων.
δείκνυσιν γὰρ ὁ Διὸς ἐκ
παίδων ἀμνημοσύναν,
οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
οἴκοισι φυτεύσας
δεσποίνᾳ· πρὸς δ' Ἀφροδίταν
ἄλλαν θέμενος χάριν
νόθου παιδὸς ἔκυρσεν.
ΘΕ. κλειναὶ γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως
δέσποιναν εὕρω; πανταχῇ γὰρ ἄστεως
ζητῶν νιν ἐξέπλησα, κοὐκ ἔχω λαβεῖν.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία
ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις;
ΘΕ. θηρώμεθ'· ἀρχαὶ δ' ἁπιχώριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
ΧΟ. οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα
κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
ΘΕ. ἔγνως· μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ.
ΧΟ. ὤφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα;
ΘΕ. τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον
ἐξεῦρεν ὁ θεός, οὐ μιανθῆναι θέλων.
ΧΟ. πῶς; ἀντιάζω σ' ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε.
πεπυσμέναι γὰρ εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεών,
ἥδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ' ὁρᾶν φάος.
ΘΕ. ἐπεὶ θεοῦ μαντεῖον ᾤχετ' ἐκλιπὼν
πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβών,
πρὸς δεῖπνα θυσίας θ' ἃς θεοῖς ὡπλίζετο,
Ξοῦθος μὲν ᾤχετ' ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ
βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας
δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,

λέξας, σὺ μέν νυν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν.
θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν ἢν μακρὸν χρόνον
μένω, παροῦσι δαῖτες ἔστωσαν φίλοις.
λαβὼν δὲ μόσχους ᾤχεθ᾽. ὁ δὲ νεανίας
σεμνῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων
ὀρθοστάταις ἱδρύεθ᾽ ἡλίου φλογός,
καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολάς,
ἀκτῖνας οὔτ᾽ αὖ πρὸς τελευτώσας βίον,
πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
μέτρημ᾽ ἔχουσαν τοὐν μέσῳ γε μυρίων
ποδῶν ἀριθμόν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν ἐς θοίνην καλῶν.
λαβὼν δ᾽ ὑφάσμαθ᾽ ἱερὰ θησαυρῶν πάρα,
κατεσκίαζε, θαύματ᾽ ἀνθρώποις ὁρᾶν.
πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
ἀνάθημα Δίου παιδός, οὓς Ἡρακλέης
Ἀμαζόνων σκυλεύματ᾽ ἤνεγκεν θεῷ.
ἐνῆν δ᾽ ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ᾽ ὑφαί·
Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ᾽ ἐν αἰθέρος κύκλῳ·
ἵππους μὲν ἤλαυν᾽ ἐς τελευταίαν φλόγα
Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
μελάμπεπλος δὲ Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς
ὄχημ᾽ ἔπαλλεν· ἄστρα δ᾽ ὡμάρτει θεᾷ.
Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι᾽ αἰθέρος,
ὅ τε ξιφήρης Ὠρίων· ὕπερθε δὲ
Ἄρκτος στρέφουσ᾽ οὐραῖα χρυσήρει πόλῳ.
κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ᾽ ἄνω
μηνὸς διχήρης, Ὑάδες τε ναυτίλοις

σαφέστατον σημεῖον, ἥ τε φωσφόρος
Ἕως διώκουσ᾽ ἄστρα. τοίχοισιν δ᾽ ἔπι
ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,
εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν,
καὶ μιξόθηρας φῶτας ἱππείας τ᾽ ἄγρας,
ἐλάφων λεόντων τ᾽ ἀγρίων θηράματα.
κατ᾽ εἰςόδους δὲ Κέκροπα θυγατέρων πέλας
σπείρας συνειλίσσοντ᾽, Ἀθηναίων τινὸς
ἀνάθημα, χρυσέους τ᾽ ἐν μέσῳ συσσιτίῳ
κρατῆρας ἔστησ᾽· ἐν δ᾽ ἄκροισι βὰς ποσὶ
κῆρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ᾽ ἐγχώριον
ἐς δαῖτα χωρεῖν. ὡς δ᾽ ἐπληρώθη στέγη,
στεφάνοισι κοσμηθέντες, εὐόχθου βορᾶς
ψυχὴν ἐπλήρουν. ὡς δ᾽ ἀνεῖσαν ἡδονήν,
* παρελθὼν πρέσβυς ἐς μέσον πέδον
ἔστη, γέλων δ᾽ ἔθηκε συνδείπνοις πολύν,
πρόθυμα πράσσων· ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕ-
δωρ
χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα, κἀξεθυμία
σμύρνης ἱδρῶτα, χρυσέων τ᾽ ἐκπωμάτων
ἦρχ᾽, αὐτὸς αὑτῷ τόνδε προςτάξας πόνον.
ἐπεὶ δ᾽ ἐς αὐλοὺς ἧκεν ἐς κρατῆρά τε
κοινόν, γέρων ἔλεξ᾽, ἀφαρπάζειν χρεὼν
οἰνηρὰ τεύχη σμικρά, μεγάλα δ᾽ ἐςφέρειν,
ὡς θᾶσσον ἔλθωσ᾽ οἵδ᾽ ἐς ἡδονὰς φρενῶν.
ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους
χρυσέας τε φιάλας· ὁ δὲ λαβὼν ἐξαίρετον,
ὡς τῷ νέῳ δὴ δεσπότῃ χάριν φέρων,
ἔδωκε πλῆρες τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν
ὅ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον

δέσποιναν, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος·
κοὐδεὶς τάδ᾽ ᾔδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ
σπονδὰς μετ᾽ ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι
βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο·
ὁ δ᾽, ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσίν τ᾽ ἐσθλοῖς τραφείς,
οἰωνὸν ἔθετο, κἀκέλευσ᾽ ἄλλον νέον
κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ
δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ᾽ ἐκσπένδειν λέγει.
σιγὴ δ᾽ ὑπῆλθεν. ἐκ δ᾽ ἐπίμπλαμεν δρόσου
κρατῆρας ἱεροὺς Βυβλίνου τε πώματος.
κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς ἐσπίπτει δόμοις
κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
ἄτρεστα ναίουσ᾽. ὡς δ᾽ ἀπέσπεισαν μέθυ,
κεἰς αὐτὸ χείλη πώματος κεχρημέναι
καθῆκαν, εἷλκον δ᾽ εὐπτέρους ἐς αὐχένας.
καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ·
ἣ δ᾽ ἕζετ᾽ ἔνθ᾽ ὁ καινὸς ἔσπεισεν γόνος,
ποτοῦ τ᾽ ἐγεύσατ᾽, εὐθὺς εὔπτερον δέμας
ἔσεισε κἀβάκχευσεν, ἐκ δ᾽ ἔκλαγξ᾽ ὄπα
ἀξύνετον αἰάζουσ᾽· ἐθάμβησεν δὲ πᾶς
θοινατόρων ὅμιλος ὄρνιθος πόνους·
θνήσκει δ᾽ ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελεῖς
χηλὰς παρεῖσα. γυμνὰ δ᾽ ἐκ πέπλων μέλη
ὑπὲρ τραπέζης ἧχ᾽ ὁ μαντευτὸς γόνος,
βοᾷ δέ, τίς μ᾽ ἔμελλεν ἀνθρώπων κτανεῖν,
σήμαινε, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἡ προθυμία,
καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα.
εὐθὺς δ᾽ ἐρευνᾷ γραῖαν ὠλένην λαβών,
ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ᾽ ἕλοι.

ὤφθη δὲ καὶ κατεῖπ᾽ ἀναγκασθεὶς μόγις·
τόλμας Κρεούσης πώματός τε μηχανάς·
θεῖ δ᾽ εὐθὺς ἔξω συλλαβὼν θοινάτορας
ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας,
κἀν κοιράνοισι Πυθικοῖς σταθεὶς λέγει,
ὦ γαῖα σεμνή, τῆς Ἐρεχθέως ὕπο
ξένης γυναικὸς φαρμάκοισι θνήσκομεν.
Δελφῶν δ᾽ ἄνακτες ὥρισαν πετροῤῥιφῆ
θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν οὐ ψήφῳ μιᾷ,
τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν ἔν τ᾽ ἀνακτόροις
φόνον τιθεῖσαν. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις
τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν·
παίδων γὰρ ἐλθοῦσ᾽ εἰς ἔρον Φοίβου πάρα,
τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.
ΧΟ. οὐκ ἔστ᾽ οὐκ ἔστιν θανάτου
παρατροπὰ μελέᾳ μοι·
φανερὰ γὰρ φανερὰ τάδ᾽ ἤδη.
σπονδᾶς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοῦς
Ἐχίδνας σταγόσιν μιγνυμένας φόνῳ,
φανερὰ θύματα νερτέρων,
συμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ,
λεύσιμοι δὲ καταφθοραί.
δέσποινα, τίνα φυγὰν πτερόεσσαν ἢ
χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν πορευθῶ,
θανάτου λεύσιμον
ἄταν ἀποφεύγουσα, τεθρίππων
ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ᾽, ἢ
πρύμνας ἔπι ναῶν;
οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρῄζων
θεὸς ἐκκλέπτει.

τί ποτ᾽, ὦ μελέα δέσποινα, μένει
ψυχῇ σε παθεῖν; ἆρα θέλουσαι
δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας αὐταὶ
πεισόμεθ᾽, ὥσπερ τὸ δίκαιον;

ΚΡ. πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγάς,
Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖσ᾽, ἔκδοτος δὲ γίγνομαι.
ΧΟ. ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφοράς, ἵν᾽ εὐτυχεῖς.
ΚΡ. ποῖ φύγω δῆτ᾽; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα,
μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ᾽ ἀφῖγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους.
ΧΟ. ποῖ δ᾽ ἂν ἄλλοσ᾽ ἢ ᾽πὶ βωμόν;
ΚΡ. καὶ τί μοι πλέον τόδε;
ΧΟ. ἱκέτιν οὐ θέμις φονεύειν.
ΚΡ. τῷ νόμῳ δέ γ᾽ ὄλλυμαι.
ΧΟ. χειρία γ᾽ ἁλοῦσα.
ΚΡ. καὶ μὴν οἵδ᾽ ἀγωνισταὶ πικροὶ
δεῦρ᾽ ἐπείγονται ξιφήρεις.
ΧΟ. ἵζε νυν πυρᾶς ἔπι.
κἂν θάνῃς γὰρ ἐνθάδ᾽ οὖσα, τοῖς ἀποκτείνασί σε
προστρόπαιον αἷμα θήσεις· οἰστέον δὲ τὴν τύχην.

ΙΩ. ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισσοῦ πατρός,
οἵαν ἔχιδναν τήνδ᾽ ἔφυσας, ἢ πυρὸς
δράκοντ᾽ ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα;
ᾗ τόλμα πᾶσ᾽ ἔνεστιν, οὐδ᾽ ἥσσων ἔφυ

Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς ἔμελλέ με κτανεῖν.
λάζυσθ᾽, ἵν᾽ αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους
κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες,
ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.
ἐσθλοῦ δ᾽ ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν
μολεῖν Ἀθηνῶν χὐπὸ μητρυιὰν πεσεῖν.
ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας
τὰς σάς, ὅσον μοι πῆμα δυςμενής τ᾽ ἔφυς·
εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων
ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους.
ἀλλ᾽ οὔτε βωμὸς οὔτ᾽ Ἀπόλλωνος δόμος
σώσει σ᾽, ὁ δ᾽ οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα
καὶ μητρὶ τῇ ᾽μῇ· καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
ἄπεστιν αὐτῆς, τοὔνομ᾽ οὐκ ἄπεστί πω.
ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
οἵαν ἔπλεξ᾽· οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,
ὡς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων;
ΚΡ. ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμὲ
ὑπέρ τ᾽ ἐμαυτῆς τοῦ θεοῦ θ᾽, ἵν᾽ ἕσταμεν.
ΙΩ. τί δ᾽ ἐστὶ Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
ΚΡ. ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμ᾽ ἔχειν.
ΙΩ. κᾆπειτ᾽ ἔκαινες φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ;
ΚΡ. ἀλλ᾽ οὐκέτ᾽ ἦσθα Λοξίου, πατρὸς δὲ σοῦ.
ΙΩ. ἀλλ᾽ ἐγενόμεσθα, πατρὸς οὐσίαν λέγω.
ΚΡ. οὐκοῦν τότ᾽ ἦσθα· νῦν δ᾽ ἐγώ, σὺ δ᾽ οὐκέτ᾽ εἶ.
ΙΩ. οὐκ εὐσεβής γε. τἀμὰ δ᾽ εὐσεβῆ τότ᾽ ἦν.
ΚΡ. ἔκτεινα δ᾽ ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς.
ΙΩ. οὔτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον ἐς τὴν σὴν χθόνα.

ΚΡ. μάλιστα· κἀπίμπρας γ᾽ Ἐρεχθέως δόμους.
ΙΩ. ποίοισι πανοῖς ἢ πυρὸς ποίᾳ φλογί;
ΚΡ. ἔμελλες οἰκεῖν τἄμ᾽, ἐμοῦ βίᾳ λαβών.
ΙΩ. πατρός γε γῆν διδόντος ἣν ἐκτήσατο.
ΚΡ. τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
ΙΩ. ὅπλοισιν αὐτήν, οὐ λόγοις, ἐῤῥύσατο.
ΚΡ. ἐπίκουρος οἰκήτωρ γ᾽ ἂν οὐκ εἴη χθονός.
ΙΩ. κἄπειτα τοῦ μέλλειν μ᾽ ἀπέκτεινες φόβῳ;
ΚΡ. ὡς μὴ θάνοιμί γ᾽, εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις.
ΙΩ. φθονεῖς, ἄπαις οὖσ᾽, εἰ πατὴρ ἐξεῦρέ με;
ΚΡ. σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ᾽ ἀναρπάσεις δόμους;
ΙΩ. ἡμῖν δέ γ᾽ ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
ΚΡ. ὅσ᾽ ἀσπὶς ἔγχος θ᾽· ἥδε σοι παμπησία.
ΙΩ. ἔκλειπε βωμὸν καὶ θεηλάτους ἕδρας.
ΚΡ. τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ᾽ ἐστί, νουθέτει.
ΙΩ. σὺ δ᾽ οὐχ ὑφέξεις ζημίαν, κτείνουσ᾽ ἐμέ;
ΚΡ. ἤν γ᾽ ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάξαι θέλῃς.
ΙΩ. τίς ἡδονή σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασι;
ΚΡ. λυπήσομέν τιν᾽, ὧν λελυπήμεσθ᾽ ὕπο.
ΙΩ. φεῦ.
δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς
ἔθηκεν ὁ θεὸς οὐδ᾽ ἀπὸ γνώμης σοφῆς·
τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
ἀλλ᾽ ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοῖσι δ᾽ ἐνδίκοις
ἱερὰ καθίζειν, ὅςτις ἠδικεῖτ᾽, ἐχρῆν,
καὶ μὴ ᾽πὶ ταὐτὸ τοῦτ᾽ ἰόντ᾽ ἔχειν ἴσον
τόν τ᾽ ἐσθλὸν ὄντα τόν τε μὴ θεῶν πάρα.
ΠΥ. ἐπίσχες, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
λιποῦσα, θριγκοῦ τοῦδ᾽ ὑπερβάλλω ποδὶ

Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
σῴζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.
ΙΩ. χαῖρ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, οὐ τεκοῦσά περ.
ΠΥ. ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'· ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.
ΙΩ. ἤκουσας ὥς μ' ἔκτεινεν ἥδε μηχαναῖς;
ΠΥ. ἤκουσα· καὶ σύ γ' ὠμὸς ὢν ἁμαρτάνεις.
ΙΩ. οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;
ΠΥ. προγόνοις δάμαρτες δυςμενεῖς ἀεί ποτε.
ΙΩ. ἡμεῖς δὲ μητρυιαῖς γε πάσχοντες κακῶς.
ΠΥ. μὴ ταῦτα· λείπων ἱερὰ καὶ στείχων πάτραν
ΙΩ. τί δή με δρᾶσαι νουθετούμενον χρεών;
ΠΥ. καθαρῶς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.
ΙΩ. καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.
ΠΥ. μὴ σύ γε· παρ' ἡμῶν δ' ἔκλαβ' οὓς ἔχω λόγους.
ΙΩ. λέγοις ἄν· εὔνους δ' οὖσ' ἐρεῖς ὅσ' ἂν λέγῃς.
ΠΥ. ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς;
ΙΩ. ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.
ΠΥ. ἐν τῇδέ σ' ἔλαβον νεόγονον βρέφος ποτέ.
ΙΩ. τί φής; ὁ μῦθος εἰςενήνεκται νέος.
ΠΥ. σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτά, νῦν δὲ δείκνυμεν.
ΙΩ. πῶς οὖν ἔκρυπτες τόδε, λαβοῦσ' ἡμᾶς πάλαι;
ΠΥ. ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.
ΙΩ. νῦν δ' οὐχὶ χρῄζει; τῷ τόδε γνῶναί με χρή;
ΠΥ. πατέρα κατειπὼν τῆςδέ σ' ἐκπέμπει χθονός.
ΙΩ. σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν, σῴζεις τάδε;
ΠΥ. ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λοξίας.
ΙΩ. τί χρῆμα δρᾶσαι, λέγε, πέραινε σοὺς λόγους.

ΠΥ. σῶσαι τόδ᾽ εὕρημ᾽ ἐς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
ΙΩ. ἔχει δέ μοι τί κέρδος ἢ τίνα βλάβην;
ΠΥ. ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν᾽ οἷς ἐνῆσθα σύ.
ΙΩ. μητρὸς τάδ᾽ ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
ΠΥ. ἐπεί γ᾽ ὁ δαίμων βούλεται, πάροιθε δ᾽ οὔ.
ΙΩ. ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ᾽ ἡμέρα.
ΠΥ. λαβών νιν αὐτὴ τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει.
πᾶσαν δ᾽ ἐπελθὼν Ἀσιάδ᾽ Εὐρώπης θ᾽ ὅρους
γνώσῃ τάδ᾽ αὐτός. τοῦ θεοῦ δ᾽ ἕκατί σε
ἔθρεψά τ᾽, ὦ παῖ, καὶ τάδ᾽ ἀποδίδωμί σοι,
ἃ κεῖνος ἀκέλευστόν μ᾽ ἐβουλήθη λαβεῖν
σῶσαί θ᾽· ὅτου δ᾽ ἐβούλεθ᾽ οὐκ ἔχω λέγειν.
ᾔδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε·
ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ᾽ ἵν᾽ ἦν κεκρυμμένα.
καὶ χαῖρ᾽· ἴσον γάρ σ᾽ ὡς τεκοῦσ᾽ ἀσπάζομαι.
ἄρξαι δ᾽, ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή.
πρῶτον μὲν εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε
ἐς τούςδε ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος,
ἔπειτα δ᾽ εἴ τις Ἑλλάς· ἐξ ἡμῶν δ᾽ ἔχεις
ἅπαντα Φοίβου θ᾽, ὃς μετέσχε τῆς τύχης.
ΙΩ. φεῦ φεῦ· κατ᾽ ὄσσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
ἐκεῖσε τὸν νοῦν δοὺς ὅθ᾽ ἡ τεκοῦσά με,
κρυφαῖα νυμφευθεῖσ᾽ ἀπημπόλα λάθρᾳ,
καὶ μαστὸν οὐχ ὑπέσχεν· ἀλλ᾽ ἀνώνυμος
ἐν θεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίον.
τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστά, τοῦ δὲ δαίμονος
βαρέα· χρόνον γὰρ ὅν μ᾽ ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις

μητρὸς τρυφῆσαι καί τι τερφθῆναι βίου,
ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.
τλήμων δὲ χὴ τεκοῦσά μ᾽, ὡς ταὐτὸν πάθος
πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
καὶ νῦν λαβὼν τήνδ᾽ ἀντίπηγ᾽ οἴσω θεῷ
ἀνάθημ᾽, ἵν᾽ εὕρω μηδὲν ὧν οὐ βούλομαι.
εἰ γάρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
εὑρεῖν κάκιον μητέρ᾽ ἢ σιγῶντ᾽ ἐᾶν.
ὦ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς.
καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ
πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ᾽ ὅς γ᾽ ἔσωσέ μοι.
ἀνοικτέον τάδ᾽ ἐστὶ καὶ τολμητέον.
τὰ γὰρ πεπρωμέν᾽ οὐδ᾽ ὑπερβαίην ποτ᾽ ἄν.
ὦ στέμμαθ᾽ ἱερά, τί ποτέ μοι κεκεύθατε,
καὶ σύνδεθ᾽, οἷσι τἄμ᾽ ἐφρουρήθη φίλα;
ἰδοὺ περίπτυγμ᾽ ἀντίπηγος εὐκύκλου
ὡς οὐ γεγήρακ᾽ ἔκ τινος θεηλάτου,
εὐρώς τ᾽ ἄπεστι πλεγμάτων· ὁ δ᾽ ἐν μέσῳ
χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασιν.
ΚΡ. τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὁρῶ;
ΙΩ. σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.
ΚΡ. οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει.
ὁρῶ γὰρ ἄγγος οὑξέθηκ᾽ ἐγώ ποτε,
σέ γ᾽, ὦ τέκνον μοι, βρέφος ἔτ᾽ ὄντα νήπιον,
Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.
λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεἰ θανεῖν με χρή.
ΙΩ. λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἥλατο

βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὠλένας.
ΚΡ. σφάζοντες οὖν λήγοιτ' ἂν· ὡς ἀνθέξομαι
καὶ τῆςδε καὶ σοῦ τῶν τε σῶν κεκρυμμένων.
ΙΩ. τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.
ΚΡ. οὔκ· ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὑρίσκει φίλος.
ΙΩ. ἐγὼ φίλος σός; κᾆτά μ' ἔκτεινες λάθρᾳ;
ΚΡ. παῖς γ', εἰ τόδ' ἐστὶ τοῖς τεκοῦσι φίλτατον.
ΙΩ. παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς.
ΚΡ. ἐς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.
ΙΩ. κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι;
ΚΡ. σά γ' ἔνδυθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε.
ΙΩ. καὶ τοὔνομ' αὐτῶν ἐξερεῖς, πρὶν εἰςιδεῖν;
ΚΡ. κἂν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίσταμαι.
ΙΩ. λέγ'. ὡς ἔχει τι δεινὸν ἥδε τόλμα σου.
ΚΡ. σκέψασθ' ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην'
ἐγώ.
ΙΩ. ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
ΚΡ. οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
ΙΩ. μορφὴν ἔχον τίν'; ὥς με μὴ ταύτῃ λάβῃς.
ΚΡ. Γοργὼν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων.
ΙΩ. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;
ΚΡ. κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον.
ΙΩ. ἰδού.
τόδ' ἔσθ' ὕφασμα· θέσφαθ' ὡς εὑρίσκο-
μεν.
ΚΡ. ὦ χρόνιον ἱστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν.
ΙΩ. ἔστιν τι πρὸς τῷδ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς;
ΚΡ. δράκοντες, ἀρχαῖόν τι, πάγχρυσοι γένυν.
ΙΩ. δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;
ΚΡ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.

ΙΩ. τί δρᾶν, τί χρῆσθαι, φράζε μοι, χρυσώματι.
ΚΡ. δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον.
ΙΩ. ἔνεισιν οἵδε· τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν.
ΚΡ. στέφανον ἐλαίας ἀμφέθηκά σοι τότε,
ἣν πρῶτ᾽ Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο,
ὅς, εἴπερ ἔστιν, οὔποτ᾽ ἐκλείπει χλόην,
θάλλει δ᾽ ἐλαίας ἐξ ἀκηράτου γεγώς.
ΙΩ. ὦ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἄσμενός σ᾽ ἰδὼν
πρὸς ἀσμένας πέπτωκα σὰς παρηίδας.
ΚΡ. ὦ τέκνον, ὦ φῶς μητρὶ κρεῖσσον ἡλίου,
συγγνώσεται γὰρ ὁ θεός, ἐν χεροῖν σ᾽ ἔχω,
ἄελπτον εὕρημ᾽, ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων
χθόνιον μέτα Περσεφόνας τ᾽ ἐδόκουν ναίειν.
ΙΩ. ἀλλ᾽, ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
ὁ κατθανών τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι.
ΚΡ. ἰὼ ἰώ, λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί,
τίν᾽ αὐδὰν ἀΰσω,
βοάσω; πόθεν μοι
συνέκυρσ᾽ ἀδόκητος ἁδονά; πόθεν
ἐλάβομεν χαράν;
ΙΩ. ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἄν ποτε,
μῆτερ, παρέστη τῶνδ᾽ ὅπως σός εἰμ᾽ ἐγώ.
ΚΡ. ἔτι φόβῳ τρέμω.
ΙΩ. μῶν οὐκ ἔχειν μ᾽ ἔχουσα;
ΚΡ. τὰς γὰρ ἐλπίδας ἀπέβαλον πρόσω.
ἰὼ γύναι, πόθεν πόθεν ἔλαβες ἐ-
μῶν βρέφος ἀγκαλῶν;
τίν᾽ ἀνὰ χέρα δόμους ἔβα Λοξίου;
ΙΩ. θεῖον τόδ᾽· ἀλλὰ τἀπίλοιπα τῆς τύχης
εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ.

ΚΡ. τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει,
γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζει·
νῦν δὲ γενειάσιν παρὰ σέθεν πνέω,
μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἁδονᾶς.
ΙΩ. τοὐμὸν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.
ΚΡ. ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἄτεκνοι·
δῶμα δ' ἑστιοῦται, τάδε δ' ἔχει τυράννους·
ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς,
ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι
νύκτας δέρκεται,
ἁλίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.
ΙΩ. μῆτερ, παρὼν μοι καὶ πατὴρ μετασχέτω
τῆς ἡδονῆς τῆσδ' ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.
ΚΡ. ὦ τέκνον, τί φῄς; οἷον οἷον ἀνελέγχομαι.
ΙΩ. πῶς εἶπας;
ΚΡ. ἄλλοθεν γέγονας γάρ, ἄλλοθεν.
ΙΩ. ὤμοι· νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν;
ΚΡ. οὐχ ὑπὸ λαμπάδων οὐδὲ χορευμάτων
ὑμέναιος ἐμός,
τέκνον, ἔτικτε σὸν κάρα.
ΙΩ. αἰαῖ· πέφυκα δυςγενής, μῆτερ, πόθεν;
ΚΡ. ἴστω Γοργοφόνα,
ΙΩ. τί τοῦτ' ἔλεξας;
ΚΡ. ἃ σκοπέλοις ἔπ' ἐμοῖς
τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει.
ΙΩ. λέγεις μοι δόλια κοὐ σαφῆ τάδε.
ΚΡ. παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοίβῳ
ΙΩ. τί Φοῖβον αὐδᾷς;
ΚΡ. κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην.
ΙΩ. λέγ'· ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι.

ΚΡ. δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ
κρύφιόν γ' ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ.
ΙΩ. ὦ φίλτατ' εἰποῦσ', εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
ΚΡ. παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος
σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδε
ἐνῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους.
γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον, οὐδὲ μαστῷ
τροφεῖα ματρός, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν,
ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν
γαμφηλαῖς φόνευμα θοίναμά τ' εἰς
Ἅιδαν ἐκβάλλει.
ΙΩ. ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ.
ΚΡ. ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα σὰν
ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον·
ἔκτεινά σ' ἄκουσ'.
ΙΩ. ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔθνησκες.
ΚΡ. ἰώ· δειναὶ μὲν αἱ τότε τύχαι,
δείλαια δὲ καὶ τάδ'· ἑλισ-
σόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυςτυχίαις
εὐτυχίαις τε πάλιν,
μεθίσταται δὲ πνεύματα.
μενέτω· τὰ πάροιθεν ἅλις κακά· νῦν δ'
ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.
ΧΟ. μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ
ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
ΙΩ. ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν
καὶ δυστυχῆσαι καὖθις αὖ πρᾶξαι καλῶς,
Τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου,
μητέρα φονεῦσαι καὶ παθεῖν ἀνάξια.
φεῦ·

ἆρ᾽ ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς
ἔνεστι πάντα τάδε καθ᾽ ἡμέραν μαθεῖν;
φίλον μὲν οὖν σ᾽ εὕρημα, μῆτερ, εὕρομεν,
καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὡς ἡμῖν τόδε·
τὰ δ᾽ ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι.
δεῦρ᾽ ἔλθ᾽· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω,
καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ᾽ ἃ παρθένοις
ἐγγίγνεται νοσήματ᾽ ἐς κρυπτοὺς γάμους,
ἔπειτα τῷ θεῷ προστίθῃς τὴν αἰτίαν,
καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη,
Φοίβῳ τεκεῖν με φῄς, τεκοῦσ᾽ οὐκ ἐκ θεοῦ.
ΚΡ. μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε
Νίκην Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
οὐκ ἔστιν ὅστις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον,
ἀλλ᾽ ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἄναξ.
ΙΩ. πῶς οὖν τὸν αὑτοῦ παῖδ᾽ ἔδωκ᾽ ἄλλῳ πατρί,
Ξούθου τέ φησι παῖδά μ᾽ ἐκπεφυκέναι;
ΚΡ. πεφυκέναι μὲν οὐχί, δωρεῖται δέ σε
αὑτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ
δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.
ΙΩ. ὁ θεὸς ἀληθής, ἢ μάτην μαντεύεται,
ἐμοῦ ταράσσει, μῆτερ, εἰκότως φρένα.
ΚΡ. ἄκουε δή νυν ἅμ᾽ ἐςῆλθεν, ὦ τέκνον·
εὐεργετῶν σε Λοξίας ἐς εὐγενῆ
δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος,
οὐκ ἔσχες ἂν ποτ᾽ οὔτε παγκλήρους δόμους

οὔτ᾽ ὄνομα πατρός. πῶς γάρ, οὔ γ᾽ ἐγὼ γάμους
ἔκρυπτον αὐτὴ καί σ᾽ ἀπέκτεινον λάθρα;
ὁ δ᾽ ὠφελῶν σε προςτίθησ᾽ ἄλλῳ πατρί.
ΙΩ. οὐχ ὧδε φαύλως αὔτ᾽ ἐγὼ μετέρχομαι,
ἀλλ᾽ ἱστορήσω Φοῖβον εἰςελθὼν δόμους
εἴτ᾽ εἰμὶ θνητοῦ πατρὸς εἴτε Λοξίου.
ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς
ἀντήλιον πρόςωπον ἐκφαίνει θεῶν;
φεύγωμεν, ὦ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων
ὁρῶμεν, εἰ μὴ καιρός ἐσθ᾽ ἡμᾶς ὁρᾶν.
ΑΘ. μὴ φεύγετ᾽· οὐ γὰρ πολεμίαν με φεύγετε,
ἀλλ᾽ ἔν τ᾽ Ἀθήναις κἀνθάδ᾽ οὖσαν εὐμενῆ.
ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονός,
Παλλάς, δρόμῳ σπεύσασ᾽ Ἀπόλλωνος πάρα,
ὃς ἐς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἠξίου,
μὴ τῶν πάροιθε μέμψις ἐς μέσον μόλῃ,
ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,
ὡς ἥδε τίκτει σ᾽ ἐξ Ἀπόλλωνος πατρός,
δίδωσι δ᾽ οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,
ἀλλ᾽ ὡς κομίζῃ σ᾽ οἶκον εὐγενέστατον.
ἐπεὶ δ᾽ ἀνεῴχθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε,
θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων
καὶ τήνδε πρὸς σοῦ, μηχαναῖς ἐῤῥύσατο.
ἔμελλε δ᾽, αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ,
ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτην τε σὴν
σέ θ᾽, ὡς πέφυκας τῆσδε καὶ Φοίβου πατρός.

ἀλλ᾽ ὡς περαίνω πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεῷ,
ἐφ᾽ οἷσιν ἔζευξ᾽ ἅρματ᾽, εἰςακούσατον.
λαβοῦσα τόνδε παῖδα Κεκροπίαν χθόνα
χώρει, Κρέουσα, κεἰς θρόνους τυραννικοὺς
ἵδρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἐρεχθέως γεγὼς
δίκαιος ἄρχειν τῆς γ᾽ ἐμῆς ὅδε χθονός.
ἔσται δ᾽ ἀν᾽ Ἑλλάδ᾽ εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ
παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς,
ἐπώνυμοι γῆς κἀπιφυλίου χθονὸς
λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ᾽ ἐμόν.
Τελέων μὲν ἔσται πρῶτος· εἶτα δεύτερον
Ὅπλητες Ἀργάδεις τ᾽ ἐμῆς τ᾽ ἀπ᾽ αἰγίδος
ἔμφυλον ἕξουσ᾽ Αἰγικορῆς. οἱ τῶνδε δ᾽ αὖ
παῖδες γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ
Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις
χέρσους τε παράλους, ὃ σθένος τῇ ᾽μῇ χθονὶ
δίδωσιν· ἀντίπορθμα δ᾽ ἠπείροιν δυοῖν
πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς
Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ᾽ ὀνόματος χάριν
Ἴωνες ὀνομασθέντες ἕξουσιν κλέος.
Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,
Δῶρος μέν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται
πόλις· κατ᾽ αἶαν Πελοπίαν δ᾽ ὁ δεύτερος
Ἀχαιός, ὃς γῆς παραλίας Ῥίου πέλας
τύραννος ἔσται, κἀπισημανθήσεται
κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ᾽ ἐπώνυμος.
καλῶς δ᾽ Ἀπόλλων πάντ᾽ ἔπραξε· πρῶτα μὲν

ἄνοσον λοχεύει σ᾽, ὥςτε μὴ γνῶναι φίλους·
ἐπεὶ δ᾽ ἔτικτες τόνδε παῖδα κἀπέθου
ἐν σπαργάνοισιν, ἁρπάσαντ᾽ ἐς ἀγκάλας
Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
ἔθρεψέ τ᾽ οὐδ᾽ εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον.
νῦν οὖν σιώπα παῖς ὅδ᾽ ὡς πέφυκε σός,
ἵν᾽ ἡ δόκησις Ξοῦθον ἡδέως ἔχῃ,
σύ τ᾽ αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ᾽ ἔχουσ᾽ ἴῃς, γύναι.
καὶ χαίρετ᾽· ἐκ γὰρ τῆςδ᾽ ἀναψυχῆς πόνων
εὐδαίμον᾽ ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.
ΙΩ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστίᾳ
σοὺς λόγους ἐνδεξόμεσθα· πείθομαι δ᾽ εἶναι πατρὸς
Λοξίου καὶ τῆςδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ᾽ οὐκ ἄπιστον ἦν.
ΚΡ. τἀμά νυν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρίν,
οὕνεχ᾽ οὗ ποτ᾽ ἠμέλησε παιδὸς ἀποδίδωσί μοι.
αἵδε δ᾽ εὐωποὶ πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια,
δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας
ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα καὶ προςεννέπω πύλας.
ΑΘ. ᾔνεσ᾽ οὕνεκ᾽ εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσ᾽· ἀεί ποτε

χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.

ΚΡ. ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους.

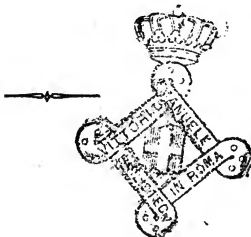
ΑΘ. στείχεθ', ἕψομαι δ' ἐγώ.

ΚΡ. ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρὸς καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

ΑΘ. ἐς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς.

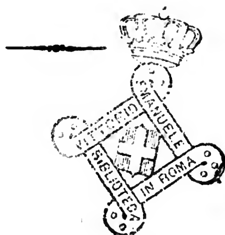
ΚΡ. ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.

ΧΟ. ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἄπολλον, χαῖρ'· ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαρσεῖν χρεών·
ἐς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
οἱ κακοὶ δ', ὥςπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΜΕΓΑΡΑ.

ΛΥΚΟΣ.

ΙΡΙΣ.

ΛΥΤΤΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀμφιτρύων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡρακλῆς γήμας Μεγάραν τὴν Κρέοντος παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε· καταλιπὼν δὲ τούτους ἐν ταῖς Θήβαις αὐτὸς εἰς Ἄργος ἦλθεν, Εὐρυσθεῖ τοὺς ἄθλους ἐκπονήσων. πάντων δὲ περιγενόμενος ἐπὶ πᾶσιν εἰς Ἅιδου κατῆλθε. καὶ πολὺν ἐκεῖ διατρίψας χρόνον δόξαν ἀπέλιπε παρὰ τοῖς ζῶσιν ὡς εἴη τεθνηκώς· στασιάσαντες δὲ οἱ Θηβαῖοι πρὸς τὸν δυνάστην Κρέοντα, Λύκον ἐκ τῆς Εὐβοίας κατήγαγον * * *

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΑΜ. Τίς τὸν Διὸς σύλλεκτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν,
Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων᾽, ὃν Ἀλκαῖός ποτε
ἔτιχθ᾽ ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ᾽ Ἡρακλέους;
ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν, ἔνθ᾽ ὁ γηγενὴς
σπαρτῶν στάχυς ἔβλαστεν, ὧν γένους Ἄρης
ἔσωσ᾽ ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμου πόλιν
τεκνοῦσι παίδων παισίν. ἔνθεν ἐξέφυ
Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἄναξ τῆσδε χθονός.
Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ,
ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε
λωτῷ συνηλάλαξαν, ἡνίκ᾽ εἰς ἐμοὺς
δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.
λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγώ,
Μεγάραν τε τήνδε πενθερούς τε παῖς ἐμός,
Ἀργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπείαν πόλιν
ὠρέξατ᾽ οἰκεῖν, ἣν ἐγὼ φεύγω, κτανὼν
Ἠλεκτρύωνα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς
ἐξευμαρίζων καὶ πάτραν οἰκεῖν θέλων,
καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μέγαν
ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἴθ᾽ Ἥρας ὕπο

κέντροις δαμασθείς, εἴτε τοῦ χρεὼν μέτα.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους,
τὸ λοίσθιον δὲ Ταινάρου διὰ στόμα
βέβηκ᾿ ἐς Ἅιδου, τὸν τρισώματον κύνα
ἐς φῶς ἀνάξων, ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν.
γέρων δὲ δή τίς ἐστι Καδμείων λόγος
ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνήτωρ Λύκος,
τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς
Ἀμφίον᾿ ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.
οὗ ταὐτὸν ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
Καδμεῖος οὐκ ὤν, ἀλλ᾿ ἀπ᾿ Εὐβοίας μολών,
κτείνει Κρέοντα, καὶ κτανὼν ἄρχει χθονός,
στάσει νοσοῦσαν τήνδ᾿ ἐπεισπεσὼν πόλιν.
ἡμῖν δὲ κῆδος ἐς Κρέοντ᾿ ἀνηγμένον
κακὸν μέγιστον, ὡς ἔοικε, γίγνεται.
τοὐμοῦ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονός,
ὁ κλεινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄρχων Λύκος
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει
κτανὼν δάμαρτά θ᾿, ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον,
κἄμ᾿, εἴ τι δὴ χρὴ κἄμ᾿ ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
γέροντ᾿ ἀχρεῖον, μή ποθ᾿ οἵδ᾿ ἠνδρωμένοι
μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
ἐγὼ δέ, λείπει γάρ με τοῖσδ᾿ ἐν δώμασι
τροφὸν τέκνων οἰκουρόν, ἡνίκα χθονὸς
μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε παῖς ἐμός,
σὺν μητρί, τέκνα μὴ θάνωσ᾿ Ἡρακλέους,
βωμὸν καθίζω τόνδε σωτῆρος Διός,
ὃν καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ᾿ ἱδρύσατο
Μινύας κρατήσας οὑμὸς εὐγενὴς τόκος.

πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν,
σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος, ἀστρώτῳ πέδῳ
πλευρὰς τιθέντες· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι
δόμων καθήμεθ' ἀπορίᾳ σωτηρίας.
φίλων δὲ τοὺς μὲν οὐ σαφεῖς ὁρῶ φίλους,
οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυςπραξία,
ἧς μήποθ', ὅςτις καὶ μέσως εὔνους ἐμοί,
τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.
ΜΕ. ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν,
στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός,
ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές.
ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἐς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης,
ὃς οὕνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτέ,
ἔχων τυραννίδ', ἧς μακραὶ λόγχαι πέρι
πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' εἰς εὐδαίμονα,
ἔχων δὲ τέκνα· κἀμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ,
ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας.
καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο·
ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον,
οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
σώζω νεοσσοὺς ὄρνις ὣς ὑφειμένη.
οἱ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πίτνων,
ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῦ πατὴρ ἄπεστι γῆς;
τί δρᾷ; πόθ' ἥξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένοι
ζητοῦσι τὸν τεκόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
λόγοισι μυθεύουσα. θαυμάζω δ', ὅταν
πύλαι ψοφῶσι, πᾶς τ' ἀνίστησιν πόδα,
ὡς πρὸς πατρῷον προςπεσούμενοι γόνυ.
νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας

ἐξευμαρίζει, πρέσβυ; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω.
ὡς οὔτε γαίας ὅρι᾽ ἂν ἐκβαῖμεν λάθρᾳ·
φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρείσσονες κατ᾽ ἐξόδους·
οὔτ᾽ ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
ἔτ᾽ εἰσὶν ἡμῖν. ἥντιν᾽ οὖν γνώμην ἔχεις
λέγ᾽ ἐς τὸ κοινόν, μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ,
χρόνον δὲ μηκύνωμεν ὄντες ἀσθενεῖς.
ΑΜ. ὦ θύγατερ, οὔτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε
φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ᾽ ἄνευ πόνου.
ΜΕ. λύπης τι προσδεῖς ἢ φιλεῖς οὕτω φάος;
ΑΜ. καὶ τῷδε χαίρω καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
ΜΕ. κἀγώ· δοκεῖν δὲ τἀδόκητ᾽ οὐ χρή, γέρον.
ΑΜ. ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνεστ᾽ ἄκη.
ΜΕ. ὁ δ᾽ ἐν μέσῳ με λυπρὸς ὢν δάκνει χρόνος.
ΑΜ. γένοιτό τἄν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος
ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ᾽ ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν,
ἔλθοι τ᾽ ἔτ᾽ ἂν παῖς οὑμός, εὐνήτωρ δὲ σός.
ἀλλ᾽ ἡσύχαζε καὶ δακρυῤῥόους τέκνων
πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκήλει λόγοις,
κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως.
κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ συμφοραί,
καὶ πνεύματ᾽ ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει,
οἵ τ᾽ εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς·
ἐξίσταται γὰρ πάντ᾽ ἀπ᾽ ἀλλήλων δίχα.
οὗτος δ᾽ ἀνὴρ ἄριστος ὅστις ἐλπίσι
πέποιθεν ἀεί· τὸ δ᾽ ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ.
ΧΟ. ὑπώροφα μέλαθρα στρ.
καὶ γεραιὰ δέμνι᾽, ἀμφὶ βάκτροις
ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην ἰηλέμων
γόων ἀοιδός, ὥςτε πολιὸς ὄρνις,

ἔπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
ἐννύχων ὀνείρων,
τρομερὰ μέν, ἀλλ᾽ ὅμως πρόθυμα
ὦ τέκεα πατρὸς ἀπάτορ᾽, ὦ
γεραιέ, σύ τε, τάλαινα μᾶ-
τερ, ἃ τὸν Ἀΐδα δόμοις
πόσιν ἀναστενάζεις.
μὴ προκάμητε πόδα ἀντ.
βαρύ τε κῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον
λέπας ζυγοφόρον πῶλον * ἀνέντες· ὡς
βάρος φέρων τροχηλάτοιο κώλου,
λαβοῦ χερῶν καὶ πέπλων, ὅτου λέλοιπε
ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος·
γέρων γέροντα παρακόμιζε,
τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις
ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ
ξυνῆν ποτ᾽, εὐκλεεστάτας
πατρίδος οὐκ ὀνείδη.
ἴδετε, πατρὸς ὡς ἐπῳδ.
γοργῶπες αἵδε προςφερεῖς
ὀμμάτων αὐγαί.
τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων,
οὐδ᾽ ἀποίχεται χάρις.
Ἑλλὰς ὦ ξυμμάχους
οἵους οἵους ὀλέσασα
τούςδ᾽ ἀποστερήσει.
ἀλλ᾽ εἰςορῶ γὰρ τῆςδε κοίρανον χθονὸς
Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.
ΛΥΚ. τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον,
εἰ χρή μ᾽, ἐρωτῶ· χρὴ δ᾽, ἐπεί γε δεσπότης

ὑμῶν καθέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βούλομαι.
τίν' ἐς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον;
τίν' ἐλπίδ' ἀλκήν τ' εἰςορᾶτε μὴ θανεῖν;
ἢ τὸν παρ' Ἅιδη πατέρα τῶνδε κείμενον
πιστεύεθ' ἥξειν; ὡς ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
τὸ πένθος αἴρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεών,
σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπους κενοὺς
ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον θεόν,
σὺ δ' ὡς ἀρίστου φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.
τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει,
ὕδραν ἕλειον εἰ διώλεσε κτανὼν
ἢ τὸν Νέμειον θῆρ'; ὃν ἐν βρόχοις ἑλὼν
βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.
τοῖςδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὕνεκεν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;
ὃς ἔσχε δόξαν οὐδὲν ὢν εὐψυχίας,
θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τἄλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος,
ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερί,
οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγύς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων,
κάκιστον ὅπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.
ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος οὐχὶ τόξ' εὐψυχίας,
ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέρκεται
δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα τάξιν ἐμβεβώς.
ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον,
ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανὼν
Κρέοντα, πατέρα τῆςδε, καὶ θρόνους ἔχων.
οὔκουν τραφέντων τῶνδε τιμωροὺς ἐμοὺς
χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.
ΑΜ. τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει
παιδός· τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει

λόγοισι τὴν τοῦδ᾽ ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν
δεῖξαι· κακῶς γάρ σ᾽ οὐκ ἐατέον κλύειν.
πρῶτον μὲν οὖν τἄῤῥητ᾽, ἐν ἀῤῥήτοισι γὰρ
τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες,
σὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ᾽ ἀπαλλάξαι σέθεν.
Διὸς κεραυνὸν δ᾽ ἠρόμην τέθριππά τε,
ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασι
Γίγασι πλευροῖς πτήν᾽ ἐναρμόσας βέλη,
τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε·
τετρασκελές θ᾽ ὕβρισμα Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελθών, ὦ κάκιστε βασιλέων,
ἐροῦ, τίν᾽ ἄνδρ᾽ ἄριστον ἐγκρίναιεν ἄν,
ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὃν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν·
Δίρφυν δ᾽ ἐρωτῶν, ἥ σ᾽ ἔθρεψ᾽, Ἀβαντίδα,
οὐκ ἄν σ᾽ ἐπαινέσειεν· οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπου
ἐσθλόν τι δράσας μάρτυρ᾽ ἂν λάβοις πάτραν.
τὸ πάνσοφον δ᾽ εὕρημα, τοξήρη σαγήν,
μέμφει· κλύων νῦν τἀπ᾽ ἐμοῦ σοφὸς γενοῦ.
ἀνὴρ ὁπλίτης δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων,
καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μὴ ἀγαθοῖς
αὐτὸς τέθνηκε δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας,
θραύσας τε λόγχην οὐκ ἔχει τῷ σώματι
θάνατον ἀμῦναι, μίαν ἔχων ἀλκὴν μόνον.
ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ᾽ ἔχουσιν εὔστοχον,
ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφεὶς
ἄλλοις τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν,
ἑκὰς δ᾽ ἀφεστὼς πολεμίους ἀμύνεται,
τυφλοῖς ὁρῶντας οὐτάσας τοξεύμασι,
τὸ σῶμά τ᾽ οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,

ἐν εὐφυλάκτῳ δ᾽ ἐστί· τοῦτο δ᾽ ἐν μάχῃ
σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολεμίους κακῶς
σώζειν τὸ σῶμα, μὴ ᾽κ τύχης ὡρμισμένους.
λόγοι μὲν οἵδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
γνώμην ἔχουσι τῶν καθεστώτων πέρι.
παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ᾽ ἀποκτεῖναι θέλεις;
τί σ᾽ οἵδ᾽ ἔδρασαν; ἕν τί σ᾽ ἡγοῦμαι σοφόν,
εἰ τῶν ἀρίστων τἄκγον᾽ αὐτὸς ὢν κακὸς
δέδοικας. ἀλλὰ τοῦθ᾽ ὅμως ἡμῖν βαρύ,
εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεθ᾽ οὕνεκα,
ὃ χρῆν σ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
εἰ δ᾽ οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ᾽ αὐτὸς θέλεις,
ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός·
βίᾳ δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσει βίαν,
ὅταν θεός σοι πνεῦμα μεταβαλὼν τύχῃ.
φεῦ·
ὦ γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ ἐς σ᾽ ἀφίξομαι
λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος,
τοιαῦτ᾽ ἀμύνεθ᾽ Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε;
ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολὼν
Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ᾽ ἐλεύθερον βλέπειν.
οὐδ᾽ Ἑλλάδ᾽ ᾔνεσ᾽, οὐδ᾽ ἀνέξομαί ποτε
σιγῶν, κακίστην λαμβάνων ἐς παῖδ᾽ ἐμόν,
ἣν χρῆν νεοσσοῖς τοῖσδε πῦρ, λόγχας, ὅπλα
φέρουσαν ἐλθεῖν, ποντίων καθαρμάτων
χέρσου τ᾽ ἀμοιβάς, ὧν ἐμόχθησεν χάριν.
τὰ δ᾽ οὔ, τέκν᾽, ὑμῖν οὔτε Θηβαίων πόλις
οὔθ᾽ Ἑλλὰς ἀρκεῖ· πρὸς δ᾽ ἔμ᾽ ἀσθενῆ φίλον

δεδόρκατ᾽, οὐδὲν ὄντα πλὴν γλώσσης ψόφον.
ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν ἣν πρὶν εἴχομεν·
γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν σθένος.
εἰ δ᾽ ἦν νέος τε κἄτι σώματος κρατῶν,
λαβὼν ἂν ἔγχος τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους
καθῃμάτωσ᾽ ἄν, ὥστ᾽ Ἀτλαντικῶν πέρα
φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ.
ΧΟ. ἆρ᾽ οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἁγαθοὶ
θνητῶν ἔχουσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν;
ΛΥΚ. σὺ μὲν λέγ᾽ ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγοις,
ἐγὼ δὲ δράσω σ᾽ ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
ἄγ᾽, οἱ μὲν Ἑλικῶν᾽, οἱ δὲ Παρνασοῦ πτύχας
τέμνειν ἄνωχθ᾽ ἐλθόντας ὑλουργοὺς δρυὸς
κορμούς· ἐπειδὰν δ᾽ ἐςκομισθῶσιν πόλει,
βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα
ἐμπίπρατ᾽ αὐτῶν καὶ πυροῦτε σώματα
πάντων, ἵν᾽ εἰδῶσ᾽ οὕνεκ᾽ οὐχ ὁ κατθανὼν
κρατεῖ χθονὸς τῆςδ᾽, ἀλλ᾽ ἐγὼ τὰ νῦν τάδε.
ὑμεῖς δὲ πρέσβεις ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
γνώμαισιν ὄντες, οὐ μόνον στενάξετε
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
τύχας, ὅταν πάσχῃ τι, μεμνήσεσθε δὲ
δοῦλοι γεγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.
ΧΟ. ὦ γῆς λοχεύμαθ᾽, οὓς Ἄρης σπείρει ποτὲ
λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν,
οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα,
ἀρεῖτε, καὶ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα
καθαιματώσεθ᾽; ὅςτις οὐ Καδμεῖος ὢν
ἄρχει κάκιστος τῶν νέων ἔπηλυς ὤν;
ἀλλ᾽ οὐκ ἐμοῦ γε δεσπόσεις χαίρων ποτέ,

οὐδ᾽ ἄπόνησα πόλλ᾽ ἐγὼ καμὼν χερὶ
ἕξεις, ἀπέῤῥων δ᾽ ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε,
ὕβριζ᾽· ἐμοῦ γὰρ ζῶντος οὐ κτενεῖς ποτε
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· οὐ τοσόνδε γῆς
ἔνερθ᾽ ἐκεῖνος κρύπτεται λιπὼν τέκνα.
ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
ὁ δ᾽ ὠφελήσας ἀξίων οὐ τυγχάνει·
κἄπειτα πράσσω πόλλ᾽ ἐγώ, φίλους ἐμοὺς
θανόντας εὖ δρῶν οὗ φίλων μάλιστα δεῖ;
ὦ δεξιὰ χείρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
ἐν δ᾽ ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας.
ἐπεί σ᾽ ἔπαυσ᾽ ἂν δοῦλον ἐννέποντά με,
καὶ τάςδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν,
ἐν αἷς σὺ χαίρεις. οὐ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις
στάσει νοσοῦσα καὶ κακοῖς βουλεύμασιν·
οὐ γάρ ποτ᾽ ἂν σὲ δεσπότην ἐκτήσατο.
ΜΕ. γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ οὕνεκα
ὀργὰς δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεών·
ἡμῶν δ᾽ ἕκατι δεσπόταις θυμούμενοι
πάθητε μηδέν. τῆς δ᾽ ἐμῆς, Ἀμφιτρύων,
γνώμης ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν.
ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ
ἅτικτον, ἁμόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
δεινὸν νομίζω· τῷ δ᾽ ἀναγκαίῳ τρόπῳ
ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν.
ἡμᾶς δ᾽ ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν
μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
διδόντας, οὑμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν·
ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά.
σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορός,

ὥστ' οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὕπο,
οὑμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις,
ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι
δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ,
ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ᾗ λογίζομαι.
ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο·
καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἅιδου πάλιν;
ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν;
ἥκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών,
σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς·
ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τύχοις.
ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ' εἰ παραιτησαίμεθα
φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν·
ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι,
ἓν τ' ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὃς μένει σ' ὅμως.
προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν·
τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας
πρόθυμός ἐστιν, ἡ προθυμία γ' ἄφρων·
ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ.

ΧΟ. εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων
ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν·
νῦν δ' οὐδέν ἐσμεν· σὸν δὲ τοὐντεῦθεν σκοπεῖν
ὅπως διώσει τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων.

ΑΜ. οὔτοι τὸ δειλὸν οὐδὲ τοῦ βίου πόθος
θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βούλομαι

σῶσαι τέκν᾽· ἄλλως δ᾽ ἀδυνάτων ἔοικ᾽ ἐρᾶν.
ἰδοὺ πάρεστιν ἥδε φασγάνῳ δέρη
κεντεῖν, φονεύειν, ἱέναι πέτρας ἄπο·
μίαν δὲ νῷν δὸς χάριν, ἄναξ, ἱκνούμεθα.
κτεῖνόν με καὶ τήνδ᾽ ἀθλίαν παίδων πάρος,
ὡς μὴ τέκν᾽ εἰςίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,
ψυχοῤῥαγοῦντα καὶ καλοῦντα μητέρα
πατρός τε πατέρα· τἄλλα δ᾽ ἢ πρόθυμος εἶ
πρᾶσσ᾽· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν ὥςτε μὴ θα-
νεῖν.

ΜΕ. κἀγώ σ᾽ ἱκνοῦμαι χάριτι προςθεῖναι χάριν,
ἡμῖν ἵν᾽ ἀμφοῖν εἷς ὑπουργήσῃς διπλᾶ·
κόσμον πάρες μοι παισὶ προςθεῖναι νεκρῶν,
δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκκεκλῄσμεθα·
ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ᾽ ἀπολάχωσ᾽ οἴκων πατρός.

ΛΥΚ. ἔσται τάδ᾽· οἴγειν κλῇθρα προςπόλοις λέγω.
κοσμεῖσθ᾽ ἔσω μολόντες· οὐ φθονῶ πέπλων.
ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
ἥξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.

ΜΕ. ὦ τέκν᾽, ὁμαρτεῖτ᾽ ἀθλίῳ μητρὸς ποδὶ
πατρῷον ἐς μέλαθρον, οὗ τῆς οὐσίας
ἄλλοι κρατοῦσι, τὸ δ᾽ ὄνομ᾽ ἔσθ᾽ ἡμῶν ἔτι.

ΑΜ. ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ᾽ ὁμόγαμόν σ᾽ ἐκτησάμην,
μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλῄζομεν.
σὺ δ᾽ ἦσθ᾽ ἄρ᾽ ἥσσων ἢ ᾽δόκεις εἶναι φίλος.
ἀρετῇ σε νικῶ θνητὸς ὢν θεὸν μέγαν.
παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους.
σὺ δ᾽ εἰς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίστω μολεῖν,
τἀλλότρια λέκτρα δόντος οὐδενὸς λαβών,
σώζειν δὲ τοὺς σοὺς οὐκ ἐπίστασαι φίλους.

ἀμαθής τις εἶ θεός, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς.
ΧΟ. αἴλινον μὲν ἐπ᾽ εὐτυχεῖ στρ. α'.
μολπᾷ Φοῖβος ἰακχεῖ,
τὰν καλλίφθογγον κιθάραν
ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ·
ἐγὼ δὲ τὸν γᾶς ἐνέρων τ᾽ ἐς ὄρφναν
μολόντα, παῖδ᾽ εἴτε Διός νιν εἴπω
εἴτ᾽ Ἀμφιτρύωνος ἶνιν,
ὑμνῆσαι, στεφάνωμα μό-
χθων, δι᾽ εὐλογίας θέλω.
γενναίων δ᾽ ἀρεταὶ πόνων
τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.
πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
ἠρήμωσε λέοντος,
πυρσοῦ δ᾽ ἀμφεκαλύφθη
ξανθὸν κρᾶτ᾽ ἐπινωτίσας
δεινῷ χάσματι θηρός·
τάν τ᾽ ὀρεινόμον ἀγρίων ἀντ. α'.
Κενταύρων ποτὲ γένναν
ἔτρωσεν τόξοις φονίοις,
ἐναίρων πτανοῖς βέλεσιν.
ξύνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας
μακραί τ᾽ ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι
καὶ Πηλιάδες θεράπναι
σύγχορτοί θ᾽ Ὁμόλας ἔναυ-
λοι, πεύκαισιν ὅθεν χέρας
πληροῦντες χθόνα Θεσσαλῶν
ἱππείαις ἐδάμαζον·
τάν τε χρυσοκάρανον
δόρκαν ποικιλόνωτον,

συλήτειραν ἀγρωστᾶν
κτείνας, θηροφόνον θεὰν
Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει·
τεθρίππων τ' ἐπέβα *στρ. β'.*
καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους
Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις
ἀχάλιν' ἐθόαζον
κάθαιμα σῖτα γένυσι, χαρ-
μοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυςτράπεζοι·
πέραν δ' ἀργυρο῾ῤ῾ύταν Ἕβρον
ἐκπέρασεν ὄχθαν,
Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
τάν τε Μηλιάδ' ἀκτὰν
Ἀναύρου παρὰ πηγάς·
Κύκνον τε ξενοδαίκταν
τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναί-
ας οἰκήτορ' ἄμικτον·
ὑμνῳδούς τε κόρας *ἀντ. β'.*
ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλάν,
χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον
χερὶ καρπὸν ἀμέρξων,
δράκοντα πυρσόνωτον, ὃς
ἄπλατον ἀμφέλικτος ἕλιξ' ἐφρούρει,
κτάνών· ποντίας θ' ἁλὸς μυχοὺς
εἰςέβαινε, θνατοῖς
γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς·
οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν
ἐλαύνει χέρας ἕδραν,
Ἄτλαντος δόμον ἐλθών·
ἀστρωπούς τε κατέσχεν οἴ-

κους εὐανορίᾳ θεῶν·
τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν στρ. γ.
Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
ἔβα δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας,
τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας
ἄγοραν ἁλίσας φίλων,
κόρας Ἀρείας πέπλων
χρυσεόστολον φάρος,
ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας.
τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρας
λάφυρα, καὶ σώζετ' ἐν Μυκήναις.
τάν τε μυριόκρανον
πολύφονον κύνα Λέρνας
ὕδραν ἐξεπύρωσεν
βέλεσί τ' ἀμφέβαλλε,
τὸν τρισώματον οἷσιν ἔ-
κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.
δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῆ ἀντ. γ'.
διῆλθε· τὸν πολυδάκρυον
ἔπλευσ' ἐς Ἅιδαν, πόνων τελευτάν,
ἵν' ἐκπεραίνει τάλας
βίοτον οὐδ' ἔβα πάλιν.
στέγαι δ' ἔρημοι φίλων,
τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων
Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα
βίου κέλευθον ἄθεον, ἄδικον· εἰς δὲ σὰς
χέρας βλέπει δώματ' οὐ παρόντος.
εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων
δόρυ τ' ἔπαλλον ἐν αἰχμᾷ,
Καδμείων τε σύνηβοι,

τέκεσιν ἂν παρέσταν
ἀλκᾷ· νῦν δ᾽ ἀπολείπομαι
τᾶς εὐδαίμονος ἥβας.

ἀλλ᾽ ἐσορῶ γὰρ τούςδε φθιμένων
ἔνδυτ᾽ ἔχοντας, τοὺς τοῦ μεγάλου
δήποτε παῖδας τὸ πρὶν Ἡρακλέους,
ἄλοχόν τε φίλην ὑπὸ σειραίοις
ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα, καὶ γεραιὸν
πατέρ᾽ Ἡρακλέους. δύστηνος ἐγώ,
δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν
γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς.
ΜΕ. εἶεν· τίς ἱερεύς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,
ἢ τῆς ταλαίνης τῆςδ᾽ ἐμῆς ψυχῆς φονεύς;
ἕτοιμ᾽ ἄγειν τὰ θύματ᾽ εἰς Ἅιδου τάδε.
ὦ τέκν᾽, ἀγόμεθα ζεῦγος οὐ καλὸν νεκρῶν,
ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες.
ὦ μοῖρα δυςτάλαιν᾽ ἐμοῦ τε καὶ τέκνων
τῶνδ᾽, οὓς πανύστατ᾽ ὄμμασιν προςδέρκομαι.
ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ᾽ ἐθρεψάμην
ὕβρισμα κἀπίχαρμα καὶ διαφθοράν.
φεῦ·
ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες,
ἣν πατρὸς ὑμῶν ἐκ λόγων ποτ᾽ ἤλπισα.
σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ᾽ ὁ κατθανὼν πατήρ,
Εὐρυσθέως δ᾽ ἔμελλες οἰκήσειν δόμους,
τῆς καλλικάρπου κράτος ἔχων Πελασγίας,
στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ

λέοντος, ᾗπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο·
σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ,
ἔγκληρα πεδία ταμὰ γῆς κεκτημένος,
ὡς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά σε·
ἐς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον
ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.
σοὶ δ' ἣν ἔπερσε τοῖς ἑκηβόλοις ποτὲ
τόξοισι δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσι
πατὴρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ,
ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην,
κήδη συνάψουσ', ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς
Σπάρτης τε Θηβῶν θ' ὡς ἀνημμένοι κάλως
πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
καὶ ταῦτα φροῦδα· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη
νύμφας μὲν ὑμῖν Κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,
ἐμοὶ δὲ δάκρυα λουτρά· δύστηνος φρενῶν.
πατὴρ δὲ πατρὸς ἑστιᾷ γάμους ὅδε,
Ἅιδην νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρόν.
ὤμοι, τίν' ὑμῶν πρῶτον ἢ τίν' ὕστατον
πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος
μέλισσα συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους,
εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ', ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ.
ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται
θνητῶν παρ' Ἅιδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω,
θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ,

ἣ πρὶν μακαρία διά σ' ἐκληζόμην βροτοῖς.
ἄρηξον, ἐλθὲ, καὶ σκιὰ φάνηθί μοι·
ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ·
κακοὶ γάρ ἐς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.
ΑΜ. σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι·
ἐγὼ δὲ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς οὐρανὸν δικὼν,
αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν
μέλλεις, ἀμύνειν, ὡς τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις.
καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ·
θανεῖν γάρ, ὡς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου·
τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσετε,
ἐξ ἡμέρας ἐς νύκτα μὴ λυπούμενοι.
ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
σώζειν, τὸ δ' αὑτοῦ σπουδάσας διέπτατο.
ὁρᾶτέ μ', ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
ὀνομαστὰ πράσσων, καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη
ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρᾳ μιᾷ.
ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας ἥ τε δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτῳ
βέβαιός ἐστι· χαίρετ'· ἄνδρα γὰρ φίλον
πανύστατον νῦν, ἥλικες, δεδόρκατε.
ΜΕ. ἔα·
ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ;
ΑΜ. οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.
ΜΕ. ὅδ' ἐστὶν ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν,
εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν.
τί φημί; ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ;
οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον.
δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέ-
πλων,

ἴτ᾽ ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτ᾽, ἐπεὶ Διὸς
σωτῆρος ὑμῖν οὐδέν ἐσθ᾽ ὅδ᾽ ὕστερος.
ΗΡ. ὦ χαῖρε, μέλαθρον πρόπυλά θ᾽ ἑστίας ἐμῆς,
ὡς ἄσμενός σ᾽ ἐςεῖδον ἐς φάος μολών.
ἔα· τί χρῆμα; τέκν᾽ ὁρῶ πρὸ δωμάτων
στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα,
ὄχλῳ τ᾽ ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον
πατέρα τε δακρύοντα συμφορᾶς τινος.
φέρ᾽ ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθεὶς
τί καινὸν ἦλθε τοῖςδε δώμασιν χρέος.
ΑΜ. ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρί,
ἥκεις, ἐσώθης εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;
ΗΡ. τί φής; τίν᾽ ἐς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ;
ΜΕ. διολλύμεσθα· σὺ δέ, γέρον, σύγγνωθί μοι,
εἰ πρόσθεν ἥρπασ᾽ ἃ σὲ λέγειν πρὸς τόνδ᾽ ἐχρῆν·
τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων,
καὶ τἄμ᾽ ἔθνησκε τέκν᾽, ἀπωλλύμην δ᾽ ἐγώ.
ΗΡ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχει λόγου.
ΜΕ. τεθνᾶσ᾽ ἀδελφοὶ καὶ πατὴρ οὑμὸς γέρων.
ΗΡ. πῶς φής; τί δράσας ἢ δορὸς ποίου τυχών;
ΜΕ. Λύκος σφ᾽ ὁ κλεινὸς γῆς ἄναξ διώλεσεν.
ΗΡ. ὅπλοις ἀπαντῶν ἢ νοσησάσης χθονός;
ΜΕ. στάσει τὸ Κάδμου γ᾽ ἑπτάπυλον ἔχει κράτος.
ΗΡ. τί δῆτα πρὸς σὲ καὶ γέροντ᾽ ἦλθεν φόβος;
ΜΕ. κτείνειν ἔμελλε πατέρα κἀμὲ καὶ τέκνα.
ΗΡ. τί φής; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ᾽ ἐμῶν τέκνων;
ΜΕ. μή ποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο.
ΗΡ. κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις πρέπων;
ΜΕ. θανάτου τάδ᾽ ἤδη περιβόλαι᾽ ἀνήμμεθα.

ΗΡ. καὶ πρὸς βίαν ἐθνήσκετ'; ὦ τλήμων ἐγώ.
ΜΕ. φίλων γ' ἔρημοι, σὲ δὲ θανόντ' ἠκούομεν.
ΗΡ. πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἥδ' ἐσῆλθ' ἀθυμία;
ΜΕ. Εὐρυσθέως κήρυκες ἤγγελλον τάδε.
ΗΡ. τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον ἑστίαν τ' ἐμήν;
ΜΕ. βίᾳ πατὴρ μὲν ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχους.
ΗΡ. κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;
ΜΕ. αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆςδε τῆς θεοῦ πρόσω.
ΗΡ. οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
ΜΕ. φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυςτυχεῖ τίνες;
ΗΡ. μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;
ΜΕ. ἄφιλον, ἵν' αὖθίς σοι λέγω, τὸ δυςτυχές.
ΗΡ. οὐ ῥίψεθ' Ἅιδου τάσδε περιβολὰς κόμης,
καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τοῦ κάτω σκότους
φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορκότες;
ἐγὼ δέ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερός,
πρῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
καινῶν τυράννων, κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν
ῥίψω κυνῶν ἕλκημα· Καδμείων δ' ὅσους
κακοὺς ἐφεῦρον εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι,
τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι,
νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,
Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται.
τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον ἢ δάμαρτι χρὴ
καὶ παισὶ καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα.
καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἵδ' ὑπὲρ πα-
τρός,
θνήσκειν ἀμύνοντ'· ἢ τί φήσομεν καλὸν

ὕδρᾳ μὲν ἐλθεῖν ἐς μάχην λέοντί τε
Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθε, λέξομαι.
ΧΟ. δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα
πατέρα τε πρέσβυν τήν τε κοινωνὸν γάμων.
ΑΜ. πρὸς σοῦ μέν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον
τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ 'πείγου λίαν.
ΗΡ. τί δ' ἐστὶ τῶνδε θᾶσσον ἢ χρεών, πάτερ;
ΑΜ. πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
δοκοῦντας εἶναι, συμμάχους ἄναξ ἔχει,
οἳ στάσιν ἔθηκαν καὶ διώλεσαν πόλιν
ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας, τὰ δ' ἐν δόμοις
δαπάναισι φροῦδα διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.
ὤφθης ἐπελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὤφθης, ὅρα
ἐχθροὺς ἀθροίσας μὴ παρὰ γνώμην πέσῃς.
ΗΡ. μέλει μὲν οὐδὲν εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις·
ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις,
ἔγνων πόνον τίν' ἐς δόμους πεπτωκότα·
ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
ΑΜ. καλῶς προσελθὼν νῦν πρόσειπέ θ' ἑστίαν,
καὶ δὸς πατρῴοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν.
ἥξει γὰρ αὐτὸς σὴν δάμαρτα καὶ τέκνα
ἕλξων, φονεύσων, κἄμ' ἐπισφάξων, ἄναξ.
μένοντι δ' αὐτοῦ πάντα σοι γενήσεται,
τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· πόλιν δὲ σὴν
μὴ πρὶν ταράξῃς πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον.
ΗΡ. δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἶπας· εἶμ' εἴσω δόμων.
χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν

Ἅιδου Κόρης τ' ἔνερθεν οὐκ ἀτιμάσω
θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας.
ΑΜ. ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἅιδου, τέκνον;
ΗΡ. καὶ θῆρά γ' ἐς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον.
ΑΜ. μάχῃ κρατήσας ἢ θεᾶς δωρήμασιν;
ΗΡ. μάχῃ· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτύχησ' ἰδών.
ΑΜ. ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ;
ΗΡ. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιών τ' ἔχει πόλις.
ΑΜ. οὐδ' οἶδεν Εὐρυσθεύς σε γῆς ἥκοντ' ἄνω;
ΗΡ. οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τἀνθάδ' εἰδείην πάρος.
ΑΜ. χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί;
ΗΡ. Θησέα κομίζων ἐχρόνισ' ἐν Ἅιδου, πάτερ.
ΑΜ. καὶ ποῦ 'στιν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον;
ΗΡ. βέβηκ' Ἀθήνας, νέρθεν ἄσμενος φυγών.
ἀλλ' εἶ', ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', εἰς δόμους πατρί.
καλλίονες τἄρ' εἴσοδοι τῶν ἐξόδων
πάρεισιν ὑμῖν. ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε,
καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε.
σύ τ', ὦ γύναι μοι, σύλλογον ψυχῆς λάβε
τρόμου τε παῦσαι, καὶ μέθεσθ' ἐμῶν πέπλων·
οὐ γὰρ πτερωτός, οὐδὲ φευξείω φίλους.
ἆ,
οἵδ' οὐκ ἀφιᾶσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων
τοσῷδε μᾶλλον· ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ;
ἄξω λαβών γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν,
ναῦς δ' ὣς ἐφέλξω· καὶ γὰρ οὐκ ἀναίνομαι
θεράπευμα τέκνων. πάντα τἀνθρώπων ἴσα.

φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν
οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. χρήμασιν δὲ διάφοροι·
ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.
ΧΟ. ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ στρ. α'.
βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται,
βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψαν.
μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος
τυραννίδος ὄλβος εἴη,
μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη
τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν.
ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ.
τὸ δὲ λυγρὸν φόνιόν τε γῆ-
ρας μισῶ· κατὰ κυμάτων δ'
ἔρροι, μηδέ ποτ' ὤφελεν
θνατῶν δώματα καὶ πόλεις
ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' αἰ-
εὶ πτεροῖσι φορείσθω.
εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις καὶ σοφία, κατ' ἄνδρας ἀντ. α'.
δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον, φανερὸν χαρακτῆρ'
ἀρετᾶς, ὅσοισιν μέτα, καὶ θανόντες
εἰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου
δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους,
ἁ δυσγένεια δ' ἁπλᾶν ἂν
εἶχε ζωᾶς βιοτάν,
καὶ τῷδ' ἦν τοὺς κακοὺς ἂν
γνῶναι καὶ τοὺς ἀγαθούς,

ἴσον ἅτ᾽ ἐν νεφέλαισιν ἄ-
στρων ναύταις ἀριθμὸς πέλει.
νῦν δ᾽ οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν
χρηστοῖς οὐδὲ κακοῖς σαφής,
ἀλλ᾽ εἱλισσόμενός τις αἰ-
ὼν πλοῦτον μόνον αὔξει.
οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας στρ. β'.
Μούσαις συγκαταμιγνύς,
ἡδίσταν συζυγίαν.
μὴ ζῴην μετ᾽ ἀμουσίας,
αἰεὶ δ᾽ ἐν στεφάνοισιν εἴην.
ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς
κελαδεῖ Μναμοσύναν·
ἔτι τὰν Ἡρακλέους
καλλίνικον ἀείσω
παρά τε Βρόμιον οἰνοδόταν
παρά τε χέλυος ἑπτατόνου
μολπὰν καὶ Λίβυν αὐλόν·
οὔπω καταπαύσομεν
Μούσας, αἵ μ᾽ ἐχόρευσαν.
παιᾶνα μὲν Δηλιάδες ἀντ. β'.
ὑμνοῦσ᾽, ἀμφὶ πύλας τὸν
Λατοῦς εὔπαιδα γόνον
εἱλίσσουσαι καλλίχορον·
παιᾶνας δ᾽ ἐπὶ σοῖς μελάθροις
κύκνος ὣς γέρων ἀοιδὸς
πολιᾶν ἐκ γενύων
κελαδήσω· τὸ γὰρ εὖ
τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει
Διὸς ὁ παῖς· τᾶς δ᾽ εὐγενίας

πλέον ὑπερβάλλων *
μοχθήσας τὸν ἄκυμον
θῆκεν βίοτον βροτοῖς
πέρσας δείματα θηρῶν.
ΛΥΚ. ἐς καιρὸν οἴκων, Ἀμφιτρύων, ἔξω περᾷς·
χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς ἐξ ὅτου πέπλοις
κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.
ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους
ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.
ΑΜ. ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα,
ὕβριν θ' ὑβρίζεις ἐπὶ θανοῦσι τοῖς ἐμοῖς·
ἃ χρῆν σε μετρίως, κεἰ κρατεῖς, σπουδὴν ἔχειν.
ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστίθης ἡμῖν θανεῖν,
στέργειν ἀνάγκη, δραστέον δ' ἃ σοι δοκεῖ.
ΛΥΚ. ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκν' Ἀλκμήνης γόνου;
ΑΜ. δοκῶ μὲν αὐτήν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι
ΛΥΚ. τί χρῆμα δόξης τῆσδ' ἔχεις τεκμήριον;
ΑΜ. ἱκέτιν πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βάθροις.
ΛΥΚ. ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον.
ΑΜ. καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖ μάτην πόσιν.
ΛΥΚ. ὅδ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ.
ΑΜ. οὔκ, εἴγε μή τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν.
ΛΥΚ. χώρει πρὸς αὐτὴν καὶ κόμιζ' ἐκ δωμάτων.
ΑΜ. μέτοχος ἂν εἴην τοῦ φόνου δράσας τόδε.
ΛΥΚ. ἡμεῖς, ἐπειδὴ σοὶ τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον,
οἱ δειμάτων ἔξωθεν, ἐκπορεύσομεν
σὺν μητρὶ παῖδας. δεῦρ' ἕπεσθε, πρόςπολοι,

ὡς ἂν σχολὴν λεύσσωμεν ἄσμενοι πόνων.
ΑΜ. σὺ δ' οὖν ἴθ', ἔρχει δ' οἷ χρεών· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως
ἄλλῳ μελήσει. προσδόκα δὲ δρῶν κακῶς
κακόν τι πράξειν. ὦ γέροντες, ἐς καλὸν
στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων δεδήσεται
ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν,
ὁ παγκάκιστος. εἶμι δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
πίπτοντ'· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ
ἐχθρὸς τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην.
ΗΜ.α'.μεταβολὰ κακῶν· μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ στρ. α'.
πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς Ἅιδαν.
ἰὼ δίκα καὶ θεῶν παλίρρους πότμος.
ΗΜ.β'.ἦλθες χρόνῳ μὲν οὗ δίκην δώσεις θανών,
ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν.
ΗΜ.α'.χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς· στρ.β'.
πάλιν ἔμολεν ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς
ἤλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ.
ΗΜ.β'.ἀλλ', ὦ γεραιέ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω
σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις ὡς ἐγὼ θέλω.
ΛΥΚ.ἰώ μοί μοι.
ΗΜ.α'.τόδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ κλύειν ἀντ.α'.
φίλιον ἐν δόμοις· θάνατος οὐ πρόσω.
βοᾷ φόνου φροίμιον στενάζων ἄναξ.
ΛΥΚ.ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ.
ΗΜ.β'.καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντάποινα δ' ἐκτίνων
τόλμα, διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.
ΗΜ.α'.τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνητὸς ὤν, ἀντ.β'.

ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ',
ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί;
ΗΜ. β'. γέροντες, οὐκέτ' ἔστι δυςσεβὴς ἀνήρ.
σιγᾷ μέλαθρα· πρὸς χοροὺς τραπώμεθα·
φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν οὓς ἐγὼ θέλω.
ΧΟ. χοροὶ χοροὶ καὶ θαλίαι μέλουσι Θή- στρ. α'.
βας ἱερὸν κατ' ἄστυ.
μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,
μεταλλαγαὶ συντυχίας
ἔτεκον ἀοιδάς.
βέβακ' ἄναξ ὁ κλεινός,
ὁ δὲ παλαίτερος
κρατεῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον·
δοκημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.
θεοὶ θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ ἀντ. α'.
τῶν ὁσίων ἐπάειν.
ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία
φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται,
δύνασιν [ἄδικον] ἐφέλκων.
χρόνου γὰρ οὔτις ἔτλα
τὸ πάλιν εἰςορᾶν,
νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδούς·
ἔθραυσε δ' ὄλβου κελαινὸν ἅρμα.
Ἰσμήν' ὦ στεφανηφόρει, στρ. β'.
ξεσταί θ' ἑπτάπυλοι πόλεως
ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί,
Δίρκα θ' ἁ καλλιῤῥέεθρος,
σύν τ' Ἀσωπιάδες κόραι,
πατρὸς ὕδωρ βᾶτε λιποῦ-
σαι * συναοιδοὶ

νύμφαι τὸν Ἡρακλέους
καλλίνικον ἀγῶν᾽· ὦ
Πυθίου δενδρῶτι πέτρα
Μουσῶν θ᾽ Ἑλικωνίδων δώματα,
ἥξετ᾽ εὐγαθεῖ κελάδῳ
ἐμὰν πόλιν, ἐμὰ τείχη,
Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη
χαλκασπίδων λόχος, ὃς γᾶν
τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
Θήβαις ἱερὸν φῶς.
ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς ἀντ. β.
εὐναί, θνατογενοῦς τε καὶ
Διός, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς
Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· ὡς
πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἤ-
δη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν οὐκ
ἐπ᾽ ἐλπίδι φάνθη,
λαμπρὰν δ᾽ ἔδειξ᾽ ὁ χρόνος
τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν·
ὃς γᾶς ἐξέβα θαλάμων,
Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον.
κρείσσων μοι τύραννος ἔφυς
ἢ δυςγένει᾽ ἀνάκτων.
ἃ νῦν ἐςορᾶν φαίνει
ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων
ἅμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον
θεοῖς ἔτ᾽ ἀρέσκει.
ἔα ἔα.
ἆρ᾽ ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου,
γέροντες, οἷον φάσμ᾽ ὑπὲρ δόμων ὁρῶ;

φυγῇ φυγῇ
νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἕλα.
ὦναξ Παιάν,
ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων.
ΙΡ. θαρσεῖτε, Νυκτὸς τήνδ' ὁρῶντες ἔκγονον
Λύσσαν, γέροντες, κἀμὲ τὴν θεῶν λάτριν,
Ἶριν· πόλει γὰρ οὐδὲν ἥκομεν βλάβος,
ἑνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν,
ὅν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς,
τὸ χρεών νιν ἐξέσωζεν, οὐδ' εἴα πατὴρ
Ζεύς νιν κακῶς δρᾶν οὔτ' ἔμ' οὔθ' Ἥραν ποτε.
ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως,
Ἥρα προσάψαι καινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει,
παῖδας κατακτείναντι, συνθέλω δ' ἐγώ.
ἀλλ' εἶ', ἄτεγκτον συλλαβοῦσα καρδίαν,
Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιε παρθένε,
μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους
φρενῶν ταραγμοὺς καὶ ποδῶν σκιρτήματα
ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων,
ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον
τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ
γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος,
μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν· ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ,
τὰ θνητὰ δ' ἔσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.
ΛΥΤ. ἐξ εὐγενοῦς μὲν πατρὸς ἔκ τε μητέρος
πέφυκα, Νυκτὸς Οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος·
τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις,
οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλους·

παραινέσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰςιδεῖν,
Ἥρᾳ ϑέλω σοί τ᾽, ἢν πίϑησϑ᾽ ἐμοῖς λόγοις.
ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐκ ἄσημος οὔτ᾽ ἐπὶ χϑονὶ
οὔτ᾽ ἐν ϑεοῖσιν, οὗ γέ μ᾽ εἰςπέμπεις δόμους·
ἄβατον δὲ χώραν καὶ ϑάλασσαν ἀγρίαν
ἐξημερώσας, ϑεῶν ἀνέστησεν μόνος
τιμὰς πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο·
ὥςτ᾽ οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσϑαι κακά.

ΙΡ. μὴ σὺ νουϑέτει τά ϑ᾽ Ἥρας κἀμὰ μηχανήματα.

ΛΥΤ. ἐς τὸ λῷστον ἐμβιβάζω σ᾽ ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

ΙΡ. οὐχὶ σωφρονεῖν γ᾽ ἔπεμψε δεῦρό σ᾽ ἡ Διὸς δάμαρ.

ΛΥΤ. Ἥλιον μαρτυρόμεσϑα δρῶσ᾽ ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι.
εἰ δὲ δή μ᾽ Ἥρᾳ ϑ᾽ ὑπουργεῖν σοί τ᾽ ἀναγκαίως ἔχει
τάχος ἐπιῤῥοίβδην ϑ᾽ ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνας,
εἶμί γ᾽· οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρος,
οὔτε γῆς σεισμὸς κεραυνοῦ τ᾽ οἶστρος ὠδῖνας πνέων,
οἷ᾽ ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
καὶ καταῤῥήξω μέλαϑρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
τέκν᾽ ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται

παῖδας οὓς ἔτικτ᾽ ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῇ.
ἣν ἰδοὺ καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
καὶ διαστρόφους ἑλίσσει σῖγα γοργωποὺς κόρας.
ἀμπνοὰς δ᾽ οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὣς ἐς ἐμβολήν,
δεινὰ μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
τάχα σ᾽ ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.
στεῖχ᾽ ἐς Οὔλυμπον πεδαίρουσ᾽, Ἶρι, γενναῖον πόδα·
ἐς δόμους δ᾽ ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ᾽ Ἡρακλέους.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, στέναξον· ἀποκείρεται
σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος.
μέλεος Ἑλλάς, ἃ τὸν εὐεργέταν
ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισιν Λύσσας
χορευθέντ᾽ ἀναύλοις.
βέβακεν ἐν δίφροισιν ἁ πολύστονος,
ἅρμασι δ᾽ ἐνδίδωσι κέντρον
ὡς ἐπὶ λώβᾳ
Νυκτὸς Γοργὼν ἑκατογκεφάλοις
ὄφεων ἰαχήμασι, Λύσσα μαρμαρωπός.
ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλεν δαίμων,
ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν᾽ ἐκπνεύσεται.
ἰώ μοι μέλεος, ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν
γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες ὠμοβρῶ-

τες ἀποινόδικοι δίκαι κακοῖσιν ἐκπατάσσου-
σιν.
ἰὼ στέγαι,
κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων,
οὐ βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ,
ἰὼ δόμοι,
πρὸς αἵματ', οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος
βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς.
φυγῇ, τέκν', ἐξορμᾶτε· δάϊον τόδε
δάϊον μέλος ἐπαυλεῖται.
κυναγετεῖ [τε] τέκνων διωγμόν·
οὔποτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει.
αἰαῖ κακῶν
αἰαῖ δῆτα τὸν γεραιὸν ὡς στένω-
πατέρα τάν τε παιδοτρόφον, ᾇ μάταν
τέκεα γεννᾶται.
ἰδοὺ ἰδού,
θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη·
ἢ ἢ τί δρᾷς, ὦ παῖ Διός;
μελάθρῳ τάραγμα ταρτάρειον, ὡς ἐπ'
Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλάς, εἰς δόμους πέμπεις.
ΑΓΓ. *ὦ λευκὰ γήρᾳ σώματ'*
ΧΟ. *ἀνακαλεῖς τίνα με τίνα βοάν;*
ΑΓΓ. *ἄλαστα τὰν δόμοισι.*
ΧΟ. *μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι.*
ΑΓΓ. *τεθνᾶσι παῖδες· αἰαῖ·*
στενάζεθ', ὡς στενακτά· δάϊοι φόνοι,
δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες.
οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον ἢ πεπόνθαμεν.
ΧΟ. *πῶς παισὶ στενακτὰν ἄταν ἄταν*

πατέρος ἀμφαίνεις;
λέγε τίνα τρόπον ἔσσυτο θεόθεν ἐπὶ
μέλαθρα κακὰ τάδε τλήμονάς
τε παίδων τύχας.
ΑΓΓ. ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
καθάρσι᾽ οἴκων, γῆς ἄνακτ᾽ ἐπεὶ κτανὼν
ἐξέβαλε τῶνδε δωμάτων Ἡρακλέης·
χορὸς δὲ καλλίμορφος εἱστήκει τέκνων,
πατήρ τε Μεγάρα τ᾽· ἐν κύκλῳ δ᾽ ἤδη κανοῦν
εἵλικτο βωμοῦ, φθέγμα δ᾽ ὅσιον εἴχομεν.
μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
εἰς χέρνιβ᾽ ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος,
ἔστη σιωπῇ. καὶ χρονίζοντος πατρός,
παῖδες προςέσχον ὄμμ᾽· ὁ δ᾽ οὐκέθ᾽ αὐτὸς ἦν,
ἀλλ᾽ ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,
ῥίζας τ᾽ ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών,
ἀφρὸν κατέσταζ᾽ εὐτρίχου γενειάδος.
ἔλεξε δ᾽ ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ,
πάτερ, τί θύω πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθέα
καθάρσιον πῦρ καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω,
ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε;
ὅταν δ᾽ ἐνέγκω δεῦρο κρᾶτ᾽ Εὐρυσθέως,
ἐπὶ τοῖσι νῦν θανοῦσιν ἁγνιῶ χέρας.
ἐκχεῖτε πηγάς, ῥίπτετ᾽ ἐκ χειρῶν κανᾶ.
τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς δ᾽ ὅπλον χερός;
πρὸς τὰς Μυκήνας εἶμι· λάζυσθαι χρεὼν
μοχλοὺς δικέλλας θ᾽, ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα

φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα
στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν.
ἐκ τοῦδε βαίνων, ἅρματ᾽ οὐκ ἔχων ἔχειν
ἔφασκε, δίφρου τ᾽ εἰσέβαινεν ἄντυγα,
κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.
διπλοῦς δ᾽ ὀπαδοῖς ἦν γέλως φόβος θ᾽ ὁμοῦ.
καί τις τότ᾽ εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών·
παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται;
ὁ δ᾽ εἷρπ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ στέγας,
μέσον δ᾽ ἐς ἀνδρῶν᾽ ἐσπεσὼν Νίσου πόλιν
ἥκειν ἔφασκε, δωμάτων εἴσω βεβώς.
κλιθεὶς δ᾽ ἐς οὖδας, ὡς ἐκεῖ, σκευάζεται
θοίνην. διελθὼν δ᾽ ἐς βραχὺν χρόνον μονῆς,
Ἰσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας.
κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων,
πρὸς οὐδέν᾽ ἡμιλλᾶτο, κἀκηρύσσετο
αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
ἀκοὴν ὑπειπών. δεινὰ δ᾽ Εὐρυσθεῖ βρέμων,
ἦν ἐν Μυκήναις τῷ λόγῳ. πατὴρ δέ νιν
θιγὼν κραταιᾶς χειρός, ἐννέπει τάδε·
ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
τῆσδ᾽; οὔτι που φόνος σ᾽ ἐβάκχευσεν νεκρῶν,
οὓς ἄρτι καίνεις; ὁ δέ νιν Εὐρυσθέως δοκῶν
πατέρα προταρβοῦνθ᾽ ἱκέσιον ψαύειν χερός,
ὠθεῖ, φαρέτραν δ᾽ εὐτρεπῆ σκευάζεται
καὶ τόξ᾽ ἑαυτοῦ παισί, τοὺς Εὐρυσθέως
δοκῶν φονεύειν. οἱ δὲ ταρβοῦντες φόβῳ
ὤρουον ἄλλος ἄλλοσ᾽, ἐς πέπλους ὁ μὲν
μητρὸς ταλαίνης, ὁ δ᾽ ὑπὸ κίονος σκιάν,
ἄλλος δὲ βωμὸν ὄρνις ὣς ἔπτηξ᾽ ὕπο.

βοᾷ δὲ μήτηρ, ὦ τεκών, τί δρᾷς; τέκνα
κτείνεις; βοᾷ δὲ πρέσβυς οἰκετῶν τ' ὄχλος.
ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,
πόρευμα δεινὸν ποδός, ἐναντίον σταθείς,
βάλλει πρὸς ἧπαρ· ὕπτιος δὲ λαΐνους
ὀρθοστάτας ἔδευσεν ἐκπνέων βίον.
ὁ δ' ἠλάλαξε κἀπεκόμπασεν τάδε·
εἷς μὲν νεοσσὸς ὅδε θανὼν Εὐρυσθέως
ἔχθραν πατρῴαν ἐκτίνων πέπτωκέ μοι.
ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν
ἔπτηξε κρηπῖδ', ὡς λεληθέναι δοκῶν.
φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρὸς
καὶ πρὸς γένειον χεῖρα καὶ δέρην βαλών,
ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνῃς, πάτερ·
σός εἰμι σὸς παῖς· οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.
ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων,
ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος,
μυδροκτύπον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλὼν
ξύλον καθῆκε παιδὸς ἐς ξανθὸν κάρα,
ἔρρηξε δ' ὀστᾶ. δεύτερον δὲ παῖδ' ἑλών,
χωρεῖ τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν.
ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων
μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλῄει πύλας.
ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὢν
σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμὰ
δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει.
κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον·
ἀλλ' ἦλθεν εἰκών, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο,

Παλλὰς κραδαίνουσ᾽ ἔγχος ἐπὶ λόφῳ κέαρ,
κἄῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε κεἰς ὕπνον
καθῆκε· πίτνει δ᾽ ἐς πέδον, πρὸς κίονα
νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης
διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι.
ἡμεῖς δ᾽ ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχων
ἀνήπτομεν πρὸς κίον᾽, ὡς λήξας ὕπνου
μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.
εὕδει δ᾽ ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα,
παῖδας φονεύσας καὶ δάμαρτ᾽. ἐγὼ μὲν οὖν
οὐκ οἶδα θνητῶν ὅστις ἀθλιώτερος.
ΧΟ. ὁ φόνος ἦν ὃν Ἀργολὶς ἔχει πέτρα
τότε μὲν περισαμότατος καὶ ἄπιστος
Ἑλλάδι τῶν Δαναοῦ παίδων·
τὰ δ᾽ ὑπερέβαλε, παρέδραμε τὰ τότε κακά.
τάλανι διογενεῖ κόρῳ μονοτέκνου Πρόκνης
φόνον ἔχω λέξαι θυόμενον μούσαις·
σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δάϊε,
λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.
ἐς τίνα στεναγμὸν
ἢ γόον ἢ φθιτῶν ᾠδὰν ἢ τὸν Ἅι-
δα χορὸν ἰαχήσω;
φεῦ φεῦ·
ἴδεσθε, διάνδιχα κλῇθρα
κλίνεται ὑψιπύλων δόμων.
ὤμοι.
ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς
ἄθλια κείμενα δυστάνου,

εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου.
περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολύβροχ᾽ ἁμμάτων
ἐρείσμαθ᾽ Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας τάδε λα-
ΐνοις ἀνημμέν᾽ ἀμφὶ κίοσιν οἴκων.
ὁ δ᾽, ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων
ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδί,
πικρὰν διώκων ἤλυσιν, πάρεσθ᾽ ὅδε.
ΑΜ. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σῖγα σῖ-
γα τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἐάσετ᾽ ἐκ-
λαθέσθαι κακῶν;
ΧΟ. καὶ σέ γε δακρύοις στένω, πρέσβυ, καὶ
τέκεα καὶ τὸ καλλίνικον κάρα.
ΑΜ. ἑκαστέρω πρόβατε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ
βοᾶτε, μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑπνώδεά τ᾽
εὐνᾶς ἐγείρετε.
ΧΟ. οἴμοι.
φόνος ὅσος ὅδ᾽
ΑΜ. ᾶ ᾶ διά μ᾽ ὀλεῖτε.
ΧΟ. κεχυ-
μένος ἐπαντέλλει.
ΑΜ. οὐκ ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάξετ᾽, ὦ γέροντες;
μὴ δέσμ᾽ ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀπολεῖ πό-
λιν,
ἀπὸ δὲ πατέρα μέλαθρά τε καταῤῥήξῃ.
ΧΟ. ἀδύνατ᾽ ἀδύνατά μοι.
ΑΜ. σῖγα· πνοὰς μάθω· φέρε πρὸς οὖς βάλω.
ΧΟ. εὕδει;
ΑΜ. ναί, εὕδει ὕπνον ὀλόμενον, ὃς ἔ-
καν᾽ ἄλοχον, ἔκανε δὲ τέκεα, τοξήρει
ψαλμῷ τοξεύσας.

ΧΟ. στέναζέ νυν
ΑΜ. στενάζω.
ΧΟ. τέκνων ὄλεθρον
ΑΜ. ἰώ μοι.
ΧΟ. σέθεν τε παιδός.
ΑΜ. αἰαῖ.
ΧΟ. ὦ πρέσβυ.
ΑΜ. σῖγα, σῖγα·
παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται·
φερ' ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω.
ΧΟ. θάρσει· νὺξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῷ.
ΑΜ. ὁρᾶθ' ὁρᾶτε.
τὸ [μὲν] φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ κακοῖσιν οὐ
φεύγω τάλας· ἀλλ' εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα
πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται,
πρὸς Ἐρινύσι θ' αἷμα σύγγονον ἕξει.
ΧΟ. τότε θανεῖν σ' ἐχρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾷ
φόνον ὁμοσπόρων
ἔμελλες ἐκπράξειν Ταφίων περίκλυστον ἄστυ
πέρσας.
ΑΜ. φυγᾶ φυγᾶ, γέροντες, ἀποπρὸ δωμάτων
διώκετε, φεύγετε μάρ-
γον ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.
τάχα φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν
ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν.
ΧΟ. ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως
τὸν σόν, κακῶν δὲ πέλαγος ἐς τόδ' ἤγαγες;
ΗΡ. ἔα.
ἔμπνους μέν εἰμι καὶ δέδορχ' ἅπερ με δεῖ,
αἰθέρα τε καὶ γῆν τόξα θ' ἡλίου τάδε·

ὡς δ᾽ ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι
πέπτωκα δεινῷ, καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω,
μετάρσι᾽, οὐ βέβαια, πνευμόνων ἄπο.
ἰδοὺ τί δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὡρμισμένος
νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα,
πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τειχίσματι
ἧ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω,
πτερωτά τ᾽ ἔγχη τόξα τ᾽ ἔσπαρται πέδῳ,
ἃ πρὶν παρασπίζοντ᾽ ἐμοῖς βραχίοσιν
ἔσωζε πλευράς, ἐξ ἐμοῦ τ᾽ ἐσώζετο.
ἧπου κατῆλθον αὖθις εἰς Ἅιδου πάλιν
Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς Ἅιδου μολών;
ἀλλ᾽ οὔτι Σισύφειον εἰςορῶ πέτρον
Πλούτωνά τ᾽, οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.
ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ᾽ ὢν ἀμηχανῶ;
ὠή, τίς ἐγγὺς ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν,
δύςγνοιαν ὅςτις τὴν ἐμὴν ἰάσεται;
σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.
ΑΜ. γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;
ΧΟ. κἄγωγε σὺν σοί, μὴ προδοὺς τὰς συμφοράς.
ΗΡ. πάτερ, τί κλαίεις καὶ συναμπίσχει κόρας,
τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβώς;
ΑΜ. ὦ τέκνον. εἶ γὰρ καὶ κακῶς πράσσων ἐμός.
ΗΡ. πράσσω δ᾽ ἐγὼ τί λυπρόν, οὗ δακρυῤῥοεῖς;
ΑΜ. ἃ κἂν θεῶν τις, εἰ πάθοι, καταστένοι.
ΗΡ. μέγας γ᾽ ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ᾽ οὔπω λέγεις.
ΑΜ. ὁρᾷς γὰρ αὐτός, εἰ φρονῶν ἤδη κυρεῖς.
ΗΡ. εἴπ᾽ εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τὠμῷ βίῳ.

ΑΜ. εἰ μηκέθ᾽ Ἅιδου βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.
ΗΡ. παπαῖ, τόδ᾽ ὡς ὕποπτον ἠνίξω πάλιν.
ΑΜ. καί σ᾽, εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς, ἤδη σκοπῶ.
ΗΡ. οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.
ΑΜ. λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδός, ἢ τί δρῶ;
ΗΡ. καὶ τόν γε δήσαντ᾽ εἴπ᾽· ἀναινόμεσθα γάρ.
ΑΜ. τοσοῦτον ἴσθι τῶν κακῶν· τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἔα.
ΗΡ. ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν ὃ βούλομαι;
ΑΜ. ὦ Ζεῦ, παρ᾽ Ἥρας ἆρ᾽ ὁρᾷς θρόνων τάδε;
ΗΡ. ἀλλ᾽ ἤ τι κεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;
ΑΜ. τὴν θεὸν ἐάσας τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
ΗΡ. ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἕξεις τίνα;
ΑΜ. ἰδοὺ θέασαι τάδε τέκνων πεσήματα.
ΗΡ. οἴμοι· τίν᾽ ὄψιν τήνδε δέρκομαι τάλας;
ΑΜ. ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις.
ΗΡ. τί πόλεμον εἶπας; τούςδε τίς διώλεσεν;
ΑΜ. σὺ καὶ σὰ τόξα καὶ θεῶν ὃς αἴτιος.
ΗΡ. τί φῄς; τί δράσας; ὦ κάκ᾽ ἀγγέλλων πάτερ.
ΑΜ. μανείς· ἐρωτᾷς δ᾽ ἄθλι᾽ ἑρμηνεύματα.
ΗΡ. ἦ καὶ δάμαρτός εἰμ᾽ ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;
ΑΜ. μιᾶς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε.
ΗΡ. αἰαῖ· στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.
ΑΜ. τούτων ἕκατι σὰς καταστένω τύχας.
ΗΡ. ἦ γὰρ συνήραξ᾽ οἶκον, ἢ ᾽βάκχευσ᾽, ἐμόν;
ΑΜ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, πάντα δυςτυχῆ τὰ σά.
ΗΡ. ποῦ δ᾽ οἶστρος ἡμᾶς ἔλαβε; ποῦ διώλεσεν;
ΑΜ. ὅτ᾽ ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἡγνίζου πυρί.
ΗΡ. οἴμοι· τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,
τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς,
κοὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα,

ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας
τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι,
ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρί,
δύςκλειαν, ἣ μένει μ᾽, ἀπώσομαι βίου;
ἀλλ᾽ ἐμποδών μοι θανασίμων βουλευμάτων
Θησεὺς ὅδ᾽ ἕρπει, συγγενὴς φίλος τ᾽ ἐμός.
ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος
ἐς ὄμμαθ᾽ ἥξει φιλτάτων ξένων ἐμῶν.
οἴμοι· τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν
εὕρω, πτερωτὸς ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
φέρ᾽, ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος.
αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς,
καὶ τῷδε προστρόπαιον αἷμα προςβαλών,
οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω.
ΘΗ. ἥκω σὺν ἄλλοις οἳ παρ᾽ Ἀσωποῦ ῥοὰς
μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι,
σῷ παιδί, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρυ.
κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθειδῶν πόλιν
ὡς σκῆπτρα χώρας τῆσδ᾽ ἀναρπάσας Λύκος
ἐς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται.
τίνων δ᾽ ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς
σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς ἢ συμμάχων.
ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον;
ἦπου λέλειμμαι καὶ νεωτέρων κακῶν
ὕστερος ἀφῖγμαι; τίς τάδ᾽ ἔκτεινεν τέκνα;
τίνος γεγῶσαν τήνδ᾽ ὁρῶ συνάορον;
οὐ γὰρ δορός γε παῖδες ἵστανται πέλας,
ἀλλ᾽ ἄλλο τοί που καινὸν εὑρίσκω κακόν.

ΑΜ. ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων.
ΘΗ. τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίοις;
ΑΜ. ἐπάθομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν.
ΘΗ. οἱ παῖδες οἵδε τίνες, ἐφ' οἷς δακρυῤῥοεῖς;
ΑΜ. ἔτεκε μὲν οὑμὸς ἶνις τάλας,
τεκόμενος δ' ἔκανε, φόνιον αἷμα τλάς.
ΘΗ. εὔφημα φώνει.
ΑΜ. βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει.
ΘΗ. ὦ δεινὰ λέξας.
ΑΜ. οἰχόμεθ' οἰχόμεθα πτανοί.
ΘΗ. τί φής; τί δράσας;
ΑΜ. μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς
ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας.
ΘΗ. Ἥρας ὅδ' ἁγών· τίς δ' ὅδ' οὖν νεκροῖς, γέρον;
ΑΜ. ἐμὸς ἐμὸς ὅδε γόνος ὁ πολύπονος, ὃς ἐπὶ
δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθεν σὺν θεοῖ-
σι Φλεγραῖον εἰς πεδίον ἀσπιστάς.
ΘΗ. φεῦ φεῦ· τίς ἀνδρῶν ὧδε δυςδαίμων ἔφυ;
ΑΜ. οὐκ ἂν ἴδοις ἕτερον
πολυμοχθότερον πουλυπλαγκτότερόν τε θνατῶν.
ΘΗ. τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα;
ΑΜ. αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα καὶ
φιλίαν ὁμόφυλον
αἷμά τε παιδοφόνον.
ΘΗ. ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἦλθον· ἐκκάλυπτέ νιν.
ΑΜ. ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων
πέπλον, ἀπόδικε, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον·
βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται.

ἱκετεύομεν ἀμφὶ σὰν
γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προςπίτνων,
πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλών.
ἰὼ παῖ, κατά-
σχεθε λέοντος ἀγρίου θυμόν, ὡς
βρόμον ἔπι φόνιον, ἀνόσιον ἐξάγει,
κακὰ θέλων κακοῖς συνάψαι, τέκνον.
ΘΗ. εἶεν· σὲ τὸν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας
αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνύναι τὸ σόν.
οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ᾿ ἔχει μέλαν νέφος,
ὅςτις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἄν.
τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον;
ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προςφθεγμάτων;
οὐδέν μέλει μοι σύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς·
καὶ γάρ ποτ᾿ εὐτύχησ᾿· ἐκεῖσ᾿ ἀνοιστέον,
ὅτ᾿ ἐξέσωσάς μ᾿ ἐς φάος νεκρῶν πάρα.
χάριν δὲ γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων,
καὶ τῶν καλῶν μὲν ὅςτις ἀπολαύειν θέλει,
συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυςτυχοῦσιν οὔ.
ἀνίστασ᾿, ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα,
βλέψον πρὸς ἡμᾶς. ὅςτις εὐγενὴς βροτῶν,
φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ᾿, οὐδ᾿ ἀναίνεται.
ΗΡ. Θησεῦ, δέδορκας τόνδ᾿ ἀγῶν᾿ ἐμῶν τέκνων;
ΘΗ. ἤκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά.
ΗΡ. τί δῆτά μου κρᾶτ᾿ ἀνεκάλυψας ἡλίῳ;
ΘΗ. τί δ᾿ οὔ; μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν;
ΗΡ. φεῦγ᾿, ὦ ταλαίπωρ᾿, ἀνόσιον μίασμ᾿ ἐμόν.
ΘΗ. οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
ΗΡ. ἐπῄνεσ᾿· εὖ δράσας δέ σ᾿ οὐκ ἀναίνομαι.
ΘΗ. ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τότ᾿ οἰκτείρω σε νῦν.

ΗΡ. οἰκτρὸς γάρ εἰμι, τἄμ᾽ ἀποκτείνας τέκνα.
ΘΗ. κλαίω χάριν σὴν ἐφ᾽ ἑτέραισι συμφοραῖς.
ΗΡ. εὗρες δέ γ᾽ ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν;
ΘΗ. ἅπτει κάτωθεν οὐρανοῦ δυςπραξίᾳ.
ΗΡ. τοιγὰρ παρεσκευάσμεθ᾽ ὥςτε κατθανεῖν.
ΘΗ. δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι δαίμοσιν;
ΗΡ. αὔθαδες ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς ἐγώ.
ΘΗ. ἴσχε στόμ᾽, ὡς μὴ μέγα λέγων μεῖζον πάθῃς.
ΗΡ. γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ᾽ ἔσθ᾽ ὅπου τεθῇ.
ΘΗ. δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρει θυμούμενος;
ΗΡ. θανών, ὅθενπερ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο.
ΘΗ. εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.
ΗΡ. σὺ δ᾽ ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς με νουθετεῖς.
ΘΗ. ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
ΗΡ. οὔκουν τοσαῦτά γ᾽, εἰ μέτρῳ μοχθητέον.
ΘΗ. εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος;
ΗΡ. οἵδ᾽ οὐδὲν ὠφελοῦσί μ᾽, ἀλλ᾽ Ἥρα κρατεῖ.
ΘΗ. οὐκ ἄν σ᾽ ἀνάσχοιθ᾽ Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.
ΗΡ. ἄκουε δή νυν, ὡς ἁμιλληθῶ λόγοις
πρὸς νουθετήσεις σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν.
πρῶτον μὲν ἐκ τοῦδ᾽ ἐγενόμην ὅςτις κτανὼν
μητρὸς γεραιὸν πατέρα, προστρόπαιος ὤν,
ἔγημε τὴν τεκοῦσαν Ἀλκμήνην ἐμέ.
ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους
ὀρθῶς, ἀνάγκη δυςτυχεῖν τοὺς ἐκγόνους.
Ζεὺς δ᾽, ὅςτις ὁ Ζεύς, πολέμιόν μ᾽ ἐγείνατο
Ἥρᾳ· σὺ μέντοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, γέρον·
πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἡγοῦμαί σ᾽ ἐγώ.
ἔτ᾽ ἐν γαλακτί τ᾽ ὄντι γοργωποὺς ὄφεις

ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς
ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα.
ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
ἡβῶντα, μόχθους οὓς ἔτλην τί δεῖ λέγειν;
ποίους ποτ' ἢ λέοντας ἢ τρισωμάτους
Τυφῶνας ἢ Γίγαντας ἢ τετρασκελῆ
κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα;
τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα
ὕδραν φονεύσας, μυρίων τ' ἄλλων πόνων
διῆλθον ἀγέλας, κεὶς νεκροὺς ἀφικόμην,
Ἅιδου πυλωρὸν κύνα τρίκρανον ἐς φάος
ὅπως πορεύσαιμ' ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.
τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας πόνον,
παιδοκτονήσας δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς.
ἥκω δ' ἀνάγκης ἐς τόδ'· οὔτ' ἐμαῖς φίλαις
Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἢν δὲ καὶ μένω,
ἐς ποῖον ἱερὸν ἢ πανήγυριν φίλων
εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
ἀλλ' Ἄργος ἔλθω; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν;
φέρ' ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν·
κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι,
γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι,
οὐχ οὗτος ὁ Διός, ὃς τέκν' ἔκτεινέν ποτε
δάμαρτά τ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;
κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὤν.
ἐς τοῦτο δ' ἥξειν συμφορᾶς οἶμαί ποτε·
φωνὴν γὰρ ἥσει χθὼν ἀπεννέπουσά με
μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα μὴ περᾶν,

πηγαί τε ποταμῶν, καὶ τὸν ἁρματήλατον
Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
καὶ ταῦτ' ἄριστα, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὁρᾶν,
ἐν οἷσιν εὐτυχοῦντες ἦμεν ὄλβιοι.
τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἕξομεν,
βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον κεκτημένοι;
χορευέτω δὲ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ,
κρούουσ' Ὀλυμπίου Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα·
ἔπραξε γὰρ βούλησιν ἣν ἐβούλετο,
ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις
ἄνω κάτω στρέψασα. τοιαύτῃ θεῷ
τίς ἂν προσεύχοιθ'; ἣ γυναικὸς οὕνεκα,
λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί, τοὺς εὐεργέτας
Ἑλλάδος ἀπώλεσ' οὐδὲν ὄντας αἰτίους.
ΘΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλου δαιμόνων ἀγὼν ὅδε
ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνει.

* . * *

παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.
οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,
οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.
οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
συνῆψαν; οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας
πατέρας ἐκηλίδωσαν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Ὄλυμπον ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγὼς
φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;
Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε τοῦ νόμου χάριν,
ἕπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
ἐκεῖ χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος,
δόμους τε δώσω χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος.

ἃ δ᾽ ἐκ πολιτῶν δῶρ᾽ ἔχω σώσας κόρους
δὶς ἑπτά, ταῦρον Κνώσιον κατακτανών,
σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
τεμένη δέδασται. ταῦτ᾽ ἐπωνομασμένα
σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
ζῶντος· θανόντος δ᾽, εὖτ᾽ ἂν εἰς Ἅιδου μόλῃς,
θυσίαισι λαΐνοισί τ᾽ ἐξογκώμασιν
τίμιον ἀνάξει πᾶσ᾽ Ἀθηναίων πόλις.
καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο,
ἄνδρ᾽ ἐσθλὸν ὠφελοῦντας εὐκλείας τυχεῖν.
κἀγὼ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
τήνδ᾽ ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.
θεοὶ δ᾽ ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.
ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.
ΗΡ. οἴμοι· πάρεργά τοι τάδ᾽ ἔστ᾽ ἐμῶν κακῶν.
ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ᾽ ἃ μὴ θέμις
στέργειν νομίζω, δεσμά τ᾽ ἐξάπτειν χεροῖν
οὔτ᾽ ἠξίωσα πώποτ᾽ οὔτε πείσομαι,
οὐδ᾽ ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι.
δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ᾽ ὄντως θεός,
οὐδενός· ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι.
ἐσκεψάμην δέ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὤν,
μὴ δειλίαν ὄφλω τιν᾽ ἐκλιπὼν φάος.
τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται
θνητὸς πεφυκὼς ὃν τρόπον χρεὼν φέρειν,
οὐδ᾽ ἀνδρὸς ἂν δύναιθ᾽ ὑποστῆναι βέλος.
ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἶμι δ᾽ ἐς πόλιν
τὴν σήν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω.
ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην·

ὧν οὔτ᾽ ἀπεῖπον οὐδὲν οὔτ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων
ἔσταξα πηγάς, οὐδ᾽ ἂν ᾠόμην ποτὲ
ἐς τοῦθ᾽ ἱκέσθαι, δάκρυ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων βαλεῖν.
νῦν δ᾽, ὡς ἔοικε, τῇ τύχῃ δουλευτέον.
εἶεν· γεραιέ, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὁρᾷς,
ὁρᾷς δὲ παίδων ὄντα μ᾽ αὐθέντην ἐμῶν.
δὸς τούσδε τύμβῳ καὶ περίστειλον νεκροὺς
δακρύοισι τιμῶν, ἐμὲ γὰρ οὐκ ἐᾷ νόμος·
πρὸς στέρν᾽ ἐρείσας μητρὶ δούς τ᾽ ἐς ἀγκάλας,
κοινωνίαν δύστηνον, ἣν ἐγὼ τάλας
διώλεσ᾽ ἄκων. γῇ δ᾽ ἐπὴν κρύψῃς νεκρούς,
οἴκει πόλιν τήνδ᾽, ἀθλίως μέν, ἀλλ᾽ ὅμως
ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά.
ὦ τέκν᾽, ὁ φύσας χὠ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ
ἀπώλεσ᾽, οὐδ᾽ ὤνασθε τῶν ἐμῶν καλῶν
ἁγὼ παρεσκεύαζον, ἐκμοχθῶν βίᾳ
εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν.
σέ τ᾽ οὐχ ὁμοίως, ὦ τάλαιν᾽, ἀπώλεσα,
ὥςπερ σὺ τἀμὰ λέκτρ᾽ ἔσωζες ἀσφαλῶς,
μακρὰς διαντλοῦσ᾽ ἐν δόμοις οἰκουρίας.
οἴμοι δάμαρτος καὶ τέκνων, οἴμοι δ᾽ ἐμοῦ.
ὡς ἀθλίως πέπραγα, κἀποζεύγνυμαι
τέκνων γυναικός τ᾽. ὦ λυγραὶ φιλημάτων
τέρψεις, λυγραὶ δὲ τῶνδ᾽ ὅπλων κοινωνίαι.
ἀμηχανῶ γὰρ πότερ᾽ ἔχω τάδ᾽ ἢ μεθῶ,
ἃ πλευρὰ τἀμὰ προςπίτνοντ᾽ ἐρεῖ τάδε·
ἡμῖν τέκν᾽ εἷλες καὶ δάμαρθ᾽· ἡμᾶς ἔχεις
παιδοκτόνους σούς. εἶτ᾽ ἐγὼ τάδ᾽ ὠλέναις

οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὅπλων,
ξὺν οἷς τὰ κάλλιστ᾽ ἐξέπραξ᾽ ἐν Ἑλλάδι,
ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν αἰσχρῶς θάνω;
οὐ λειπτέον τάδ᾽, ἀθλίως δὲ σωστέον.
ἕν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ᾽ ἀθλίῳ· κυνὸς
κόμιστρ᾽ ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολών,
λύπῃ τι παίδων μὴ πάθω μονούμενος.
ὦ γαῖα Κάδμου πᾶς τε Θηβαῖος λεώς,
κείρασθε, συμπενθήσατ᾽, ἔλθετ᾽ ἐς τάφον
παίδων, ἅπαντας δ᾽ ἑνὶ λόγῳ πενθήσατε
νεκρούς τε κἀμέ· πάντες ἐξολώλαμεν
Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ.
ΘΗ. ἀνίστασ᾽, ὦ δύστηνε· δακρύων δ᾽ ἅλις.
ΗΡ. οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.
ΘΗ. καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
ΗΡ. φεῦ.
αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν.
ΘΗ. παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ᾽ ὑπηρέτῃ φίλῳ.
ΗΡ. ἀλλ᾽ αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
ΘΗ. ἔκμασσε, φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι.
ΗΡ. παίδων στερηθεὶς παῖδ᾽ ὅπως ἔχω σ᾽ ἐμόν.
ΘΗ. δίδου δέρῃ σὴν χεῖρ᾽, ὁδηγήσω δ᾽ ἐγώ.
ΗΡ. ζεῦγός γε φίλιον· ἅτερος δὲ δυστυχής.
ὦ πρέσβυ, τοιόνδ᾽ ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
ΑΜ. ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὔτεκνος.
ΗΡ. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα.
ΘΗ. ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ᾽ ἔχων ῥάων ἔσει;
ΗΡ. ποθῶ, πατρός τε στέρνα προσθέσθαι θέλω.
ΑΜ. ἰδοὺ τάδ᾽, ὦ παῖ· τἀμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.
ΘΗ. οὕτω πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις;

ΗΡ. ἅπαντ' ἐλάσσω κεῖνα τῶνδ' ἔτλην κακά.
ΘΗ. εἴ σ' ὄψεταί τις θῆλυν ὄντ', οὐκ αἰνέσει.
ΗΡ. ζῶ σοὶ ταπεινός; ἀλλὰ πρόσθεν οὐ δοκῶ.
ΘΗ. ἄγαν γ'· ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ κεῖνος ὤν;
ΗΡ. σὺ ποῖος ἦσθα, νέρθεν ἐν κακοῖσιν ὤν;
ΘΗ. ὡς ἐς τὸ λῆμα, παντὸς ἦν ἥσσων ἀνήρ.
ΗΡ. πῶς οὖν ἔτ' εἴπῃς ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς;
ΘΗ. πρόβαινε.
ΗΡ. χαῖρ', ὦ πρέσβυ.
ΑΜ. καὶ σύ μοι, τέκνον.
ΗΡ. θάφθ' ὥςπερ εἶπον παῖδας.
ΑΜ. ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;
ΗΡ. ἐγώ.
ΑΜ. πότ' ἐλθών;
ΗΡ. ἡνίκ' ἂν θάψῃς τέκνα.
ΑΜ. πῶς;
ΗΡ. εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο.
ἀλλ' ἐςκόμιζε τέκνα δυςκόμιστα γῇ.
ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες.
ὅςτις δὲ πλοῦτον ἢ σθένος μᾶλλον φίλων
ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.
ΧΟ. στείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολύκλαυτοι,
τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ. κωφὸν πρόσωπον.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Προλογίζει δὲ ὁ αὐτουργός.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν ὁρίοις τῆς Ἀργείας γῆς· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γυναικῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΥ. Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαί,
ὅθεν ποτ' ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη
ἐς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ.
κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰλιάδι χθονὶ
Πρίαμον, ἑλών τε Δαρδάνου κλεινὴν πόλιν,
ἀφίκετ' εἰς τόδ' Ἄργος, ὑψηλῶν δ' ἐπὶ
ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων.
κἀκεῖ μὲν εὐτύχησεν· ἐν δὲ δώμασι
θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ
καὶ τοῦ Θυέστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί.
χὠ μὲν παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλου λιπὼν
ὄλωλεν, Αἴγισθος δὲ βασιλεύει χθονός,
ἄλοχον ἐκείνου Τυνδαρίδα κόρην ἔχων.
οὓς δ' ἐν δόμοισιν ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
ἄρσενά τ' Ὀρέστην θῆλύ τ' Ἠλέκτρας θάλος,
τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεὺς
μέλλοντ' Ὀρέστην χερὸς ὕπ' Αἰγίσθου θανεῖν,

Στροφίῳ τ' ἔδωκε Φωκέων ἐς γῆν τρέφειν·
ἣ δ' ἐν δόμοις ἔμεινεν Ἠλέκτρα πατρός,
ταύτην ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος,
μνηστῆρες ᾔτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός.
δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι,
Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγισθος, οὐδ' ἥρμοζε νυμφίῳ τινί.
ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτ' ἦν φόβου πολλοῦ πλέον,
μή τῳ λαθραίως τέκνα γενναίῳ τέκοι,
κτανεῖν σφ' ἐβούλευσ' αὐτός· ὠμόφρων δ' ὅ-
μως
μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός.
ἐς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα,
παίδων δ' ἔδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ.
ἐκ τῶνδε δὴ τοιόνδ' ἐμηχανήσατο
Αἴγισθος· ὃς μὲν γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς
Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνῃ,
ἡμῖν δὲ δὴ δίδωσιν Ἠλέκτραν ἔχειν
δάμαρτα, πατέρων μὲν Μυκηναίων ἄπο
γεγῶσιν· οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι·
λαμπροὶ γὰρ ἐς γένος γε, χρημάτων δὲ δὴ
πένητες, ἔνθεν ηὑγένει' ἀπόλλυται,
ὡς, ἀσθενεῖ δούς, ἀσθενῆ λάβοι φόβον.
εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνήρ,
εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος
φόνον, δίκη τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε.
ἣν οὔποθ' ἁνὴρ ὅδε, σύνοιδέ μοι Κύπρις,
ᾔσχυνεν εὐνῇ· παρθένος δ' ἔτ' ἐστὶ δή.
αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα
λαβὼν ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς.

στένω δὲ τὸν λόγοισι κηδεύοντ᾽ ἐμοὶ
ἄθλιον Ὀρέστην, εἴ ποτ᾽ εἰς Ἄργος μολὼν
γάμους ἀδελφῆς δυςτυχεῖς ἐςόψεται.
ὅςτις δέ μ᾽ εἶναί φησι μῶρον, εἰ λαβὼν
νέαν ἐς οἴκους παρθένον μὴ θιγγάνω,
γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος
τὸ σῶφρον ἴστω, καὐτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.
ΗΛ. ὦ νὺξ μέλαινα, χρυσέων ἄστρων τροφέ,
ἐν ᾗ τόδ᾽ ἄγγος τῷδ᾽ ἐφεδρεῦον κάρᾳ
φέρουσα πηγὰς ποταμίας μετέρχομαι,
οὐ δή τι χρείας ἐς τοσόνδ᾽ ἀφιγμένη,
ἀλλ᾽ ὡς ὕβριν δείξωμεν Αἰγίσθου θεοῖς,
γόους τ᾽ ἀφίην αἰθέρ᾽ ἐς μέγαν πατρί.
ἡ γὰρ πανώλης Τυνδαρίς, μήτηρ ἐμή,
ἐξέβαλέ μ᾽ οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει·
τεκοῦσα δ᾽ ἄλλους παῖδας Αἰγίσθῳ πάρα
πάρεργ᾽ Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων.
ΑΥ. τί γὰρ τάδ᾽, ὦ δύστην᾽, ἐμὴν μοχθεῖς χάριν,
πόνους ἔχουσα, πρόσθεν εὖ τεθραμμένη,
καὶ ταῦτ᾽ ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀφίστασαι;
ΗΛ. ἐγώ σ᾽ ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον·
ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.
μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα συμφορᾶς κακῆς
ἰατρὸν εὑρεῖν, ὡς ἐγὼ σὲ λαμβάνω.
δεῖ δή με κἀκέλευστον εἰς ὅσον σθένω
μόχθου ᾽πικουφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς,
συνεκκομίζειν σοὶ πόνους. ἅλις δ᾽ ἔχεις
τἄξωθεν ἔργα· τὰν δόμοις δ᾽ ἡμᾶς χρεὼν
ἐξευτρεπίζειν. εἰσιόντι δ᾽ ἐργάτῃ
θύραθεν ἡδὺ τἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.

ΑΥ. εἴ τοι δοκεῖ σοι, στεῖχε· καὶ γὰρ οὐ πρόσω
πηγαὶ μελάθρων τῶνδ'. ἐγὼ δ' ἅμ' ἡμέρᾳ
βοῦς εἰς ἀρούρας ἐσβαλὼν σπερῶ γύας.
ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα
βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.
ΟΡ. Πυλάδη, σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνθρώπων ἐγὼ
πιστὸν νομίζω καὶ φίλον ξένον τ' ἐμοί·
μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων,
πράσσονθ' ἃ πράσσω δεὶν' ὑπ' Αἰγίσθου
παθών,
ὅς μου κατέκτα πατέρα χἡ πανώλεθρος
μήτηρ. ἀφῖγμαι δ' ἐκ θεοῦ μυστηρίων
Ἀργεῖον οὖδας, οὐδενὸς ξυνειδότος,
φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ.
νυκτὸς δὲ τῆσδε πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς
δάκρυά τ' ἔδωκα καὶ κόμης ἀπηρξάμην
πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου,
λαθὼν τυράννους οἳ κρατοῦσι τῆσδε γῆς.
καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα,
δυεῖν δ' ἅμιλλαν ξυντιθεὶς ἀφικόμην
πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλω ποδὶ
ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν
ζητοῦντ' ἀδελφήν, φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις
ζευχθεῖσαν οἰκεῖν, οὐδὲ παρθένον μένειν,
ὡς συγγένωμαι καὶ φόνου συνεργάτιν
λαβὼν τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.
νῦν οὖν, Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται,
ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα.
ἢ γάρ τις ἀροτὴρ ἤ τις οἰκέτις γυνὴ
φανήσεται νῷν, ἥντιν' ἱστορήσομεν

εἰ τούςδε ναίει σύγγονος τόπους ἐμή.
ἀλλ᾿ εἰςορῶ γὰρ τήνδε προςπόλων τινά,
πηγαῖον ἄχθος ἐν κεκαρμένῳ κάρᾳ
φέρουσαν· ἑζώμεσθα κἀκπυθώμεθα
δούλης γυναικός, ἤν τι δεξώμεσθ᾿ ἔπος
ἐφ᾿ οἷσι, Πυλάδη, τήνδ᾿ ἀφίγμεθα χθόνα.

ΗΛ. σύντειν᾿, ὥρα, ποδὸς ὁρμάν· στρ. α΄.
ὢ ἔμβα ἔμβα κατακλαίουσα.
ἰώ μοί μοι.
ἐγενόμαν Ἀγαμέμνονος
καί μ᾿ ἔτικτε Κλυταιμνήστρα,
στυγνὰ Τυνδαρέου κόρα·
κικλήσκουσι δέ μ᾿ ἀθλίαν
Ἠλέκτραν πολιῆται.
φεῦ φεῦ τῶν σχετλίων πόνων
καὶ στυγερᾶς ζόας.
ὦ πάτερ, σὺ δ᾿ ἐν ᾅδᾳ δὴ
κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς
Αἰγίσθου τ᾿, Ἀγάμεμνον.
ἴθι τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόον, μεσῳδ.
ἄναγε πολύδακρυν ἁδονάν.
σύντειν᾿, ὥρα, ποδὸς ὁρμάν· ἀντ. α΄.
ὢ ἔμβα ἔμβα κατακλαίουσα.
ἰώ μοί μοι.
τίνα πόλιν, τίνα δ᾿ οἶκον, ὦ
τλᾶμον σύγγονε, λατρεύεις
οἰκτρὰν ἐν θαλάμοις λιπὼν
πατρῴοις ἐπὶ συμφοραῖς
ἀλγίσταισιν ἀδελφεάν;
ἔλθοις τῶνδε πόνων ἐμοὶ

τᾷ μελέᾳ λυτήρ,
ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, πατρί θ' αἱμάτων
ἐχθίστων ἐπίκουρος, Ἄρ-
γει κέλσας πόδ' ἀλάταν.
θὲς τόδε τεῦχος, ἐμῆς ἀπὸ κρατὸς ἐ- στρ. β'.
λοῦσ', ἵνα πατρὶ γόους νυχίους
ἐπορθοβοάσω,
ἰακχὰν μέλος Ἀίδα
Ἀίδα, πάτερ,
σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους,
οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ
διέπομαι, κατὰ μὲν φίλαν
ὄνυχι τεμνομένα δέραν,
χέρα τε κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον
τιθεμένα θανάτῳ σῷ.
ἒ ἔ, δρύπτε κάρα· μεσῳδ.
οἷα δέ τις κύκνος ἀχέτας
ποταμίοις παρὰ χεύμασιν
πατέρα φίλτατον καλεῖ,
ὀλόμενον δολίοις βρόχων
ἕρκεσιν, ὣς σὲ τὸν ἄθλιον
πατέρ' ἐγὼ κατακλαίομαι,
λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροΐ, ἀντ. β'.
κοίτᾳ ἐν οἰκτροτάτᾳ θανάτου.
ἰώ μοι ἰώ μοι
πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς
σᾶς, πάτερ, πικρᾶς δ'
ἐκ Τροίας ὁδοῦ βουλᾶς.
οὐ μίτραισι γυνή σε
δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις,

ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις λυγρὰν
Αἰγίσθου λώβαν θεμένα
δόλιον ἔσχεν ἀκοίταν.
ΧΟ. Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα, στρ. γ'.
ἤλυθον, Ἠλέκτρα, ποτὶ σὰν ἀγρότειραν αὐλάν.
ἔμολέ τις ἔμολε γαλακτοπότας ἀνὴρ
Μυκηναῖος οὐριβάτας·
ἀγγέλλει δ', ὅτι νῦν τριταί-
αν καρύσσουσιν θυσίαν
Ἀργεῖοι, πᾶσαι δὲ παρ' Ἥ-
ραν μέλλουσι παρθενικαὶ στείχειν.
ΗΛ. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, στρ. δ'.
θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις
ὅρμοις ἐκπεπόταμαι
τάλαιν', οὐδὲ στᾶσα χοροῖς
Ἀργείαις ἅμα νύμφαις
ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν.
δάκρυσι χορεύω, δακρύων δέ μοι μέλει
δειλαίᾳ τὸ κατ' ἦμαρ.
σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν
καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων,
εἰ πρέποντ' Ἀγαμέμνονος
κούρᾳ τᾷ βασιλείᾳ τᾷ
Τροίᾳ θ', ἃ τοὐμοῦ πατέρος
μέμναταί ποθ' ἁλοῦσα.
ΧΟ. μεγάλα θεός· ἀλλ' ἴθι, ἀντ. γ'.
καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηνά τε φάρεα δῦναι,
χρύσεά τε χάρισιν προςθήματ' ἀγλαΐας,

δοκεῖς τοῖς σοῖσιν δακρύοις,
μὴ τιμῶσα θεούς, κρατή-
σειν ἐχθρῶν; οὔτοι στοναχαῖς,
ἀλλ᾽ εὐχαῖσι θεοὺς σεβί-
ζουσ᾽ ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.
ΗΛ. οὐδεὶς θεῶν ἐνοπᾶς κλύει ἀντ. δ'.
τᾶς δυσδαίμονος, οὐ παλαι-
ῶν πατρὸς σφαγιασμῶν.
οἴμοι τοῦ τε καπφθιμένου
τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,
ὅς που γᾶν ἄλλαν κατέχει
μέλεος ἀλαίνων ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν,
τοῦ κλεινοῦ πατρὸς ἐκφύς.
αὐτὰ δ᾽ ἐν χέρνησι δόμοις
ναίω ψυχὰν τακομένα
δωμάτων πατρῴων φυγάς,
οὐρείας ναίουσ᾽ ἐρίπνας.
μάτηρ δ᾽ ἐν λέκτροις φονίοις
ἄλλῳ σύγγαμος οἰκεῖ.
ΧΟ. πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει
σῆς μητρὸς Ἑλένη σύγγονος δόμοις τε σοῖς.
ΗΛ. οἴμοι, γυναῖκες· ἐξέβην θρηνημάτων·
ξένοι τινὲς παρ᾽ οἶκον οἵδ᾽ ἐφεστίους
εὐνὰς ἔχοντες ἐξανίστανται λόχου·
φυγῇ, σὺ μὲν κατ᾽ οἶμον, ἐς δόμους δ᾽ ἐγώ,
φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.
ΟΡ. μέν᾽, ὦ τάλαινα· μὴ τρέσῃς ἐμὴν χέρα.
ΗΛ. ὦ Φοῖβ᾽ Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν.
ΟΡ. ἄλλους κτάνοιμι μᾶλλον ἐχθίους σέθεν.
ΗΛ. ἄπελθε, μὴ ψαῦ᾽ ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών

ΟΡ. οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.
ΗΛ. καὶ πῶς ξιφήρης πρὸς δόμοις λοχᾷς ἐμέ;
ΟΡ. μεῖνασ' ἄκουσον, καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.
ΗΛ. ἕστηκα· πάντως δ' εἰμὶ σή· κρείσσων γὰρ εἶ.
ΟΡ. ἥκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους.
ΗΛ. ὦ φίλτατ', ἆρα ζῶντος, ἢ τεθνηκότος;
ΟΡ. ζῇ· πρῶτα γάρ σοι τἀγάθ' ἀγγέλλειν θέλω.
ΗΛ. εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων.
ΟΡ. κοινῇ δίδωμι τοῦτο νῷν ἀμφοῖν ἔχειν.
ΗΛ. ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;
ΟΡ. οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.
ΗΛ. ἦπου σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου;
ΟΡ. ἔχει μέν, ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ.
ΗΛ. λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων;
ΟΡ. εἰ ζῇς, ὅπως τε ζῶσα συμφορᾶς ἔχεις.
ΗΛ. οὐκοῦν ὁρᾷς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.
ΟΡ. λύπαις γε συντετηκός, ὥςτε με στένειν.
ΗΛ. καὶ κρᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.
ΟΡ. δάκνει σ' ἀδελφὸς ὅ τε θανὼν ἴσως πατήρ;
ΗΛ. οἴμοι, τί γάρ μοι τῶνδέ γ' ἐστὶ φίλτερον;
ΟΡ. φεῦ φεῦ· τί δαὶ σὺ σῷ κασιγνήτῳ δοκεῖς;
ΗΛ. ἀπὼν ἐκεῖνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος.
ΟΡ. ἐκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνθάδ' ἄστεως ἑκάς;
ΗΛ. ἐγημάμεσθ', ὦ ξεῖνε, θανάσιμον γάμον.
ΟΡ. ᾤμωξ' ἀδελφὸν σόν. Μυκηναίων τινί;
ΗΛ. οὐχ, ὡς πατήρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ.
ΟΡ. εἴφ', ὡς ἀκούσας σῷ κασιγνήτῳ λέγω.
ΗΛ. ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις.
ΟΡ. σκαφεύς τις ἢ βουφορβὸς ἄξιος δόμων.
ΗΛ. πένης ἀνὴρ γενναῖος ἔς τ' ἔμ' εὐσεβής.

ΟΡ. ἡ δ' εὐσέβεια τίς πρόςεστι σῷ πόσει;
ΗΛ. οὐπώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.
ΟΡ. ἅγνευμ' ἔχων τι θεῖον, ἢ σ' ἀπαξιῶν;
ΗΛ. γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίου.
ΟΡ. καὶ πῶς γάμον τοιοῦτον οὐχ ἥσθη λαβών;
ΗΛ. οὐ κύριον τὸν δόντα μ' ἡγεῖται, ξένε.
ΟΡ. ξυνῆκ'· Ὀρέστῃ μή ποτ' ἐκτίσῃ δίκην.
ΗΛ. τοῦτ' αὐτὸ ταρβῶν, πρὸς δὲ καὶ σώφρων ἔφυ.
ΟΡ. φεῦ·
γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, εὖ τε δραστέον.
ΗΛ. εἰ δήποθ' ἥξει γ' ἐς δόμους ὁ νῦν ἀπών.
ΟΡ. μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο;
ΗΛ. γυναῖκες ἀνδρῶν, ὦ ξέν', οὐ παίδων, φίλαι.
ΟΡ. τίνος δέ σ' οὕνεχ' ὕβρισ' Αἴγισθος τάδε;
ΗΛ. τεκεῖν μ' ἐβούλετ' ἀσθενῆ, τοιῷδε δούς.
ΟΡ. ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας;
ΗΛ. τοιαῦτ' ἐβούλευσ', ὧν ἐμοὶ δοίη δίκην.
ΟΡ. οἶδεν δέ σ' οὖσαν παρθένον μητρὸς πόσις;
ΗΛ. οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν.
ΟΡ. αἵδ' οὖν φίλαι σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους;
ΗΛ. ὥςτε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς.
ΟΡ. τί δῆτ' Ὀρέστης, πρὸς τόδ' Ἄργος ἢν μόλῃ;
ΗΛ. ἤρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἀκμή;
ΟΡ. ἐλθὼν δὲ δὴ πῶς φονέας ἂν κτάνοι πατρός;
ΗΛ. τολμῶν ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατήρ.
ΟΡ. ἦ καὶ μετ' αὐτοῦ μητέρ' ἂν τλαίης κτανεῖν;
ΗΛ. ταὐτῷ γε πελέκει, τῷ πατὴρ ἀπώλετο.
ΟΡ. λέγω τάδ' αὐτῷ, καὶ βέβαια τἀπὸ σοῦ;
ΗΛ. θάνοιμι μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς.

ΟΡ. φεῦ·
εἴθ' ἦν Ὀρέστης πλησίον κλύων τάδε.
ΗΛ. ἀλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἂν εἰςιδοῦσά νιν.
ΟΡ. νέα γάρ, οὐδὲν θαῦμ', ἀπεζεύχθης νέου.
ΗΛ. εἷς ἂν μόνος νιν τῶν ἐμῶν γνοίη φίλων.
ΟΡ. ἆρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου;
ΗΛ. πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων.
ΟΡ. ὁ κατθανὼν δὲ σὸς πατὴρ τύμβου κυρεῖ;
ΗΛ. ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν, ἐκβληθεὶς δόμων.
ΟΡ. οἴμοι, τόδ' οἷον εἶπας. αἴσθησις γὰρ οὖν
κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς.
λέξον δ', ἵν' εἰδὼς σῷ κασιγνήτῳ φέρω
λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν.
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ,
σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν· καὶ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον
γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν.
ΧΟ. κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω.
πρόσω γὰρ ἄστεως οὖσα τἀν πόλει κακὰ
οὐκ οἶδα, νῦν δὲ βούλομαι κἀγὼ μαθεῖν.
ΗΛ. λέγοιμ' ἄν, εἰ χρή. χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν
τύχας βαρείας τὰς ἐμὰς κἀμοῦ πατρός.
ἐπεὶ δὲ κινεῖς μῦθον, ἱκετεύω, ξένε,
ἄγγελλ' Ὀρέστῃ τἀμὰ καὶ κείνου κακά,
πρῶτον μὲν οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι,
πίνῳ θ' ὅσῳ βέβριθ', ὑπὸ στέγαισί τε
οἵαισι ναίω βασιλικῶν ἐκ δωμάτων,
αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους,
ἢ γυμνὸν ἕξω σῶμα καὶ στερήσομαι,
αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη,
ἀνέορτος ἱερῶν καὶ χορῶν τητωμένη.

ἀναίνομαι γυναῖκας, οὖσα παρθένος,
ἀναίνομαι δὲ Κάστορ', ᾧ, πρὶν ἐς θεοὺς
ἐλθεῖν, ἔμ' ἐμνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ.
μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι
θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιάτιδες
δμωαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ,
Ἰδαῖα φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι
πόρπαισιν. αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας
μέλαν σέσηπεν· ὃς δ' ἐκεῖνον ἔκτανεν,
ἐς ταὐτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί,
καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει,
μιαιφόνοισι χερσὶ γαυροῦται λαβών.
Ἀγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος,
οὔπω χοάς ποτ' οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης
ἔλαβε, πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων.
μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις
ὁ κλεινός, ὡς λέγουσιν, ἐνθρώσκει τάφῳ,
πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός,
καὶ τοῦτο τολμᾷ τοὔπος εἰς ἡμᾶς λέγειν·
ποῦ παῖς Ὀρέστης; ἆρά σοι τύμβῳ καλῶς
παρὼν ἀμύνει; ταῦτ' ἀπὼν ὑβρίζεται.
ἀλλ', ὦ ξέν', ἱκετεύω σ', ἀπάγγειλον τάδε.
πολλοὶ δ' ἐπιστέλλουσιν, ἑρμηνεὺς δ' ἐγώ,
αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ' ἡ ταλαίπωρός τε φρὴν
κάρα τ' ἐμὸν ξυρῆκες ὅ τ' ἐκείνου τεκών.
αἰσχρὸν γάρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας,
ὁ δ' ἄνδρ' ἕν' εἷς ὢν οὐ δυνήσεται κτανεῖν,
νέος πεφυκὼς κἀξ ἀμείνονος πατρός.
ΧΟ. καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
λήξαντα μόχθου πρὸς δόμους ὡρμημένον.

ΑΥ. ἔα· τίνας τούσδ᾽ ἐν πύλαις ὁρῶ ξένους;
τίνος δ᾽ ἕκατι τάσδ᾽ ἐπ᾽ ἀγραύλους πύλας
προσῆλθον; ἢ ᾽μοῦ δεόμενοι; γυναικί τοι
αἰσχρὸν μετ᾽ ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν.
ΗΛ. ὦ φίλτατ᾽, εἰς ὕποπτα μὴ μόλῃς ἐμοί.
τὸν ὄντα δ᾽ εἴσει μῦθον· οἶδε γὰρ ξένοι
ἥκουσ᾽ Ὀρέστου πρός με κήρυκες λόγων.
ἀλλ᾽, ὦ ξένοι, σύγγνωτε τοῖς εἰρημένοις.
ΑΥ. τί φασίν; ἁνὴρ ἔστι καὶ λεύσσει φάος;
ΗΛ. ἔστιν λόγῳ γοῦν· φασὶ δ᾽ οὐκ ἄπιστ᾽ ἐμοί.
ΑΥ. ἦ καί τι πατρὸς σῶν τε μέμνηται κακῶν;
ΗΛ. ἐν ἐλπίσιν ταῦτ᾽· ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.
ΑΥ. ἦλθον δ᾽ Ὀρέστου τίν᾽ ἀγορεύοντες λόγον;
ΗΛ. σκοποὺς ἔπεμψε τούσδε τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΑΥ. οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις.
ΗΛ. ἴσασιν, οὐδὲν τῶνδ᾽ ἔχουσιν ἐνδεές.
ΑΥ. οὐκοῦν πάλαι χρῆν τοῖσδ᾽ ἀνεπτύχθαι πύλας.
χωρεῖτ᾽ ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων
ξενίων κυρήσεθ᾽, οἷ᾽ ἐμὸς κεύθει δόμος.
αἴρεσθ᾽, ὀπαδοί, τῶνδ᾽ ἔσω τεύχη δόμων·
καὶ μηδὲν ἀντείπητε, παρὰ φίλου φίλοι
μολόντες ἀνδρός· καὶ γὰρ εἰ πένης ἔφυν,
οὔτοι τόγ᾽ ἦθος δυςγενὲς παρέξομαι.
ΟΡ. πρὸς θεῶν, ὅδ᾽ ἁνήρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους
τοὺς σούς, Ὀρέστην οὐ καταισχύνειν θέλων;
ΗΛ. οὗτος κέκληται πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.
ΟΡ. φεῦ·

οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν·
ἔχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν.
ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς
τὸ μηδὲν ὄντα, χρηστὰ δ' ἐκ κακῶν τέκνα,
λιμόν τ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι,
γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.
πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ;
πλούτῳ; πονηρῷ τἄρα χρήσεται κριτῇ·
ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ' ἔχει νόσον
πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
ἀλλ' εἰς ὅπλ' ἔλθω; τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
μάρτυς γένοιτ' ἂν ὅστις ἐστὶν ἁγαθός;
κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.
οὗτος γὰρ ἁνὴρ οὔτ' ἐν Ἀργείοις μέγας,
οὔτ' αὖ δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένος,
ἐν τοῖς τε πολλοῖς ὤν, ἄριστος εὑρέθη.
οὐ μὴ φρονήσεθ', οἳ κενῶν δοξασμάτων
πλήρεις πλανᾶσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς
κρινεῖτε καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς.
οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ
καὶ δώμαθ', αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν
ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσιν. οὐδὲ γὰρ δόρυ
μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει·
ἐν τῇ φύσει δὲ τοῦτο κἀν εὐψυχίᾳ.
ἀλλ' ἄξιος γὰρ ὅ τε παρὼν ὅ τ' οὐ παρὼν
Ἀγαμέμνονος παῖς, οὗπερ οὕνεχ' ἥκομεν,
δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις· χωρεῖν χρεών,
δμῶες, δόμων τῶνδ' ἐντός. ὡς ἐμοὶ πένης
εἴη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος.

αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἐςδοχὰς δόμων·
ἐβουλόμην δ᾽ ἄν, εἰ κασίγνητός με σὸς
ἐς εὐτυχοῦντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους.
ἴσως δ᾽ ἂν ἔλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
χρησμοί, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.
ΧΟ. νῦν ἢ πάροιθεν μᾶλλον, Ἠλέκτρα, χαρᾷ
θερμαινόμεσθα καρδίαν· ἴσως γὰρ ἂν
μόλις προβαίνουσ᾽ ἡ τύχη σταίη καλῶς.
ΗΛ. ὦ τλῆμον, εἰδὼς δωμάτων χρείαν σέθεν,
τί τούςδ᾽ ἐδέξω μείζονας σαυτοῦ ξένους;
ΑΥ. τί δ᾽; εἴπερ εἰσίν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
οὐκ ἔν τε μικροῖς ἔν τε μὴ στέρξουσ᾽ ὁμῶς;
ΗΛ. ἐπεί νυν ἐξήμαρτες ἐν σμικροῖσιν ὤν,
ἔλθ᾽ ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλου πατρός,
ὃς ἀμφὶ ποταμὸν Ταναὸν Ἀργείας ὅρους
τέμνοντα γαίας Σπαρτιάτιδός τε γῆς
ποίμναις ὁμαρτεῖ, πόλεος ἐκβεβλημένος·
κέλευε δ᾽ αὐτὸν εἰς δόμους ἀφιγμένον
ἐλθεῖν ξένων τ᾽ ἐς δαῖτα πορσῦναί τινα.
ἡσθήσεταί τοι καὶ προσεύξεται θεοῖς,
ζῶντ᾽ εἰςακούσας παῖδ᾽, ὅν ἐκσώζει ποτέ.
οὐ γὰρ πατρῴων ἐκ δόμων μητρὸς πάρα
λάβοιμεν ἄν τι· πικρὰ δ᾽ ἀγγείλαιμεν ἄν,
εἰ ζῶντ᾽ Ὀρέστην ἡ τάλαιν᾽ αἴσθοιτ᾽ ἔτι.
ΑΥ. ἀλλ᾽, εἰ δοκεῖ σοι, τούςδ᾽ ἀπαγγελῶ λόγους
γέροντι· χώρει δ᾽ ἐς δόμους ὅσον τάχος,
καὶ τἄνδον ἐξάρτυε. πολλά τοι γυνὴ
χρῄζουσ᾽ ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.
ἔστιν δὲ δὴ τοσαῦτά γ᾽ ἐν δόμοις ἔτι,
ὥςθ᾽ ἕν γ᾽ ἐπ᾽ ἦμαρ τούςδε πληρῶσαι βορᾶς.

ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσῃ,
σκοπῶ τὰ χρήμαθ' ὡς ἔχει μέγα σθένος,
ξένοις τε δοῦναι, σῶμά τ' ἐς νόσον πεσὸν
δαπάναισι σῶσαι· τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς
ἐς σμικρὸν ἥκει· πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνὴρ
ὁ πλούσιός τε χὠ πένης ἴσον φέρει.

ΧΟ. κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν στρ. α'.
τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς,
πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρῄδων,
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-
φὶς πρῴραις κυανεμβόλοι-
σιν εἱλισσόμενος,
πορεύων τὸν τᾶς Θέτιδος
κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ
σὺν Ἀγαμέμνονι Τρωικὰς
ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς.
Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι ἀντ. α'.
Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων
μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων,
ἀνά τε Πήλιον ἀνά τε πρυ-
μνας Ὄσσας ἱερὰς νάπας,
Νυμφαίας σκοπιάς,
κόρας μάτευσ', ἔνθα πατὴρ
ἱππότας τρέφεν Ἑλλάδι φῶς,
Θέτιδος εἰνάλιον γόνον,
ταχύπορον πόδ' Ἀτρείδαις.
Ἰλιόθεν δ' ἔκλυόν τινος ἐν λιμέσιν στρ. β'.
Ναυπλίοισι βεβῶτος
τᾶς σᾶς, ὦ Θέτιδος παῖ,
κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ

τοιάδε σήματα, δείματα
Φρύγια τετύχθαι·
περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ
Περσέα λαιμοτόμον ὑπὲρ
ἁλὸς ποτανοῖσι πεδίλοι-
σι φυὰν Γοργόνος ἴσχειν,
Διὸς ἀγγέλῳ σὺν Ἑρμᾷ,
τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ·
ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων ἀντ. β'.
κύκλος ἀελίοιο
ἵπποις ἂμ πτεροέσσαις,
ἄστρων τ' αἰθέριοι χοροί,
Πλειάδες, Ὑάδες, Ἕκτορος
ὄμμασι τροπαῖοι·
ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κράνει
Σφίγγες ὄνυξιν ἀοίδιμον
ἄγραν φέρουσαι· περιπλεύρῳ
δὲ κύτει πύρπνοος ἔσπευ-
δε δρόμῳ λέαινα χαλαῖς
Πειρηναῖον ὁρῶσα πῶλον.
ἐν δὲ δόρει φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἔπαλλον, ἐπῳδ.
κελαινὰ δ' ἀμφὶ νῶθ' ἵετο κόνις.
τοιῶνδ' ἄνακτα
δοριπόνων ἔκανες ἀνδρῶν, Τυνδαρί,
σὰ λέχεα, κακόφρων κούρα.
τοιγάρ σέ ποτ' οὐρανίδαι
πέμψουσιν θανάτοισι· κἂν
ἔτ' ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν
ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ.

ΠΡ. ποῦ ποῦ νεᾶνις πότνι' ἐμὴ δέσποινά τε,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ἥν ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ;
ὡς πρόςβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει
ῥυσῷ γέροντι τῷδε προςβῆναι ποδί.
ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον
διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γόνυ.
ὦ θύγατερ, ἄρτι γάρ σε πρὸς δόμοις ὁρῶ,
ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε,
στεφάνους τε, τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε
ὀσμῇ κατῆρες, σμικρόν, ἀλλ' ἐπειςβαλεῖν
ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.
ἴτω φέρων τις τοῖς ξένοις τάδ' ἐς δόμους·
ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας
δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.
ΗΛ. τί δ', ὦ γεραιέ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις;
μῶν τἀμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησαν κακά;
ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις
καὶ πατέρα τὸν ἐμόν, ὅν ποτ' ἐν χεροῖν ἔχων
ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε καὶ τοῖς σοῖς φίλοις;
ΠΡ. ἀνόνηθ'· ὅμως δ' οὖν τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην.
ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ,
καὶ προςπεσὼν ἔκλαυσ', ἐρημίας τυχών,
σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν ὃν φέρω ξένοις,
ἔσπεισα, τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.
πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχιμον πόκῳ
σφάγιον ἐςεῖδον αἷμά τ' οὐ πάλαι χυθὲν
ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους.

κἀθαύμασ᾽, ὦ παῖ, τίς ποτ᾽ ἀνθρώπων ἔτλη
πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις.
ἀλλ᾽ ἦλθ᾽ ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα,
μολὼν δ᾽ ἐθαύμασ᾽ ἄθλιον τύμβον πατρός.
σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός.
φιλεῖ γάρ, αἷμα ταὐτὸν οἷς ἂν ᾖ πατρός,
τὰ πόλλ᾽ ὅμοια σώματος πεφυκέναι.
ΗΛ. οὐκ ἄξι᾽ ἀνδρός, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις,
εἰ κρυπτὸν ἐς γῆν τήνδ᾽ ἂν Αἰγίσθου φόβῳ
δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν.
ἔπειτα χαίτης πῶς συνοίσεται πλόκος;
ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς,
ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς· ἀλλ᾽ ἀμήχανον.
πολλοῖς δ᾽ ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους
καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταὐτοῦ, γέρον.
ΠΡ. σὺ δ᾽ εἰς ἴχνος βᾶσ᾽ ἀρβύλης σκέψαι βάσιν,
εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον.
ΗΛ. πῶς δ᾽ ἂν γένοιτ᾽ ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ
γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; εἰ δ᾽ ἔστιν τόδε,
δυεῖν ἀδελφοῖν ποὺς ἂν οὐ γένοιτ᾽ ἴσος
ἀνδρός τε καὶ γυναικός, ἀλλ᾽ ἄρσην κρατεῖ.
ΠΡ. οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολών,
κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς,
ἐν ᾧ ποτ᾽ αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν;
ΗΛ. οὐκ οἶσθ᾽, Ὀρέστης ἡνίκ᾽ ἐκπίπτει χθονός,
νέαν μ᾽ ἔτ᾽ οὖσαν; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους,
πῶς ἂν τότ᾽ ὢν παῖς, ταὐτὰ νῦν ἔχοι φάρη,
εἰ μὴ ξυναύξοινθ᾽ οἱ πέπλοι τῷ σώματι;
ἀλλ᾽ ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος

ἐκείρατ᾽, ἢ τῆςδε σκότος λαβὼν χθονός.
ΠΡ. οἱ δὲ ξένοι ποῦ; βούλομαι γὰρ εἰςιδὼν
αὐτοὺς ἐρέσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι.
ΗΛ. οἵδ᾽ ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί.
ΠΡ. ἀλλ᾽ εὐγενεῖς μέν, ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε.
πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς εἰσιν κακοί·
ὅμως δὲ χαίρειν τοὺς ξένους προςεννέπω.
ΟΡ. χαῖρ᾽, ὦ γεραιέ. τοῦ ποτ᾽, Ἠλέκτρα, τόδε
παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρεῖ;
ΗΛ. οὗτος τὸν ἀμὸν πατέρ᾽ ἔθρεψεν, ὦ ξένε.
ΟΡ. τί φής; ὅδ᾽ ὃς σὸν ἐξέκλεψε σύγγονον;
ΗΛ. ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ σώσας κεῖνον, εἴπερ ἔστ᾽ ἔτι.
ΟΡ. ἔα·
τί μ᾽ εἰςδέδορκεν, ὥςπερ ἀργύρου σκοπῶν
λαμπρὸν χαρακτῆρ᾽; ἢ προςεικάζει μέ τῳ;
ΗΛ. ἴσως Ὀρέστου σ᾽ ἥλιχ᾽ ἥδεται βλέπων.
ΟΡ. φίλου γε φωτός· τί δὲ κυκλεῖ πέριξ πόδα;
ΗΛ. καὐτὴ τόδ᾽ εἰςορῶσα θαυμάζω, ξένε.
ΠΡ. ὦ πότνι᾽, εὔχου, θύγατερ Ἠλέκτρα, θεοῖς
ΗΛ. τί τῶν ἀπόντων ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;
ΠΡ. λαβεῖν φίλον θησαυρόν, ὃν φαίνει θεος.
ΗΛ. ἰδού, καλῶ θεούς. ἢ τί δὴ λέγεις, γέρον;
ΠΡ. βλέψον νυν ἐς τόνδ᾽, ὦ τέκνον, τὸν φίλτατον.
ΗΛ. πάλαι δέδοικα, μὴ σύ γ᾽ οὐκέτ᾽ εὖ φρονῇς.
ΠΡ. οὐκ εὖ φρονῶ ᾽γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων;
ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ γεραί᾽, ἀνέλπιστον λόγον;
ΠΡ. ὁρᾶν Ὀρέστην τόνδε τὸν Ἀγαμέμνονος.
ΗΛ. ποῖον χαρακτῆρ᾽ εἰςιδών, ᾧ πείσομαι;
ΠΡ. οὐλὴν παρ᾽ ὀφρύν, ἥν ποτ᾽ ἐν πατρὸς δόμοις
νεβρὸν διώκων σοῦ μέθ᾽ ἡμάχθη πεσών.

ΗΛ. πῶς φῄς; ὁρῶ μὲν πτώματος τεκμήριον.
ΠΡ. ἔπειτα μέλλεις προσπίτνειν τοῖς φιλτάτοις;
ΗΛ. ἀλλ' οὐκέτ', ὦ γεραιέ· συμβόλοισι γὰρ
τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν. ὦ χρόνῳ φανείς,
ἔχω σ' ἀέλπτως.
ΟΡ. κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.
ΗΛ. οὐδέποτ' ἐδόξασ'.
ΟΡ. οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.
ΗΛ. ἐκεῖνος εἶ σύ;
ΟΡ. σύμμαχός γέ σοι μόνος,
ἣν ἐκσπάσωμαί γ', ὃν μετέρχομαι, βόλον.
πέποιθα δ'. ἢ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεούς,
εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα.
ΧΟ. ἔμολες ἔμολες, ὦ χρόνιος ἁμέρα,
κατέλαμψας, ἔδειξας ἐμφανῆ
πόλει πυρσόν, ὃς παλαιᾷ φυγᾷ
πατρῴων ἀπὸ δωμάτων
τάλας ἀλαίνων ἔβα.
θεὸς αὖ θεὸς ἁμετέραν τις ἄγει
νίκαν, ὦ φίλα.
ἄνεχε χέρας, ἄνεχε λόγον, ἵει λιτὰς
εἰς θεούς, τύχᾳ σοι τύχᾳ
κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν.
ΟΡ. εἶεν· φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων
ἔχω, χρόνῳ δὲ καὖθις αὐτὰ δώσομεν.
σὺ δ', ὦ γεραιέ, καίριος γὰρ ἤλυθες,
λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρὸς
μητέρα τε τὴν κοινωνὸν ἀνοσίων γάμων.
ἔστιν τί μοι κατ' Ἄργος εὐμενὲς φίλων,
ἢ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι;

τῷ συγγένωμαι; νύχιος, ἢ καθ' ἡμέραν;
ποίαν ὁδὸν τραπώμεθ' εἰς ἐχθροὺς ἐμούς;
ΠΡ. ὦ τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος.
εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε,
κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.
σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνήρησαι φίλοις,
οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων,
ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις καὶ τῇ τύχῃ
πατρῷον οἶκον καὶ πόλιν λαβεῖν σέθεν.
ΟΡ. τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;
ΠΡ. κτανὼν Θυέστου παῖδα σήν τε μητέρα.
ΟΡ. ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον, ἀλλὰ πῶς λάβω;
ΠΡ. τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς οὐδ' ἂν εἰ θέλοις.
ΟΡ. φρουραῖς κέκασται δεξιαῖς τε δορυφόρων;
ΠΡ. ἔγνως· φοβεῖται γάρ σε κοὐχ εὕδει σαφῶς.
ΟΡ. εἶεν· σὺ δὴ τοὐνθένδε βούλευσον, γέρον.
ΠΡ. κἀμοῦ γ' ἄκουσον· ἄρτι γάρ μ' εἰσῆλθέ τι.
ΟΡ. ἐσθλόν τι μηνύσειας, αἰσθοίμην δ' ἐγώ.
ΠΡ. Αἴγισθον εἶδον, ἡνίχ' εἷρπον ἐνθάδε.
ΟΡ. προσηκάμην τὸ ῥηθέν. ἐν ποίοις τόποις;
ΠΡ. ἀγρῶν πέλας τῶνδ' ἱπποφορβίων ἔπι.
ΟΡ. τί δρῶνθ'; ὁρῶ γὰρ ἐλπίδ' ἐξ ἀμηχάνων.
ΠΡ. Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν, ὡς ἔδοξέ μοι.
ΟΡ. τροφεῖα παίδων, ἢ πρὸ μέλλοντος τόκου;
ΠΡ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο.
ΟΡ. πόσων μετ' ἀνδρῶν; ἢ μόνος δμώων μέτα;
ΠΡ. οὐδεὶς παρῆν 'Αργεῖος, οἰκεία δὲ χείρ.
ΟΡ. οὔπου τις ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδών, γέρον;
ΠΡ. δμῶες μέν εἰσιν, οἵ σέ γ' οὐκ εἶδόν ποτε.
ΟΡ. ἡμῖν δ' ἂν εἶεν, εἰ κρατοῖμεν, εὐμενεῖς;

ΠΡ. δούλων γὰρ ἴδιον τοῦτο, σοὶ δὲ σύμφορον.
ΟΡ. πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ;
ΠΡ. στείχων ὅθεν σε βουθυτῶν εἰσόψεται.
ΟΡ. ὁδὸν παρ' αὐτήν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.
ΠΡ. ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ.
ΟΡ. πικρόν γε συνθοινάτορ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ΠΡ. τοὐνθένδε πρὸς τὸ πῖπτον αὐτὸς ἐννόει.
ΟΡ. καλῶς ἔλεξας. ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
ΠΡ. Ἄργει· παρέσται δ' οὗ πόσει θοίνην ἔπι.
ΟΡ. τί δ' οὐχ ἅμ' ἐξωρμᾶτ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;
ΠΡ. ψόγον τρέμουσα δημοτῶν ἐλείπετο.
ΟΡ. ξυνῆχ'· ὕποπτος οὖσα γιγνώσκει πόλει.
ΠΡ. τοιαῦτα· μισεῖται γὰρ ἀνόσιος γυνή.
ΟΡ. πῶς οὖν ἐκείνην τόνδε τ' ἐν ταὐτῷ κτενῶ;
ΗΛ. ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι.
ΟΡ. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.
ΗΛ. ὑπηρετείτω μὲν δυοῖν ὄντοιν ὅδε.
ΠΡ. ἔσται τάδ'· εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον;
ΗΛ. λέγ', ὦ γεραιέ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ μολών·
λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκῳ.
ΠΡ. πότερα πάλαι τεκοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή;
ΗΛ. δέχ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ.
ΠΡ. καὶ δὴ τί τοῦτο μητρὶ προςβάλλει φόνον;
ΗΛ. ἥξει κλύουσα λόχι' ἐμοῦ νοσήματα.
ΠΡ. πόθεν; τί δ' αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς, τέκνον;
ΗΛ. ναί· καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων.
ΠΡ. ἴσως· πάλιν τοι μῦθον ἐς καμπὴν ἄγω.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται.
ΠΡ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰςίτω δόμων πύλας.
ΗΛ. οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς Ἅιδου τόδε;

ΠΡ. εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.
ΗΛ. πρώτιστα μέν νυν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον.
ΠΡ. Αἴγισθος ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς;
ΗΛ. ἔπειτ' ἀπαντῶν μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον.
ΠΡ. ὥςτ' αὐτά γ' ἐκ σοῦ στόματος εἰρῆσθαι δοκεῖν.
ΗΛ. σὸν ἔργον ἤδη· πρόσθεν εἴληχας φόνου.
ΟΡ. στείχοιμ' ἄν, εἴ τις ἡγεμὼν γίγνοιθ' ὁδοῦ.
ΠΡ. καὶ μὴν ἐγὼ πέμποιμ' ἂν οὐκ ἀκουσίως.
ΟΡ. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν,
οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς, οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν,
ΗΛ. οἴκτειρε δῆτα σούς γε φύντας ἐκγόνους.
ΟΡ. Ἥρα τε, βωμῶν ἣ Μυκηναίων κρατεῖς,
νίκην δὸς ἡμῖν, εἰ δίκαι' αἰτούμεθα.
ΗΛ. δὸς δῆτα πατρὸς τοῖσδε τιμωρὸν δίκην.
ΟΡ. σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, πάτερ,
καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμάς,
ἄμυν' ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτοις τέκνοις.
νῦν πάντα νεκρὸν ἐλθὲ σύμμαχον λαβών,
οἵπερ γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνάλωσαν δορί,
χὤσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.
ἤκουσας, ὦ δεῖν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθών;
ΗΛ. πάντ', οἶδ', ἀκούει τάδε πατήρ· στείχειν δ' ἀκμή.
καί σοι προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θανεῖν·
ὡς, εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσεῖ,
τέθνηκα κἀγώ, μηδέ με ζῶσαν λέγε·
παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.
δόμων δ' ἔσω βᾶσ' εὐτρεπὲς ποιήσομαι.

ὡς, ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν,
ὀλολύξεται πᾶν δῶμα· θνήσκοντος δέ σου,
τἀναντί᾽ ἔσται τῶνδε· ταῦτά σοι λέγω.
ΟΡ. πάντ᾽ οἶδα.
ΗΛ. πρὸς τάδ᾽ ἄνδρα γίγνεσθαί σε χρή.
ὑμεῖς δέ μοι, γυναῖκες, εὖ πυρσεύετε
κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε. φρουρήσω δ᾽ ἐγώ,
πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ᾽ ἐμῇ·
οὐ γάρ ποτ᾽ ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς νικωμένη
δίκην ὑφέξω σῶμ᾽ ἐμὸν καθυβρίσαι.
ΧΟ. ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος, στρ. α΄.
Ἀργείων ὀρέων ποτὲ κληδὼν
ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις
εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις
Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον
πνέοντ᾽, ἀγρῶν ταμίαν,
χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι·
πετρίνοις τ᾽ ἐπιστὰς
κᾶρυξ ἰάχει βάθροις,
ἀγορὰν ἀγοράν, Μυκηναῖοι,
στείχετε μακαρίων ὀψόμενοι τυράννων
φάσματα, δείματα.
χοροὶ δ᾽ Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους·
θυμέλαι δ᾽ ἐπίτναντο χρυ- ἀντ. α΄.
σήλατοι, σελαγεῖτο δ᾽ ἀν᾽ ἄστυ
πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων·
λωτὸς δὲ φθόγγον κελάδει
κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων·
μολπαὶ δ᾽ ηὔξοντ᾽ ἐραταὶ
χρυσέας ἀρνός, ὡς ἐπίλογοι Θυέστου·

κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
πείσας ἄλοχον φίλαν
Ἀτρέως, τέρας ἐκκομίζει πρὸς
δώματα· νεόμενος δ᾽ εἰς ἀγόρους ἀΰτει
τὰν κερόεσσαν ἔ-
χειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν.
τότε δὴ τότε φαεν- στρ. β΄.
νὰς ἄστρων μετέβασ᾽ ὁδοὺς
Ζεὺς καὶ φέγγος ἀελίου
λευκόν τε πρόςωπον ἀ-
οῦς, τὰ δ᾽ ἕσπερα νῶτ᾽ ἐλαύ-
νει θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ,
νεφέλαι δ᾽ ἔνυδροι πρὸς ἄρ-
κτον ξηραί τ᾽ Ἀμμωνίδες ἕ-
δραι φθίνουσ᾽ ἀπειρόδροσοι,
καλλίστων ὄμβρων διόθεν στερεῖσαι.
λέγεται, τὰν δὲ πί- ἀντ. β΄.
στιν σμικρὰν παρ᾽ ἔμοιγ᾽ ἔχει,
στρέψαι θερμὰν ἀέλιον
χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλά-
ξαντα δυστυχίᾳ βροτεί-
ῳ θνατᾶς ἕνεκεν δίκας.
φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦ-
θοι κέρδος πρὸς θεῶν θεραπεί-
ας· ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν
κτείνεις, κλεινῶν συγγενέτειρ᾽ ἀδελφῶν.
ἔα ἔα·
φίλαι, βοῆς ἠκούσατ᾽, ἢ δοκὼ κενὴ
ὑπῆλθέ μ᾽, ὥςτε νερτέρα βροντὴ Διός;
ἰδοὺ τάδ᾽ οὐκ ἄσημα πνεύματ᾽ αἴρεται·

δέσποιν᾽, ἄμειψον δώματ᾽, Ἠλέκτρα, τάδε.
ΗΛ. φίλαι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;
ΧΟ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, φόνιον οἰμωγὴν κλύω.
ΗΛ. ἤκουσα κἀγώ, τηλόθεν μέν, ἀλλ᾽ ὅμως.
ΧΟ. μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν.
ΗΛ. Ἀργεῖος ὁ στεναγμός, ἢ φίλων ἐμῶν;
ΧΟ. οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.
ΗΛ. σφαγὴν ἀϋτεῖς τήνδε μοι· τί μέλλομεν;
ΧΟ. ἔπισχε, τρανῶς ὡς μάθῃς τύχας σέθεν.
ΗΛ. οὐκ ἔστι· νικώμεσθα· ποῦ γὰρ ἄγγελοι;
ΧΟ. ἥξουσιν· οὔτοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν.
ΑΓΓ. ὦ καλλίνικοι παρθένοι Μυκηνίδες,
νικῶντ᾽ Ὀρέστην πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις,
Ἀγαμέμνονος δὲ φονέα κείμενον πέδῳ
Αἴγισθον· ἀλλὰ θεοῖσιν εὔχεσθαι χρεών.
ΗΛ. τίς δ᾽ εἶ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε;
ΑΓΓ. οὐκ οἶσθ᾽ ἀδελφοῦ μ᾽ εἰσορῶσα πρόσπολον;
ΗΛ. ὦ φίλτατ᾽, ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν
εἶχον προσώπου· νῦν δὲ γιγνώσκω σε δή.
τί φής; τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φο-
νεύς;
ΑΓΓ. τέθνηκε· δίς σοι ταῦθ᾽, ἃ γ᾽ οὖν βούλει,
λέγω.
ΧΟ. ὦ θεοὶ Δίκη τε πάνθ᾽ ὁρῶσ᾽ ἦλθές ποτε.
ΗΛ. ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου
κτείνει Θυέστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν.
ΑΓΓ. ἐπεὶ μελάθρων τῶνδ᾽ ἀπήραμεν πόδα,
εἰσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἁμαξιτόν,
ἔνθ᾽ ἦν ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.
κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταῤῥύτοις βεβώς,

δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρα πλόκους·
ἰδών τ' ἀϋτεῖ, χαίρετ', ὦ ξένοι· τίνες;
πόθεν πορεύεσθ' ἔστε τ' ἐκ ποίας χθονός;
ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης, Θεσσαλοί· πρὸς δ' Ἀλφεὸν
θύσοντες ἐρχόμεσθ' Ὀλυμπίῳ Διί.
κλύων δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐννέπει τάδε·
νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρὴ συνεστίους ἐμοὶ
θοίνῃ γενέσθαι· τυγχάνω δὲ βουθυτῶν
Νύμφαις· ἑῷοι δ' ἐξαναστάντες λέχους
ἐς ταὐτὸν ἥξετ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους,
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ χερὸς λαβὼν
παρῆγεν ἡμᾶς, οὐδ' ἀπαρνεῖσθαι χρεών.
ἐπεὶ δ' ἐν οἴκοις ἦμεν, ἐννέπει τάδε·
λουτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξένοις τις αἰρέτω,
ὡς ἀμφὶ βωμὸν στῶσι χερνίβων πέλας.
ἀλλ' εἶπ' Ὀρέστης, ἀρτίως ἡγνίσμεθα
λουτροῖσι καθαροῖς ποταμίων ῥείθρων ἄπο.
εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεών,
Αἴγισθ', ἕτοιμοι, κοὐκ ἀπαρνούμεσθ', ἄναξ.
τοῦτον μὲν οὖν μεθεῖσαν ἐκ μέσου λόγον·
λόγχας δὲ θέντες, δεσπότου φρουρήματα,
δμῶες, πρὸς ἔργον πάντες ἵεσαν χέρας.
οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ,
ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον ἀμφί τ' ἐσχάρας
λέβητας ὤρθουν· πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.
λαβὼν δὲ προχύτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν
ἔβαλλε βωμούς, τοιάδ' ἐννέπων ἔπη·
Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν
καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμήν,

πράσσοντας ὡς νῦν, τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς·
λέγων Ὀρέστην καὶ σέ. δεσπότης δ' ἐμὸς
τἀναντί' εὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους,
λαβεῖν πατρῷα δώματ'. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν
Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα
τεμών, ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ,
κἄσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον, ὡς ἦραν χεροῖν
δμῶες· λέγει δὲ σῷ κασιγνήτῳ τάδε·
ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
εἶναι τόδ', ὅςτις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς
ἵππους τ' ὀχμάζει. λαβὲ σίδηρον, ὦ ξένε,
δεῖξόν τε φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσαλῶν.
ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν,
ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα,
Πυλάδην μὲν εἵλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην,
δμῶας δ' ἀπωθεῖ· καὶ λαβὼν μόσχου πόδα,
λευκὰς ἐγύμνου σάρκας, ἐκτείνων χέρα·
θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν ἢ δρομεὺς
δισσοὺς διαύλους ἵππιος διήνυσε,
κἀνεῖτο λαγόνας. ἱερὰ δ' ἐς χεῖρας λαβὼν
Αἴγισθος ἤθρει. καὶ λοβὸς μὲν οὐ προςῆν
σπλάγχνοις, πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας
κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προςβολάς.
χὼ μὲν σκυθράζει, δεσπότης δ' ἀνιστορεῖ,
τί χρῆμ' ἀθυμεῖς, ὦ ξέν'; ὀῤῥωδῶ τινα
δόλον θυραῖον. ἔστι δ' ἔχθιστος βροτῶν
Ἀγαμέμνονος παῖς πολέμιός τ' ἐμοῖς δόμοις.
ὁ δ' εἶπε, φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον,
πόλεως ἀνάσσων; οὐχ, ὅπως πευστηρίαν

θοινασόμεσθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς
οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ'; ἀποῤῥήξω χέλυν.
λαβὼν δὲ κόπτει. σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν
ἤθρει διαιρῶν. τοῦ δὲ νεύοντος κάτω,
ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σέθεν
ἐς σφονδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα δὲ
ἔῤῥηξεν ἄρθρα. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυςθνῇσκον φόνῳ.
δμῶες δ' ἰδόντες εὐθὺς ᾖξαν ἐς δόρυ,
πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δύ'. ἀνδρείας δ' ὕπο
ἔστησαν ἀντίπρωρα σείοντες βέλη
Πυλάδης Ὀρέστης τ'. εἶπε δ', οὐχὶ δυςμενὴς
ἥκω πόλει τῇδ', οὐδ' ἐμοῖς ὀπάοσι,
φονέα δὲ πατρὸς ἀντετιμωρησάμην
τλήμων Ὀρέστης. ἀλλὰ μή με κτείνετε,
πατρὸς παλαιοὶ δμῶες. οἱ δ', ἐπεὶ λόγων
ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας· ἐγνώσθη δ' ὑπὸ
γέροντος ἐν δόμοισιν ἀρχαίου τινός.
στέφουσι δ' εὐθὺς σοῦ κασιγνήτου κάρα
χαίροντες, ἀλαλάζοντες. ἔρχεται δὲ σοὶ
κάρα 'πιδείξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων,
ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον· αἷμα δ' αἵματος
πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν.
ΧΟ. θὲς εἰς χορόν, ὦ φίλα, ἴχνος, στρ.
ὡς νεβρός, οὐράνιον
πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ.
νίκας στεφανηφορίαν
κρείσσω παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας
κασίγνητος σέθεν· ἀλλ' ἐπάειδε

καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ.
ΗΛ. ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας,
ὦ γαῖα καὶ νύξ, ἣν ἐδερκόμην πάρος,
νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι,
ἐπεὶ πατρὸς πέπτωκεν Αἴγισθος φονεύς.
φέρ', οἷα δὴ 'γὼ καὶ δόμοι κεύθουσί μου
κόμης ἀγάλματ', ἐξενέγκωμαι, φίλαι,
στέψω τ' ἀδελφοῦ κρᾶτα τοῦ νικηφόρου.
ΧΟ. σὺ μέν νυν ἀγάλματ' ἄειρε ἀντ.
κρατί· τὸ δ' ἁμέτερον
χωρήσεται Μούσαισι χόρευμα φίλον.
νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι
γαίας τυραννεύσουσι φίλοι βασιλῆς,
δικαίως τοὺς ἀδίκους καθελόντες.
ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ.
ΗΛ. ὦ καλλίνικε, πατρὸς ἐκ νικηφόρου
γεγώς, Ὀρέστα, τῆς ὑπ' Ἰλίῳ μάχης,
δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀνδήματα.
ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν
ἀγῶν' ἐς οἴκους, ἀλλὰ πολέμιον κτανὼν
Αἴγισθον, ὃς σὸν πατέρα κἀμὸν ὤλεσε.
σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου
παίδευμα, Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς
δέχου· φέρει γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος
ἀγῶνος· ἀεὶ δ' εὐτυχεῖς φαίνοισθέ μοι.
ΟΡ. θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης
ἀρχηγέτας τῆσδ', εἶτα κἄμ' ἐπαίνεσον,
τὸν τῶν θεῶν τε τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην.
ἥκω γὰρ οὐ λόγοισιν ἀλλ' ἔργοις κτανὼν
Αἴγισθον· ὡς δέ τῳ σάφ' εἰδέναι τάδε

προθῶμεν, αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω,
ὅν, εἴτε χρῄζεις, θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες,
ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις,
πήξασ᾽ ἔρεισον σκόλοπι· σὸς γάρ ἐστι νῦν
δοῦλος, πάροιθε δεσπότης κεκλημένος.

ΗΛ. *αἰσχύνομαι μέν, βούλομαι δ᾽ εἰπεῖν ὅμως.*
ΟΡ. *τί χρῆμα, λέξον, ὡς φόβου γ᾽ ἔξωθεν εἶ.*
ΗΛ. *νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ.*
ΟΡ. *οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι.*
ΗΛ. *δυςάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψογος πόλις.*
ΟΡ. *λέγ᾽, εἴ τι χρῄζεις, σύγγον᾽· ἀσπόνδοισι γὰρ*
νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν.
ΗΛ. *εἶεν· τίν᾽ ἀρχὴν πρῶτά σ᾽ ἐξείπω κακῶν;*
ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον;
καὶ μὴν δι᾽ ὄρθρων γ᾽ οὔποτ᾽ ἐξελίμπανον
θρυλοῦσ᾽, ἅ γ᾽ εἰπεῖν ἤθελον κατ᾽ ὄμμα σόν,
εἰ δὴ γενοίμην δειμάτων ἐλευθέρα
τῶν πρόσθε· νῦν οὖν ἐσμεν· ἀποδώσω δέ σοι
ἐκεῖν᾽ ἅ σε ζῶντ᾽ ἤθελον λέξαι κακά.
ἀπώλεσάς με κὠρφανὴν φίλου πατρὸς
καὶ τόνδ᾽ ἔθηκας, οὐδὲν ἠδικημένος,
κἄγημας αἰσχρῶς μητέρ᾽, ἄνδρα τ᾽ ἔκτανες
στρατηλατοῦνθ᾽ Ἕλλησιν, οὐκ ἐλθὼν Φρύγας.
ἐς τοῦτο δ᾽ ἦλθες ἀμαθίας ὥςτ᾽ ἤλπισας
ὡς ἐς σὲ μὲν δὴ μητέρ᾽ οὐχ ἕξεις κακὴν
γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη.
ἴστω δ᾽, ὅταν τις διολέσας δάμαρτά του
κρυπταῖσιν εὐναῖς εἶτ᾽ ἀναγκασθῇ λαβεῖν,
δύστηνός ἐστιν, εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν

ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ᾽ οἷ δ᾽ ἔχειν.
ἄλγιστα δ᾽ ᾤκεις, οὐ δοκῶν οἰκεῖν κακῶς·
ᾔδησθα γὰρ δῆτ᾽ ἀνόσιον γήμας γάμον,
μήτηρ δὲ σ᾽ ἄνδρα δυςσεβῆ κεκτημένη.
ἄμφω πονηρὼ δ᾽ ὄντ᾽ ἀφαιρεῖσθον τύχην,
κείνη τε τὴν σὴν καὶ σὺ τοὐκείνης κακόν.
πᾶσιν δ᾽ ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε·
ὁ τῆς γυναικός, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.
καίτοι τόδ᾽ αἰσχρόν, προστατεῖν γε δωμάτων
γυναῖκα, μὴ τὸν ἄνδρα· κἀκείνους στυγῶ
τοὺς παῖδας, ὅςτις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς
οὐκ ὠνόμασται, τῆς δὲ μητρὸς ἐν πόλει.
ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη,
τἀνδρὸς μὲν οὐδείς, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος.
ὃ δ᾽ ἠπάτα σε πλεῖστον οὐκ ἐγνωκότα,
ηὔχεις τις εἶναι, τοῖσι χρήμασι σθένων·
τὰ δ᾽ οὐδὲν εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον.
ἡ γὰρ φύσις βέβαιος, οὐ τὰ χρήματα.
ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παραμένουσ᾽ αἴρει κάρα·
ὁ δ᾽ ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών,
ἐξέπτατ᾽ οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον.
ἃ δ᾽ ἐς γυναῖκας, παρθένῳ γὰρ οὐ καλὸν
λέγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ᾽ αἰνίξομαι.
ὕβριζες, ὡς δὴ βασιλικοὺς ἔχων δόμους,
κάλλει τ᾽ ἀραρώς. ἀλλ᾽ ἔμοιγ᾽ εἴη πόσις
μὴ παρθενωπός, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου.
τὰ γὰρ τέκν᾽ αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται,
τὰ δ᾽ εὐπρεπῆ δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.
ἔρῤ᾽· οὐδὲν εἰδὼς ὧν ἐφευρεθεὶς χρόνῳ
δίκην δέδωκας, ὧδέ τις κακοῦργος ὤν.

μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ᾽ ἐὰν δράμῃ καλῶς,
νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας
γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου.
ΧΟ. ἔπραξε δεινά· δεινὰ δ᾽ ἀντέδωκε σοὶ
καὶ τῷδ᾽. ἔχει γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.
ΟΡ. εἶεν· κομίζειν τοῦδε σῶμ᾽ ἔσω χρεὼν
σκότῳ τε δοῦναι, δμῶες, ὡς ὅταν μόλῃ
μήτηρ, σφαγῆς πάροιθε μὴ εἰςίδῃ νεκρόν.
ΗΛ. ἐπίσχες· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον.
ΟΡ. τί δ᾽; ἐκ Μυκηνῶν μῶν βοηδρόμους ὁρᾷς;
ΗΛ. οὔκ, ἀλλὰ τὴν τεκοῦσαν, ἥ μ᾽ ἐγείνατο.
ΟΡ. καλῶς ἄρ᾽ ἄρκυν ἐς μέσην πορεύεται.
ΗΛ. καὶ μὴν ὄχοις τε καὶ στολῇ λαμπρύνεται.
ΟΡ. τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ᾽ ἦ φονεύσομεν;
ΗΛ. μῶν σ᾽ οἶκτος εἷλε, μητρὸς ὡς εἶδες δέμας;
ΟΡ. φεῦ.
πῶς γὰρ κτάνω νιν, ἥ μ᾽ ἔθρεψε κἄτεκεν;
ΗΛ. ὥςπερ πατέρα σὸν ἥδε κἀμὸν ὤλεσεν.
ΟΡ. ὦ Φοῖβε, πολλήν γ᾽ ἀμαθίαν ἐθέσπισας,
ΗΛ. ὅπου δ᾽ Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί;
ΟΡ. ὅςτις μ᾽ ἔχρησας μητέρ᾽, ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν.
ΗΛ. βλάπτει δὲ δὴ τί πατρὶ τιμωρῶν σέθεν;
ΟΡ. μητροκτόνος νῦν φεύξομαι, τόθ᾽ ἁγνὸς ὤν.
ΗΛ. καὶ μή γ᾽ ἀμύνων πατρὶ δυςσεβὴς ἔσει.
ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας.
ΗΛ. τῷ δ᾽ αὖ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν;
ΟΡ. ἆρ᾽ αὔτ᾽ ἀλάστωρ εἶπ᾽ ἀπεικασθεὶς θεῷ;
ΗΛ. ἱερὸν καθίζων τρίποδ᾽; ἐγὼ μὲν οὐ δοκῶ.
ΟΡ. οὐδ᾽ ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τάδε.
ΗΛ. οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς.

ΟΡ. ἀλλ᾽ ἦ τὸν αὐτὸν τῇδ᾽ ὑποστήσω δόλον,
ΗΛ. ᾧ καὶ πόσιν καθεῖλες Αἴγισθον κτανών.
ΟΡ. εἴσειμι· δεινοῦ δ᾽ ἄρχομαι προβλήματος.
καὶ δεινὰ δράσω γ᾽ · εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
ἔστω· πικρὸν δὲ χἡδὺ τἀγώνισμά μοι.
ΧΟ. ἰώ,
βασίλεια γύναι χθονὸς Ἀργείας,
παῖ Τυνδαρέου,
καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροιν
Διός, οἳ φλογερὰν αἰθέρ᾽ ἐν ἄστροις
ναίουσι, βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις
τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·
χαῖρε, σεβίζω σ᾽ ἴσα καὶ μάκαρας
πλούτου μεγάλης τ᾽ εὐδαιμονίας.
τὰς σὰς δὲ τύχας θεραπεύεσθαι
καιρὸς *, ὦ βασίλεια.
ΚΛ. ἔκβητ᾽ ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ᾽ ἐμῆς
λάβεσθ᾽, ἵν᾽ ἔξω τοῦδ᾽ ὄχου στήσω πόδα.
σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι
Φρυγίοις, ἐγὼ δὲ τάσδε, Τρῳάδος χθονὸς
ἐξαίρετ᾽, ἀντὶ παιδὸς ἣν ἀπώλεσα,
σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις.
ΗΛ. οὔκουν ἐγώ, δούλη γὰρ ἐκβεβλημένη
δόμων πατρῴων δυστυχεῖς οἰκῶ δόμους,
μῆτερ, λάβωμαι μακαρίας τῆς σῆς χερός;
ΚΛ. δοῦλαι πάρεισιν αἵδε, μὴ σύ μοι πόνει.
ΗΛ. τί δ᾽; αἰχμάλωτόν τοί μ᾽ ἀπῴκισας δόμων,
ἡρημένων δὲ δωμάτων ἡρήμεθα,
ὡς αἵδε, πατρὸς ὀρφαναὶ λελειμμέναι.
ΚΛ. τοιαῦτα μέντοι σὸς πατὴρ βουλεύματα

ἐς οὓς ἐχρῆν ἥκιστ᾽ ἐβούλευσεν φίλων.
λέξω δέ, καίτοι δόξ᾽ ὅταν λάβῃ κακὴ
γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις,
ὡς μὲν παρ᾽ ἡμῖν, οὐ καλῶς, τὸ πρᾶγμα δὲ
μαθόντας, ἢν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃ,
στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μή, τί δεῖ στυγεῖν;
ἡμᾶς δ᾽ ἔδωκε Τυνδάρεως τῷ σῷ πατρί,
οὐχ ὥςτε θνήσκειν, οὐδ᾽ ἃ γειναίμην ἐγώ.
κεῖνος δὲ παῖδα τὴν ἐμήν, Ἀχιλλέως
λέκτροισι πείσας, ᾤχετ᾽ ἐκ δόμων ἄγων
πρυμνοῦχον Αὖλιν· ἔνθ᾽ ὑπερτείνας πυρᾶς
λευκὴν διήμησ᾽ Ἰφιγόνης παρηΐδα.
κεἰ μὲν πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος,
ἢ δῶμ᾽ ὀνήσων τἄλλα τ᾽ ἐκσώζων τέκνα
ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, σύγγνωστ᾽ ἂν ἦν·
νῦν δ᾽, οὕνεχ᾽ Ἑλένη μάργος ἦν, ὅ τ᾽ αὖ λαβὼν
ἄλοχον κολάζειν προδότιν οὐκ ἠπίστατο,
τούτων ἕκατι παῖδ᾽ ἐμὴν διώλεσεν.
ἐπὶ τοῖςδε τοίνυν, καίπερ ἠδικημένη,
οὐκ ἠγριούμην, οὐδ᾽ ἂν ἔκτανον πόσιν·
ἀλλ᾽ ἦλθ᾽ ἔχων μοι μαινάδ᾽ ἔνθεον κόρην,
λέκτροις τ᾽ ἐπειςέφρησε, καὶ νύμφα δύο
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατεῖχ᾽ ὁμοῦ.
μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω·
ὅταν δ᾽, ὑπόντος τοῦδ᾽, ἁμαρτάνῃ πόσις,
τἄνδον παρώσας λέκτρα, μιμεῖσθαι θέλει
γυνὴ τὸν ἄνδρα χἄτερον κτᾶσθαι φίλον.
κἄπειτ᾽ ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,
οἱ δ᾽ αἴτιοι τῶνδ᾽ οὐ κλύουσ᾽ ἄνδρες κακῶς.

εἰ δ᾽ ἐκ δόμων ἥρπαστο Μενέλεως λάθρα,
κτανεῖν μ᾽ Ὀρέστην χρῆν, κασιγνήτης πόσιν
Μενέλαον ὡς σώσαιμι; σὸς δὲ πῶς πατὴρ
ἠνέσχετ᾽ ἂν ταῦτ᾽; εἶτα τὸν μὲν οὐ θανεῖν
κτείνοντα χρῆν τἄμ᾽, ἐμὲ δὲ πρὸς κείνου παθεῖν;
ἔκτειν᾽, ἐτρέφθην ἥνπερ ἦν πορεύσιμον
πρὸς τοὺς ἐκείνῳ πολεμίους. φίλων γὰρ ἂν
τίς ἂν πατρὸς σοῦ φόνον ἐκοινώνησέ μοι;
λέγ᾽, εἴ τι χρῄζεις, κἀντίθες παῤῥησίᾳ,
ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.
ΗΛ. δίκαι᾽ ἔλεξας· ἡ δίκη δ᾽ αἰσχρῶς ἔχει·
γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει,
ἥτις φρενήρης. εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
οὐδ᾽ εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκει λόγων.
μέμνησο, μῆτερ, οὓς ἔλεξας ὑστάτους
λόγους, διδοῦσα πρὸς σέ μοι παῤῥησίαν.
ΚΛ. καὶ νῦν γέ φημι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.
ΗΛ. ἆρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ᾽ ἔρξεις κακῶς;
ΚΛ. οὐκ ἔστι, τῇ σῇ δ᾽ ἡδὺ προσθήσω φρενί.
ΗΛ. λέγοιμ᾽ ἄν· ἀρχὴ δ᾽ ἥδε μοι προοιμίου.
εἴθ᾽ εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας.
τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει
Ἑλένης τε καὶ σοῦ, δύο δ᾽ ἔφυτε συγγόνω,
ἄμφω ματαίω Κάστορός τ᾽ οὐκ ἀξίω.
ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ᾽ ἑκοῦσ᾽ ἀπώχετο,
σὺ δ᾽ ἄνδρ᾽ ἄριστον Ἑλλάδος διώλεσας,
σκῆψιν προτείνουσ᾽, ὡς ὑπὲρ τέκνου πόσιν
ἔκτεινας· οὐ γάρ, ὡς ἔγωγ᾽, ἴσασιν εὖ,
ἥτις, θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς,

νέον τ᾽ ἀπ᾽ οἴκων ἀνδρὸς ἐξωρμημένον,
ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης.
γυνὴ δ᾽ ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων
ἐς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ᾽ ὡς οὖσαν κακήν.
οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύρασιν εὐπρεπὲς
φαίνειν πρόσωπον, ἢν τι μὴ ζητῇ κακόν.
μόνην δὲ πασῶν οἶδ᾽ ἐγώ σ᾽ Ἑλληνίδων,
εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ, κεχαρμένην,
εἰ δ᾽ ἥσσον᾽ εἴη, συννεφοῦσαν ὄμματα,
Ἀγαμέμνον᾽ οὐ χρῄζουσαν ἐκ Τροίας μολεῖν.
καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι·
ἄνδρ᾽ εἶχες οὐ κακίον᾽ Αἰγίσθου πόσιν,
ὃν Ἑλλὰς αὑτῆς εἵλετο στρατηλάτην·
Ἑλένης δ᾽ ἀδελφῆς τοιάδ᾽ ἐξειργασμένης,
ἐξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν· τὰ γὰρ κακὰ
παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ᾽ ἔχει.
εἰ δ᾽, ὡς λέγεις, σὴν θυγατέρ᾽ ἔκτεινεν πατήρ,
ἐγὼ τί σ᾽ ἠδίκησ᾽ ἐμός τε σύγγονος;
πῶς οὐ πόσιν κτείνασα πατρῴους δόμους
ἡμῖν προσῆψας, ἀλλ᾽ ἀπηνέγκω λέχη
τἀλλότρια, μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη,
κοὔτ᾽ ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις,
οὔτ᾽ ἀντ᾽ ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ
κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν· εἰ δ᾽ ἀμείψεται
φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ᾽ ἐγὼ
καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι·
εἰ γὰρ δίκαι᾽ ἐκεῖνα, καὶ τάδ᾽ ἔνδικα.
ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν
γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
μεγάλων ἀμείνω σώφρον᾽ ἐν δόμοις λέχη.

ΧΟ. τύχη γυναικῶν ἐς γάμους. τὰ μὲν γὰρ εὖ,
τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.
ΚΛ. ὦ παῖ, πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί.
ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων,
οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.
συγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
χαίρω τι, τέκνον, τοῖς δεδραμένοις ἐμοί.
σὺ δ' ὧδ' ἄλουτος καὶ δυςείματος χρόα
λεχὼ νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη;
οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ὡς μᾶλλον ἢ χρῆν ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν.
ΗΛ. ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄκη·
πατὴρ μὲν οὖν τέθνηκε· τὸν δ' ἔξω χθονὸς
πῶς οὐ κομίζει παῖδ' ἀλητεύοντα σόν;
ΚΛ. δέδοικα· τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου, σκοπῶ.
πατρὸς γάρ, ὡς λέγουσι, θυμοῦται φόνῳ.
ΗΛ. τί δαὶ πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις;
ΚΛ. τρόποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς.
ΗΛ. ἀλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη.
ΚΛ. καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι βαρύς.
ΗΛ. φρονεῖ μέγ'· ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίει δόμοις.
ΚΛ. ὁρᾷς ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα;
ΗΛ. σιγῶ· δέδοικα γάρ νιν, ὡς δέδοικ', ἐγώ.
ΚΛ. παῦσαι λόγων τῶνδ'· ἀλλὰ τί μ' ἐκάλεις, τέκνον;
ΗΛ. ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων·
τούτων ὕπερ μοι θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ,
δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς ὡς νομίζεται·
τρίβων γὰρ οὐκ εἴμ', ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος.

ΚΛ. ἄλλης τόδ' ἔργον, ἥ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων.
ΗΛ. αὐτὴ 'λόχευον κἄτεκον μόνη βρέφος.
ΚΛ. οὕτως ἀγείτον' οἶκον ἵδρυσαι φίλων;
ΗΛ. πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους.
ΚΛ. ἀλλ' εἶμι, παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον
θύσω θεοῖσι· σοὶ δ' ὅταν πράξω χάριν
τήνδ', εἶμ' ἐπ' ἀγρόν, οὗ πόσις θυηπολεῖ
Νύμφαισιν. ἀλλὰ τούσδ' ὄχους, ὀπάονες,
φάτναις ἄγοντες πρόσθεθ'. ἡνίκ' ἂν δέ με
δοκῆτε θυσίας τῆσδ' ἀπηλλάχθαι θεοῖς,
πάρεστε· δεῖ γὰρ καὶ πόσει δοῦναι χάριν.
ΗΛ. χώρει πένητας ἐς δόμους· φρούρει δέ μοι
μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέ-
πλους·
θύσεις γὰρ οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν.
κανοῦν δ' ἐνῆρκται, καὶ τεθηγμένη σφαγίς,
ἥπερ καθεῖλε ταῦρον, οὗ πέλας πεσεῖ
πληγεῖσα· νυμφεύσει δὲ κἀν Ἅιδου δόμοις,
ᾧπερ ξυνηῦδες ἐν φάει· τοσήνδ' ἐγὼ
δώσω χάριν σοι· σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός.
ΧΟ. ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέου- στρ.
σιν αὖραι δόμων. τότε μὲν ἐν λουτροῖς
ἔπεσεν ἐμὸς ἐμὸς ἀρχέτας,
ἰάκχησε δὲ στέγα, λάϊνοί
τε θριγκοὶ δόμων, τάδ' ἐνέποντος· ὦ
σχετλία, τί με, γύναι, φονεύεις, φίλαν
πατρίδα δεκέτεσιν σποραῖ-
σιν ἐλθόντ' ἐμάν;
παλίῤῥους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα ἀντ.
διαδρόμου λέχους, μέλεον ἃ πόσιν

χρόνιον ἱκόμενον εἰς οἴκους
Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχε' ὀ-
ξυθήκτῳ βέλει κατέκαν' αὐτόχειρ,
πέλεκυν ἐν χεροῖν λαβοῦσα. τλάμων
πόσις, ὅτι ποτὲ τὰν τάλαι-
ναν ἔσχεν κακόν.
ὀρεία τις ὡς λέαιν' ὀργάδων
δρύοχα νεμομένα, τάδε κατήνυσεν.
ΚΛ. ὦ τέκνα, πρὸς θεῶν μὴ κτάνητε μητέρα.
ΧΟ. κλύεις ὑπώροφον βοάν;
ΚΛ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. ᾤμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης.
νέμει τοι δίκαν θεός, ὅταν τύχῃ·
σχέτλια μὲν ἔπαθες, ἀνόσια δ' εἰργάσω,
τάλαιν', εὐνέταν.
ἀλλ' οἵδε μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι
πεφυρμένοι βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα,
τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προσφθεγμάτων.
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτερος
τῶν Ταντάλείων οὐδ' ἔφυ ποτ' ἐκγόνων.
ΟΡ. ἰὼ Γᾶ καὶ Ζεῦ, πανδερκέτα
βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνι-
α μυσαρά, δίγονα σώματ' ἐν
χθονὶ κείμενα, πλαγᾷ
χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων.
ΗΛ. δακρύτ' ἄγαν, ὦ σύγγον', αἰτία δ' ἐγώ.
διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαι-
να ματρὶ τᾷδ', ἅ μ' ἔτικτε κούραν.
ἰὼ τύχας, τᾶς σᾶς τύχας,
μᾶτερ τεκοῦσ',

ἄλαστα, μέλεα καὶ πέρα
παθοῦσα σῶν τέκνων ὕπαι.
πατρὸς δ᾽ ἔτισας φόνον δικαίως.
ΟΡ. ἰὼ Φοῖβ᾽ ἀνύμνησας δίκαν,
ἄφαντα φανερὰ δ᾽ ἐξέπρα-
ξας ἄχεα, φόνια δ᾽ ὤπασας
λέχε᾽ ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος.
τίνα δ᾽ ἑτέραν μόλω πολιν; τίς ξένος,
τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα
προσόψεται ματέρα κτανόντος;
ΗΛ. ἰώ ἰώ μοι. ποῖ δ᾽ ἐγώ; τίν᾽ εἰς χορόν,
τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις
με δέξεται νυμφικὰς ἐς εὐνάς;
ΟΡ. πάλιν, πάλιν φρόνημα σὸν
μετεστάθη πρὸς αὔραν·
φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ᾽ οὐ
φρονοῦσα γ᾽ εὖ, δεινὰ δ᾽ εἰργάσω,
φίλα, κασίγνητον οὐ θέλοντα.
κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν᾽ ἑῶν πέπλων
ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσιν;
ἰώ μοι, πρὸς πέδῳ
τιθεῖσα γόνιμα μέλεα; τακόμαν δ᾽ ἐγώ.
ΗΛ. σάφ᾽ οἶδα, δι᾽ ὀδύνας ἔβας, ἰήιον
κλύων γόον ματρός, ἅ σ᾽ ἔτικτεν.
ΟΡ. βοὰν δ᾽ ἔλασκε τάνδε, πρὸς γένυν γ᾽ ἐμὰν
τιθεῖσα χεῖρα· τέκος ἐμόν, λιταίνω·
παρήδων τ᾽ ἐξ ἐμᾶν
ἐκρήμναθ᾽, ὥςτε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος.
ΗΛ. τάλαινα. πῶς ἔτλας φόνον δι᾽ ὀμμάτων
ἰδεῖν σέθεν ματρὸς ἐκπνεούσας;

ΟΡ. ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖ-
σι φασγάνῳ κατηρξάμαν
ματέρος ἔσω δέρας μεθείς.
ΗΛ. ἐγὼ δέ γ᾽ ἐπεκέλευσά σοι,
ξίφους τ᾽ ἐφηψάμαν ἅμα.
δεινότατον παθέων ἔρεξας.
ΟΡ. λαβοῦ, κάλυπτε μέλεα ματέρος πέπλοις,
καθάρμοσον σφαγάς·
φονέας ἔτικες ἆρά σοι.
ΗΛ. ἰδού, φίλαν τε κοὐ φίλαν
φάρεα σέ γ᾽ ἀμφιβάλλομεν,
τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν.
ΧΟ. ἀλλ᾽ οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων
φαίνουσι τινὲς δαίμονες, ἢ θεῶν
τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ θνητῶν γ᾽
ἥδε κέλευθος· τί ποτ᾽ εἰς φανερὰν
ὄψιν βαίνουσι βροτοῖσιν;
ΔΙ. Ἀγαμέμνονος παῖ, κλῦθι· δίπτυχοι δέ σε
καλοῦσι μητρὸς σύγγονοι Διόσκοροι,
Κάστωρ κασίγνητός τε Πολυδεύκης ὅδε.
δεινὸν δὲ ναὸς ἀρτίως πόντου σάλον
παύσαντ᾽ ἀφίγμεθ᾽ Ἄργος, ὡς ἐσείδομεν
σφαγὰς ἀδελφῆς τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς.
δίκαια μέν νυν ἥδ᾽ ἔχει· σὺ δ᾽ οὐχὶ δρᾷς,
Φοῖβός τε Φοῖβος, ἀλλ᾽ ἄναξ γάρ ἐστ᾽ ἐμός,
σιγῶ· σοφὸς δ᾽ ὢν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.
αἰνεῖν δ᾽ ἀνάγκη ταῦτα. τἀντεῦθεν δὲ χρὴ
πράσσειν ἃ μοῖρα Ζεύς τ᾽ ἔκρανε σοῦ πέρι.
Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτραν δὸς ἄλοχον ἐς δόμους,
σὺ δ᾽ Ἄργος ἔκλιπ᾽· οὐ γάρ ἐστι σοι πόλιν

τήνδ᾽ ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν.
δειναὶ δὲ Κῆρές σ᾽ αἱ κυνώπιδες θεαὶ
τροχηλατήσουσ᾽ ἐμμανῆ πλανώμενον.
ἐλθὼν δ᾽ Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας
πρόςπτυξον· εἵρξει γάρ νιν ἐπτοημένας
δεινοῖς δράκουσιν, ὥςτε μὴ ψαύειν σέθεν,
γοργῶφ᾽ ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον.
ἔστιν δ᾽ Ἄρεώς τις ὄχθος, οὗ πρῶτον θεοὶ
ἕζοντ᾽ ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι,
Ἁλιῤῥόθιον ὅτ᾽ ἔκταν᾽ ὠμόφρων Ἄρης,
μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων,
πόντου κρέοντος παῖδ᾽, ἵν᾽ εὐσεβεστάτη
ψῆφος βεβαία τ᾽ ἐστὶν ἔκ γε τοῦ θεοῖς.
ἐνταῦθα καὶ σὲ δεῖ δραμεῖν φόνου πέρι.
ἴσαι δέ σ᾽ ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίκῃ
ψῆφοι τεθεῖσαι· Λοξίας γὰρ αἰτίαν
ἐς αὑτὸν οἴσει, μητέρος χρήσας φόνον.
καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ᾽ ἀεί.
δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ τῷδ᾽ ἄχει πεπληγμέναι
πάγον πάρ᾽ αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονός,
σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον.
σὲ δ᾽ Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ᾽ Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος·
ἐπώνυμος δὲ σοῦ πόλις κεκλήσεται.
σοὶ μὲν τάδ᾽ εἶπον· τόνδε δ᾽ Αἰγίσθου νέκυν
Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφῳ.
μητέρα δὲ τὴν σὴν ἄρτι Ναυπλίαν παρὼν
Μενέλαος, ἐξ οὗ Τρωικὴν εἷλε χθόνα,
Ἑλένη τε θάψει· Πρωτέως γὰρ ἐκ δόμων

ἥκει λιποῦσ᾽ Αἴγυπτον, οὐδ᾽ ἦλθεν Φρύγας.
Ζεὺς δ᾽, ὡς ἔρις γένοιτο καὶ φόνος βροτῶν,
εἴδωλον Ἑλένης ἐξέπεμψ᾽ εἰς Ἴλιον.
Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ᾽ ἔχων,
Ἀχαΐδος γῆς οἴκαδ᾽ ἐσπορευέτω,
καὶ τὸν λόγῳ σὸν πενθερὸν κομιζέτω
Φωκέων ἐς αἶαν, καὶ δότω πλούτου βάρος.
σὺ δ᾽ Ἰσθμίας γῆς αὐχέν᾽ ἐμβαίνων ποδί,
χώρει πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα.
πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου,
εὐδαιμονήσεις τῶνδ᾽ ἀπαλλαχθεὶς πόνων.
ΧΟ. ὦ παῖδε Διός, θέμις ἐς φθογγὰς
τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν;
ΔΙ. θέμις, οὐ μυσαροῖς τοῖςδε σφαγίοις.
ΟΡ. κἀμοὶ μύθου μέτα, Τυνδαρίδαι;
ΔΙ. καὶ σοί· Φοίβῳ τήνδ᾽ ἀναθήσω
πρᾶξιν φονίαν.
ΧΟ. πῶς, ὄντε θεὼ τῆςδέ τ᾽ ἀδελφὼ
τῆς καπφθιμένης
οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις;
ΔΙ. μοῖραν ἀνάγκης ἦγεν τὸ χρεών,
Φοίβου τ᾽ ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί.
ΗΛ. τίς δ᾽ ἔμ᾽ Ἀπόλλων, ποῖοι χρησμοὶ
φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;
ΔΙ. κοιναὶ πράξεις, κοινοὶ δὲ πότμοι,
μία δ᾽ ἀμφοτέρους
ἄτη πατέρων διέκναισεν.
ΟΡ. ὦ σύγγονέ μοι, χρονίαν σ᾽ ἐςιδών,
τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι,
καὶ σ᾽ ἀπολείψω σοῦ λειπόμενος.

ΔΙ. πόσις ἔστ' αὐτῇ καὶ δόμος· οὐχ ἥδ'
οἰκτρὰ πέπονθεν, πλὴν ὅτι λείπει
πόλιν Ἀργείων.
ΟΡ. καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους,
ἢ γῆς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν;
ἀλλ' ἐγὼ οἴκων ἔξειμι πατρός,
καὶ ἐπ' ἀλλοτρίαις ψήφοισι φόνον
μητρὸς ὑφέξω.
ΔΙ. Θάρσει· Παλλάδος
ὁσίαν ἥξεις πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου.
ΗΛ. περί μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον,
σύγγονε φίλτατε·
διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρῴων
μελάθρων μητρὸς φόνιοι κατάραι.
ΟΡ. βάλε, πρόσπτυξον σῶμα· θανόντος δ'
ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον.
ΔΙ. φεῦ φεῦ· δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω
καὶ θεοῖσι κλύειν.
ἔνι γὰρ κἀμοὶ τοῖς τ' οὐρανίδαις
οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων.
ΟΡ. οὐκέτι σ' ὄψομαι.
ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ εἰς σὸν βλέφαρον πελάσω.
ΟΡ. τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου.
ΗΛ. ὦ χαῖρε, πόλις·
χαίρετε δ' ὑμεῖς πολλά, πολίτιδες.
ΟΡ. ὦ πιστοτάτη, στείχεις ἤδη;
ΗΛ. στείχω, βλέφαρον τέγγουσ' ἁπαλόν.
ΟΡ. Πυλάδη, χαίρων ἴθι, νυμφεύου
δέμας Ἠλέκτρας.
ΔΙ. τοῖσδε μελήσει γάμος· ἀλλὰ κύνας

τάσδ' ὑποφεύγων, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν·
δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ
χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναί,
δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι·
νὼ δ' ἐπὶ πόντον Σικελὸν σπουδῇ
σώσοντε νεῶν πρῴρας ἐνάλους.
διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακός,
τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν,
οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον
φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν
ἐκλύοντες μόχθων, σώζομεν.
οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω,
μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω·
θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω.

ΧΟ. χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται
καὶ ξυντυχίᾳ μή τινι κάμνει
θνητῶν, εὐδαίμονα πράσσει.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

Α Ι Γ Ε Υ Σ.

I. Schol. Aristoph. Av. 494. (Suid. v. δεκατεύειν.)

Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμαζεν.

II. Clem. Alex. Strom. VI. p. 742, 18.

Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
πολυξενοῦσθαι; γῆ δὲ τίς πάτρας θ᾽ ὅρος;
τίς ἐσθ᾽ ὁ φύσας; τοῦ κεκήρυξαι πατρός;

III. Stob. tit. 38. p. 226. Gesn.

Τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;

IV. Stob. tit. 45. p. 322.

Ἀνδρὸς δ᾽ ὑπ᾽ ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.

V. Stob. tit. 7. p. 86.

Ἔστι καὶ πταίσαντ᾽ ἀρετὰν
ἀποδείξασθαι θανάτῳ.

VI. Stob. tit. 117. p. 599.

— — — — — κατθανεῖν δ᾽ ὀφείλεται
καὶ τῷ κατ᾽ οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων.

VII. Stob. tit. 84. p. 493.

ἦ που κρεῖσσον τῆς εὐγενίας
τὸ καλῶς πράσσειν.

VIII. Stob. tit. 34. p. 215.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.

IX. Stob. tit. 71. p. 432.

Δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.

X. Stob. ibid.

Πέφυκε γάρ πως πᾶσι πολέμιον γυνὴ
τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρῳ πόσει.

XI. Stob. tit. 110. p. 581.

Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
οὐχ ἡ τύχη σέ. τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

XII. Orio Anthologn om. tit. 6, 1. ed. Schneidewin.

Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ βαθυσπόρου χθονὸς
ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν ὁμιλίαι.

Α Ι Ο Λ Ο Σ.

I. Dicaearchus *βίῳ Ἑλλάδος* p. 22. ed. Hudson. (cf. Strabo VIII p. 546. B. Almel.)

Ἕλλην γάρ, ὡς ἔοικε, γίγνεται Διός,
Τοῦ δ' Αἴολος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

II. Stob. tit. 41. p. 240.

Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας
λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ;
οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά·
ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς.
ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος
δίδωσ'· ἃ δ' οἱ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα,
τοῖσιν πένησι χρώμενοι τιμώμεθα.

V. 3. 4. laudat etiam Plutarch. Moral. T. II. p. 25. C. D. p. 369. B. p. 474. A. Theophrast. Metaphys. p. 269.

III. Stob. tit. 63. p. 406.

Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄῤῥεν' ἀῤῥένων,
πρῶτον μὲν εἶδος ἀξίους τυραννίδος.
πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦθ' ὑπάρχον ἐν βίῳ,
τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

IV. Stob. tit. 89. p. 502 sq.

Τὴν δ' εὐγένειαν, πρὸς θεῶν, μή μοι λέγε·
ἐν χρήμασιν τόδ' ἐστί· μὴ γαυροῦ, πάτερ·
κύκλῳ γὰρ ἕρπει, τῷ μὲν ἔσθ', ὁ δ' οὐκ ἔχει·
κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χρώμεθ'· ᾧ δ' ἂν ἐν δόμοις
χρόνον συνοικῇ πλεῖστον, οὗτος εὐγενής.

V. Sextus Empir. adv. Math. I, 13. s 271. et s. 278. Plutarch. de aud. poet. p. 34. D. Athenaeus IV. p. 159. D. Stob. tit. 5. p. 63. tit. 91. p. 507.

Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν
ὃν χὠ κάκιστος ῥαδίως ἐκτήσατο.

VI. Stob. tit. 43. p. 302. cf. Aristot. Polit. III, 2, 5.

Λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος ἔν τε συλλόγοις
μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο,
ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλεύοντες εὖ.

VII. Stob. tit. 61. p. 386.

Τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα·
τέρπει τε γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς·
τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἡνίκ' ἐστὶν εὐμενής.

VIII. Stob. tit. 69. p. 429.

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον·
μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων μένει,
θήλεια δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.

Clemens Alex. Strom. VI. p. 740. 9. primo versui duos alios subiungit a nostris diversos:

ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα βουλεύει κακά.

IX. Plut. T. II. p. 285. B. 786. A. et 1094. F. Stob. tit. 115. p. 592.

Ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
ἥ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

X. Schol. Aristoph. Pac. 113.

Ἆρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων,
Αἴολε, σ' εὐνάζειν τε τέκνα φίλτατα.

XI. Schol. Arist. Ran. 1523. Cf. Plut. de aud. p. 33. C. Stob. tit. 5. p. 70.

Τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

XII. Stob. tit. 4. p. 52.

Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.

XIII. Stob. tit. 20. p. 171.

Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

XIV. Stob. tit. 22. p. 187.

Σιγᾶν φρονοῦντα κρεῖσσον, ἢ εἰς ὁμιλίαν
πεσόντα. Τούτῳ δ' ἀνδρὶ μήτ' εἴην φίλος,
μήτε ξυνείην, ὅστις αὐτάρκη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

XV. Stob. tit. 71. p. 432.

Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς,
δύστηνος ἄρα κοὐ σοφὸς κεκλήσεται.

XVI. Stob. tit. 113. p. 484.

Οἴ μοι! τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

XVII. Stob. tit. 35. p 216. Suid. vv. οἷος et σοῦ.

Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

XVIII. Stob. tit. 115. p. 590.

Φεῦ, φεῦ! παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει!
γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο πλὴν ὄχλος
καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα;
νοῦς δ' οὐκέτ' ἐστίν, οἰόμεσθα δ' εὖ φρονεῖν.

XIX. Galen. de Hippocr. et Plat. dogm. IV, 7. T. V. p. 152. Charter. T. V. p. 418. Kühn. Bekk. Anecd. p. 105, 25. Cic. Tusc. III, 28.

Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ,
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς πόνων.

XX. Stob. tit. 106. p. 568.

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

XXI. Stob. tit. 102. p. 558.

Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακόν,
τὸ δ' οὐκ ἔφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον.

XXII. Stob. tit. 96. p. 531.

Γλυκεῖα γάρ μοι φροντὶς οὐδαμῆ βίου.

XXIII. Stob. tit. 49. p. 352.

Τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

XXIV. Plutarch. de fort. T. II. p. 98. E. de solert. anim. p. 959. D. Stob. tit. 52. p. 360.

Ἦ βραχὺ σθένος ἀνέρος·
ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
δεινὰ μὲν φῦλα πόντου
χθονίων τ' ἀερίων τε
δάμναται παιδεύματα.

XXV. Stob. ecl. phys. I, 9. p. 232. ed. Heeren.

Ὁ χρόνος ἅπαντα τοῖσιν ὕστερον φράσει.
Λάλος ἐστὶν οὗτος, οὐκ ἐρωτῶσιν λέγει.

XXVI. Schol. Arist. Pac. 118.

Δοξάσαι ἔστι, κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

XXVII. Photius et Suidas v. *κλῆρος Ἑρμοῦ· συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξήρουν* (Suid. *ἐξῄρει*) *τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν. Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.*

XXVIII. Hesych. *Ἀκρατές, ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

I. Stob. tit. 123. p. 616.

Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν.

II. Stob. tit. 113. p. 584.

A. *Οἶδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών.*
B. *Χρῆν· τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾷον, ἢ φέρειν κακά.*

III. Stob. tit. 103. p. 562.

Ὤστ' οὔ τις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ.

IV. Stob. tit. 106. p. 568.

Πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος
μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾷ.

V. Stob. tit. 38. p. 222.

Οἴμοι! θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
ὃ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.

VI. Stob. tit. 60. p. 383.

Σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ', ὅμως δέ σοι λέγω·
δούλου φρονοῦντος μᾶλλον, ἢ φρονεῖν χρεών,
οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον, οὐδὲ δώμασιν
κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεστέρα.

VII. Stob. tit. 4. p. 53.

Ὅθεν δὲ νικᾶν χρῆν σε, δυστυχεῖς, ἄναξ·
ὅθεν δέ σ' οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς· δούλοισι γὰρ
τοῖς σοῖσιν ἥκεις, τοῖς δ' ἐλευθέροισιν οὔ.

VIII. Stob. tit. 60. p. 384.

— — — — — — — — δούλους γὰρ οὐ
καλὸν πεπᾶσθαι κρείσσονας τῶν δεσποτῶν.

IX. Ibid.

Ὦ παγκάκιστοι καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ τύχῃ κεκτημένοι.

X. Ibid.

Ἤλεγχον· οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος·
γαστὴρ ἅπαντα, τοὐπίσω δ' οὐδὲν σκοπεῖ.

XI. Ibid.

Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος,
πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν.

XII. Stob. tit. 67. p. 424.

ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.

XIII. Stob. tit. 40. p. 238. Clem. Alex. Strom. I. p. 290.

Ἄναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν·
ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ
δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

XIV. Stob. tit. 91. p. 507.

Ἄδικον δ' ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ' οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ.

XV. Stob. tit. 95. p. 518. et Clem. Alex. Strom. IV. p. 483.

Κακόν τι βούλευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν αἵ τ' ἄγαν τρυφαί.

πενία δὲ δύστηνον μέν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.

XVI. Stob. tit. 84. p. 492.

Περισσόμυθος ὁ λόγος, εὐγένειαν εἰ
βρότειον εὐλογήσομεν.
Τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶ-
τον ὅτ' ἐγενόμεθα, διὰ δ' ἔκρι-
νεν ἁ τεκοῦσα γᾶ βροτούς,
ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.
Ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν· μία [δὲ] γονὰ
τό τ' εὐγενὲς καὶ τὸ δυσγενές· νόμῳ
δὲ γαῦρον αὐτὸ κραίνει χρόνος.
Τὸ φρόνιμον εὐγένεια, καὶ τὸ συνετὸν
θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦ-
τος. — —

XVII. Stob. ib. p. 493.

Οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια,
παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.

XVIII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 621.

Χρόνος δὲ δείξει σ', ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαι σέ γ' ἢ κακόν.

XIX. Longin c. 15.

Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες — — — — —

XX. Stob. tit. 110. p. 581.

Ἑκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται
θνητοῖσιν, ἕλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ τύχας.

XXI. Schol. Aristoph. Ran. 100.

Καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα

XXII. Hesych. *Ἄῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη: Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρᾳ.* Ad hanc fabulam refert Musgravius fragm. ap. Plutarch. *πολιτ. παραγγέλμ.* p. 821. B. C.

Ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός,
καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ Ο ΔΙΑ ΨΩΦΙΔΟΣ.

I. Aristot. Eth. III, 1. 8. *Ἔνια δ' ἴσως οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποθνητέον παθόντα τὰ δεινότατα· καὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι.* ad quem locum Aspasius seu Eustratius: *τὸν Ἀμφιαράου παῖδα τοῦτον, ᾧ ὁ πατὴρ ἀνελεῖν τὴν μητέρα ἐπέσκηψεν· εἰ δὲ μή, ἔσται τὸν πατέρα λυπῶν, ὃς οὐ δι' ἀξίας αἰτίας ποιῶν τοῦτο ἱστορεῖται. Ἄλλως. παρατίθεται τὸν παρ' Εὐριπίδην Ἀλκμαίωνα, ὡς δι' εὐτελῆ τινὰ ὑπομείναντα μητροκτονῆσαι· λέγει γὰρ παρ' αὐτῷ ὁ Ἀλκμαίων·*

μάλιστα μέν μ' ἐπῆρεν ἐπισκήψας πατήρ,
ὅθ' ἅρματ' εἰσέβαινεν εἰς Θήβας ἰών.

διὰ γὰρ τούτων ἐντολὰς πατρὸς διηγεῖται, ὡς ἐντειλαμένου αὐτοῦ κτεῖναι τὴν μητέρα καὶ καταρασομένου αὐτοῦ, εἰ μὴ ἀποκτείνῃ, ἀκαρπίαν τε γῆς καὶ ἀτεκνίαν. ὧν οὐδὲν ἦν ἄξιον τοιοῦτον κακὸν ἀναγκάσαι ποιῆσαι τινά.

II. Schol. Pind. Nem. 4, 32.

Ὅ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμέ,
χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

III. Suidas v. *πενθερά.* Photius ib.

Καί σ', ὦ γεραιέ, τήν τε παῖδα μὴ δοὺς ἐμοὶ
γαμβρὸν νόμιζε καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.

IV. Hesych. *Ἀργαίνειν, λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφῖδος.* Eustath. ad Od. β'. p. 1430, 62. Rom. *ἐκεῖθεν καὶ ἀργᾶντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι.*

V. Hesych. *Ἀτενής.*

Ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ Ο ΔΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

VI. Schol. Hesiod. Sc. Herc. in cod. Schellersheim. p. 61. apud Creuzer. meletem. p. 65. *ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ· σῖγα σῖγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης· καὶ ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου·*

Φίλε φίλε πρόβατε μόλε τίς· ὁ δὲ σποδα-
πὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολε ἀγχίαλος.

VII. Stob. tit. 88. p. 500.

Ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα,
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα,
κακῶν δ' ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός.

VIII. Hesychius, *Ἀπαιώνιστον· δύσφημον. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Κορίνθου.*

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

IX. Aristoph. Eq. 1299. ibiq. Schol.

Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τὰν τῇ πόλει;

X. Stob. tit. 22. p. 188.

Ταπεινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

XI. Stob. ib. p. 187.

Ὁρᾶτε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρων
φεύγει· φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρὴ μέγα.

XII. Stob. tit. 47. p. 343.

Φεῦ φεῦ, τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ πάσχει κακά.

XIII. Stob. tit. 22. p. 187.

Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει νόσους·
θεῶν δὲ θνητοὺς κόσμον οὐ πρέπει φέρειν.

XIV. Stob. tit. 60. p. 384.

Μέτεστι τοῖς δούλοισι δεσποτῶν νόσου.

XV. Stob. ibid.

Ὅστις δὲ δούλῳ φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει.

XVI. Stob. tit. 67. p. 423.

Γυναῖκα καὶ ὠφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρει μεγίσταν, ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ.

XVII. Stob. tit. 77. p. 454.

Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς
μιάσματα.

XVIII. Erotianus v. *σκεθροτέραν* p. 342.

Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μήθ' ἀθυμίαν
σχέθῃ τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν
ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

XIX. Stob. tit. 77. p. 455.

Ἦ τί πλέον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

M 2

XX. Priscian. lib. XVIII, 25. p. 205. T. II. ed. Krehl.
Ἐπεὶ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπῃ πατρός.

ΛΙΚΥΜΝΙΟΣ. ΑΛΚΜΗΝΗ.

I. Schol. Arist. Ran. 540. (Suidas v. ταῦτα πρὸς ἄλλον.)
Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ
χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποστερεῖν.

II. Schol. ad Arist. Ran. 93. (Suid. v. χελιδόνων μουσεῖα.)
Πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος,
χελιδόνων μουσεῖα.

III. Stob. tit. 39. p. 241.
Ἀτρέκεια δ' ἄριστον ἀνδρὸς
ἐν πόλει δικαίου πέλει.

IV. Stob. tit. 43. p. 302.
Ἴστω δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς
δῆμον κολούει, χρήμασιν γαυρούμενος.

V. Stob. ibid.
Τὸν εὐτυχοῦντα χρὴ σοφὸν πεφυκέναι.

VI. Stob. tit. 60. p. 384.
Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ
δούλοις ἄριστα· κἀφ' ὅτῳ τεταγμένος
εἴη τις, ἀνδάνοντα δεσπόταις ποιεῖν.

VII. Stob. tit. 81. p. 474.
Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.

VIII. Stob. tit. 90. p. 505.
Ἀλλ' οὐδὲν ηὑγένεια πρὸς τὰ χρήματα·
τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει.

IX. Stob. tit. 91. p. 507.
σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος ἥ τ' ἀπειρία.

X. Stob. tit. 97. p. 538.
Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως ἴσως
ἔπραξας, αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
μισῶ· λογισμὸς τοὔργον οὐ νικᾷ ποτέ.

XI. Stob. tit. 106. p. 568.

Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.

XII. Stob. tit. 110. p. 581.

Θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο· πολλὰ τοῖς θεοῖς
κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει.

XIII. Stob. tit. 113. p. 584.

Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
πάντες διαιρεῖν, ἢ τύχας τὰς οἴκοθεν.

XIV. Stob. tit. 8. p. 97.

Ὁ φόβος, ὅταν τι σώματος μέλῃ πέρι,
λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον
τό τε στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν ἃ βούλεται·
τῷ μὲν γὰρ ἔνι κίνδυνος, ὁ δ' ἀθῷος μένει·
ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν·
ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

XV. Stob. tit. 96. p. 530.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι πολλὰ καὶ μέλαινα νὺξ
τίκτει βροτοῖς. — —

XVI. Pollux X, 117.

Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβεῖν.

XVII. Hesych. *Ἀμολγὸν νύκτα Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν.*

Α Λ Ο Π Η.

Harpocr. *Ἀλόπη. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ.*

I. Eustath. ad ζ'. p. 656, 58. Od. ι'. p. 1640, 60. λ'. p. 1681, 41. *εὕρηται που κῦμα καὶ τὸ κύημα, ὡς δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Κερκυόνι, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου. τοῦ ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδή.*

II. Eustath. ad Od. φ'. p. 1902.

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

III. Etymol. M. p. 420, 16.

Οὐ μὴ οὐ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ἥδέσω.

IV. Stob. tit. 71. p. 432.

Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

V. Stob. tit. 77. p. 455. Orio Anthologn. tit. VIII. p. 56, 11. ed. Schneidewin.

Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
ἐκ τοῦδε πρῶτον· πατρὶ πείθεσθαι χρεὼν
παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

VI. Ammonius *π. διαφ. λέξ.* v. *τροχοί* p. 137. Valck.

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

VII. Stob. tit. 72. p. 439.

Τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γάμον
φρουροῦντας; αἱ γὰρ εὖ τεθραμμέναι πλέον
σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρημελημένων.

VIII. Photius: *Ὀδῆσαι. τὸ ὠνήσασθαι. Εὐριπίδης Ἀλόπῃ καὶ Κύκλωπι.*

Ad hanc fabulam Musgrav. nr. V. retulit. etiam fr.

IX. Stob. tit. 29. p. 199.

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

Α Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Δ Α.

Eratosth. Cataster. 17. *Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις, διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προετέθη τῷ κήτει· ἀνθ' ὧν σωθεῖσα ὑπὸ Περσέως οὐχ εἵλετο τῷ πατρὶ συμμένειν οὐδὲ τῇ μητρί, ἀλλ' αὐθαίρετος εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου εὐγενές τι φρονήσασα. Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι.*

I. Aristoph. Thesm. 1074 sqq. (1065. Br.) ibiq. Schol. Rav. Cfr. etiam Schol. Theocr. 2, 166.

Ὦ νὺξ ἱερά,
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύου-
σ' αἰθέρος ἱερᾶς
τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.

II. Aristoph. ib. 1079. (1070.)

Τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
μέρος ἐξέλαχον;

Schol. Rav. Bekk. *καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου.* „Ad primam fabulae partem referenda etiam sunt, quae Heath. fragmentis addi voluit, apud Plutarch. de aud. poët. p. 22. E. *τῷ θοάζειν τὸ κινεῖσθαι σημαίνουσιν, ὡς Εὐριπίδης. Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός.* et apud eundem Sympos. IX, 15. p. 747. D. *ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος,* denique versus a Zenobio V, 45. citatus: *Οἴῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνῴκισεν.* Quem cum versu Theogneti Comici apud Athen. III. p. 104. C. confert Casaubon. Animadv. p. 203 40. *Οἴῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν.*" Matthiae.

III. Schol. Ravenn. ad Thesm. 1018. *πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. πρὸς τὴν Ἠχὼ Ἀνδρομέδα λέγει· προσαιδοῦσσαι τὰς ἐν ἄντροις ἀπόπασον ἔασον ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.* quem locum Seidler. sic emendat:

πρὸς Αἰδοῦς σε τὰν ἐν ἄντροις,
ἀπόπαυσον, ἔασον
Ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.

Eodem spectat scholion ad v. 1059.

IV. Schol. Rav. ad v. 1022

ἄοικτος ὃς τεκών σε τὴν
πολυπονωτάτην βροτῶν
μεθῆκεν ἅδα πατρὸς ὑπερθανεῖν.

V. Schol. Ravenn. ib. 1015.

φίλαι παρθένοι, φίλαι μοι — — —

VI. VII. Schol. Arist. Av. 347. *Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν] Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ*

Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα

καὶ ἐκεῖσε δεῦρο. — — Ἄλλως. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβάν, ὡς Ἀριστοφάνης, τὰ μηδὲ διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος. καὶ τὸ Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα. καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε, παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησίν· καὶ ἐκεῖσε καὶ δεῦρο μηδόλως τίσσῃ. Ad versum, *ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβὰν* respicere videtur Aristoph. Thesm. 1042. ubi Schol. Ravenn. *καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.*

VIII. Schol. Rav. ad v. 1040. *ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα. καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας δεομένη (– νης) τοῦ βαρβάρου. προεῖπε δὲ γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες κ. τ. λ.* (v. 1036.)

Proxime sequi videntur ea, quae apud Aristoph. Thesmoph. 1109 sq. Euripides loquitur:

IX. *Περσ.* Ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βάρβαρον ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
κάρα κομίζων. — — — —

Ad haec Schol. Ravenn. εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα, καὶ λοιπὸν ἐπέζευξε τὰ ἑξῆς.

(1116.) Ἔα τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ καὶ παρθένον
θεοῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως ὡρμισμένην;

Pergit Aristoph. v. 1118.

Ἀνδρ. Ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
λῦσόν με δεσμῶν. — — — — — — —

X. Schol. Ravenn. ad Thesm. 1116.

Ἔα τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ περίῤῥυτον
ἀφρῷ θαλάσσης, — — παρθένου τ' εἰκώ τινα
ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων
σοφῆς ἄγαλμα χειρός.

XI. Athen. XIII. p. 561. B. C

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων, Ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει.
καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ,
μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν
ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, αἷς τιμῶσί σε.

Cfr. Lucian. de conscr. histor. 1. Stob. tit. 62. p. 399.

XII. Diog. L. IV, 29. Ἀρκεσιλάου Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθεὶς ἐπυνθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδης Εὐριπίδου προσενεγκάμενος·

Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν;

καὶ ὃς τὰ ἐχόμενα·

Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωΐδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον.

Cfr. Suid. v. εἴσῃ· et ἄλοχος. Herodianus περὶ σχημ. p. 58, 9.

XIII. Stob. tit. 110. p. 581.

Μή μοι προτείνων ἐλπίδ᾽ ἐξάγου δάκρυ·
γένοιτο δ᾽ ἂν πόλλ᾽ ὧν δόκησις οὐκ ἔνι.

XIV. Stob. tit. 61. p. 388.

Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,
ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων,
οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόθ᾽ ἡδονῆς.

XV. Stob. tit. 69. p. 399.

Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν, ἐκ δὲ τῶν λόγων
ἑλοῦ τὰ βέλτισθ᾽· ὥστ᾽ ἄπιστόν ἐστ᾽ ἔρως,
κἀν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν θέλει.

XVI. Stob. ecl. phys. T. II. p. 166. Heer.

Τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς
ὅπη μοίρας διεξέρχεται,
στρέφει δ᾽ ἄλλους
ἄλλως εἰς ἀμέραν.

XVII. Stob. tit. 29. p. 199.

εὔκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

XVIII. Stob. tit. 29. p. 200.

Οὐκ αἰσχρὸν οὐδέν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,
ἀλλ᾽ ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Cfr. Aristot. Rhet. I. 11, 8. Plutarch. symp. II, 1. p. 630. E. Cic. de fin. 2. 32.

XIX. Stob. tit. 50. p. 357. Lucian. Necyomant. §. 2.

Νεότης μ᾽ ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.

XX. Stob. tit. 65. p. 411.

Τῶν γὰρ πλούτων ὅδ᾽ ἄριστος
γενναῖον λέχος εὑρεῖν.

XXI. Stob. tit. 79. p. 469.

Ὦ τλῆμον, ὥς σοι τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς
ἔδωχ᾽ ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ᾽ οἱ λόγοι.

XXII. Stob. tit. 111. p. 582. Ammon. π. διαφ. λέξ. v. ὀῤῥωδεῖν p. 25.

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
οὐ πώποθ᾽ ὕβρισ᾽, αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

XXIII. Stob. tit. 89. p. 502.

Χρυσὸν μάλιστα βούλομαι δόμοις ἔχειν.
καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνήρ.
ἐλεύθερος δὲ χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει.
χρυσοῦ νόμιζε σαυτὸν οὕνεκ' εὐτυχεῖν.

XXIV. Stob. tit. 96. p. 531.

— — — — — *χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,*
ταῖς συμφοραῖσι δ', ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

XXV. Stob. tit. 97. p. 538.

Ἦ που τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ' ἡμέραν·
ὡς τοὖγε πάσχειν τοὐπιὸν μεῖζον κακόν.

XXVI. Stob. tit. 93. p. 561.

Ὁ μὲν ὄλβιος ἦν, τὸν δ' ἀπέκρυψεν
θεός· ἐκ κείνων τῶν ποτὲ λαμπρῶν
νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα
κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων.

XXVII. Stob. tit. 103. p. 562.

Οὐκ ἔστιν ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν,
ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συνθέλει.

XXVIII. Stob. tit. 112. p. 183.

Συνάλγησον· ὡς ὁ κάμνων
δακρύων μεταδοὺς
ἔχει κουφότητα μόχθων.

XXIX. Stob. tit. 122. p. 613.

A. *Τὸ ζῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου.*
B. *Κενόν γ'· ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὐτυχεῖ, Κρέων.*

XXX. Stob. tit. 75. p. 453

Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐῶ νόθους λαβεῖν·
τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς
νόμῳ νοσοῦσιν· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.

XXXI. Stob. tit. 34. p. 215.

Σιγᾷς; σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων.

XXXII. Stob. ecl. eth. T. I. p. 118. Heer. Orio Anthol. tit. VIII. p. 57. 16. ed. Schneidewin.

Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός,
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν τιμωρίας.

XXXIII. Athenaeus XI. p. 477. A. Eustath. ad Od. ι. p. 1632, 9. Macrob. Saturn. V, 21.

— — — πᾶς δὲ ποιμένων ἔῤῥει λεώς,
ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος
πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

XXXIV. Tiberius rh. §. 47. ed. Boissonade.

Ὁρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα.

XXXV. Schol. Aristoph. Ran. 105. ad verba poetae: *Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.*] *Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ* (*Εὐριπίδου* addit Suid. v. *μὴ τὸν ἐμόν.*)

Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

XXXVI. Schol. Arist. Lysistr. 962. *Ποία ψυχή*] *Παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας·*

Ποία λιβάς, σειρήν.

pro quibus Schol. Ravenn. habet: *πῶς δύνῃ αὐτὸν ἐπισχεῖν οὐκ ἠρεθισμένος. παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας·*

ποῖαν αἰλιβάδ', ποῖος εἰρήν.

XXXVII. Schol. Platon. p. 43. Ruhnk. p. 383. Bekk. *ἐκιρνῶντο ἐν αὐταῖς (ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος, ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.*

XXXVIII. Bekk. anecd. I. p. 339, 5. *Ἄγορος καὶ ἄγοροι. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν. Αἰθίοπας σημαίνει.*

XXXIX. Bekk. ibid. p. 78, 21. *Αἰσχροκερδής· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.*

XL. Hesych. *Ἀμείβεται, παραιτεῖται. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.* Corrigunt *περαιοῦται.*

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

De argumento vid. Schol. Soph. Antig. extr. et Aristoph. Gramm. argum. Antig. Soph.

Arist. Ran. 1212 sq. post verba Bacchi Euripides incipit:

Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ.

Vid. Schol. Versum citant etiam Dio Chrysost. p. 593. C. et Schol. Aeschyl. S. c. Th. 781. (760. Schütz.) Cohaeret cum eo v. 1218. quem idem recitat Euripides

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

II. Aristoph. Ran. 1438. ibiq. Schol. Tzetz. ad Hesiod. ἔργ. 135. Heracl. alleg. Hom. p. 483. Orion. Anthol. I, 1. p. 41. Schneidew.

Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει.

III. Stob. tit. 46. p. 325.

Δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἁνδάνειν.

IV. Stob. tit. 41. p. 241.

Οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἂν διχοστατῇ πόλις.

V. Stob. tit. 47. p. 343.

Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν, οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·
τύραννον εἶναι μωρία δὲ καὶ θέλειν,
ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

VI. Stob. tit. 61. p. 386.

Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος εἰς Κύπριν νεανίου
ἀφύλακτος ἡ τήρησις· ἂν γὰρ φαῦλος ᾖ
τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος·
ἣν δ' ἂν προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

VII. Stob. tit. 62. p. 398. Plutarch. apud Stob. ib. p. 503.

ἥρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς.

VIII. Stob. tit. 65. p. 411.

Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἕν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν
ἐσθλῷ δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

IX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 741. Stob. tit. 75. p. 452.

Ὀνόματι μεμπτὸν τὸ νόθον, ἡ φύσις δ' ἴση.

X. Stob. tit. 85. p. 496.

Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας εἰκέναι
τὰ πολλὰ ταύτῃ γίγνεται τέκνων πέρι.

XI. Stob. tit. 88. p. 500.

*Τὸ μωρὸν αὐτῷ τοῦ πατρὸς νόσημ' ἔνι·
φιλεῖ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακούς.*

XII. Stob. tit. 91. p. 507.

*Ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μέτα
ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχοι.*

XIII. Stob. tit. 102. p. 558.

— — — ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.

XIV. Stob. tit. 106. p. 567.

*Μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαυτόν, εἰδὼς πολλάκις
ὅτι τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει,
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον.*

XV. Stob. tit. 106. p. 568.

*Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόγως φέρει
τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσον ἐστ' ἀνόλβιος.*

XVI. Stob. append. e Cod. Flor. apud Gaisf. T. IV. p. 396. ed. Lips.

*Ἄκουσον· οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες
σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν.*

XVII. Stob. tit. 124. p. 619.

*Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος
ἔχει· τί γὰρ τοῦδ' ἐστὶ μεῖζον ἐν βροτοῖς;
τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ
ὀδύναισι δώσει; τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς,
εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;*

XVIII. Schol. Pind. Pyth. 3, 176.

*Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑπόστατος.*

XIX. Schol. Eurip. Phoen. 1130.

*ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀ-
σπίδα τὰν Καπανέως.*

XX. Stob. Append. Flor. p. 20—389. ap. Gaisf. T. IV.

Νέοι νέοισι συννοσοῦσι ταφανῇ.

ΑΝΤΙΟΠΗ.

I. Etymol. M. p. 411, 11.

Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

II. Etymol. M. p. 92, 4. *λέγει Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος* (leg. *ἐτυμολογῶν* cum Valcken.) *τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ* (sic MS. apud Valck.) *τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι.* quam etymologiam irrisit Aristoph. apud Pollue. IX, 36.

III. Stephan. Byz. v. *Ὑρία. χώρα πλησίον Αὐλίδος, – Ἡσίοδος δὲ ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ.* Harpocration, *Ὑσίαι, – – τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.*

IV. Apud Eustath. ad Odyss. π'. p. 1799, 54 = 601. *δῆλον δ' ὅτι κύειν καὶ τὸ ἔγκυον εἶναι δηλοῖ, ὃ διαφέρει τοῦ τίκτειν καθότι αὐτὸ ἀπαλλάττει τοῦ κύειν. καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ*

Κύουσα τίκτον

ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα εἶτα ἔτεκον. Ammonius v. *Κύειν* p. 86. ed. Valck.

V. Cedrenus p. 22. E. *ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Δία φησὶν εἰς σάτυρον μεταβληθέντα τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι.*

VI. Clement. Alex. Strom. V. p. 716, 1. *οὔκουν ἔτι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν περὶ τοῦ θεοῦ ὑποληπτέον·*

— — — — — οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ
φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον
σοὶ τήνδ' ἐς εὐνήν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ.

VII. Stob. tit. 97. p. 538.

Φρονῶ δ' ἃ πάσχω· καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

VIII. Stob. tit. 72. p. 439. extr.

Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

IX. Schol. Ven. ad Il. λ'. 774. *χόρτοι δὲ οἱ τριγχοὶ* (s. *τροχαλοὶ*) *ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ·*

— — — — — — — — — — Οἰνόη
σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς.
καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ (v. 17.) ὁμοίως. Eundem versum citat Strabo VIII. p. 577. A.

X. Stob. tit. 60. p. 383.
Οὐ χρή ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρας
γνώμας διώκειν, οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.

XI. Ibid.
— — — — τὸ δοῦλον οὐχ ὁρᾷς κακόν;

XII. Ibid. p. 384. extr.
Φεῦ φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γένος
πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός.

XIII. Clem. Alex. Strom. I. p. 418.
— — — — ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον
κομῶντα κισσῷ, στύλον Εὐΐου θεοῦ.

XIV. Longin. s. 40. Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης Εὐριπίδης
— — — — — — — — — εἰ δέ που
τύχοι πέριξ ἑλίξας, εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν
γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

XV. Stob. ecl. phys. T. I. p. 118. Heer.
Δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως
ὑποπεσοῦσ' ἔλαθεν, ὅταν ἔχῃ
τίν' ἀσεβῆ βροτῶν.

XVI. Stob. ecl. phys. T. I. p. 122. Heer.
Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Χρόνου,
δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶ * κακός.

XVII. Stob. tit. 68. p. 426.
— — — — — πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς,
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα.

XVIII. Stob. ibid. p. 425.
Κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.

XIX. Stob. tit. 70. p. 430.
Εἰ νοῦς ἔνεστιν· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι;

XX. Plat. Gorg. p. 484. E. *Συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρός τ' ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ*

— — — — — κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν.

Schol. *Τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἐστιν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα.* Cfr. Plutarchus Moral. p. 514. A. 630. B. et Plat. Alcib. II. p. 146. A.

XXI. XXII. Plat. ibid. p. 485. E. *Κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι, ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα ὁ Εὐριπίδου, οὗπερ ἐμνήσθην. Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοιαῦτ' ἄττα ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν, οἷά περ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι, καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προσθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ' εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις, οὔθ' ὑπὲρ ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο.* Ubi Olympiodorus *ὁρᾷς πῶς, Εὐριπίδου γ υ ν α ι κ ώ δ ε ι εἰρηκότος, αὐτὸς μ ε ι ρ α κ ι ώ δ ε ι εἶπε.* Philostr. vit. Apollon. IV, 21. p. 160. *οἱ (ἔφηβοι) -- νῦν ἴσως ὀμοῦνται -- κόρυν μὲν οὐδεμίαν φέρειν, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην.*

Ad seqq. annotavit Olympiod. *ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσῃς. οὗτος δέ φησί, δίκαις σχολάζει, ὦ Σώκρατες.*

XXIII. Stob. tit. 30. p. 209.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
μολπαῖσι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται,
ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

Vid. etiam Sextum Empir. adv. Mathem. VI. §. 35. p. 363.

XXIV. Pergit Plat. p. 486. B. *καίτοι πῶς σοφὸν τοῦτ' ἐστιν, ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν μήδ' ἐκσῶσαι κ. τ. λ.*

XXV. Plat. ibid. C. *ἀλλ' ὦ 'γαθέ, ἐμοὶ πείθου, π α ῦ σ α ι δ' ἐ λ έ γ χ ω ν, π ρ α γ μ ά τ ω ν δ' ε ὐ μ ο υ σ ί α ν ἄ σ κ ε ι, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δ ό ξ ε ι ς φ ρ ο ν ε ῖ ν, ἄ λ λ ο ι ς τ ὰ κ ο μ ψ ὰ τ α ῦ τ' ἀ φ ε ὶ ς εἴτε λῃρήματα χρὴ φάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας,*

ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

His interserit Stob. tit. 54. p. 369.

— — τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν,
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα.

Olympiod. ad l. *ἐκεῖνος εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄυκει. οὗτος δέ φησι πραγμάτων.*

XXVI. Olympiodorus et scholiasta Platonis p. 115. *ὁ Ζῆθος φησὶ τῷ Ἀμφίονι, μουσικῷ ὄντι· Ῥῖψον τὴν λύραν, κέχρησο δὲ ὅπλοις.*

XXVII. Dio Chrysost. or. 73. p. 635. C. *ὡς ἐκεῖνος* **(Zethus)** *ἐνουθέτει τὸν ἀδελφόν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν, ὥσπερ ἂν τυχὸν εἴποι τις, καὶ σὲ τοιαύτην προειρῆσθαι πρᾶξιν, οὐκ ἀργόν, οὐδὲ φίλοινον οὐδαμῶς, χρημάτων μέντοι τῶν αὑτοῦ ἀτημελῆ ἴσως. καὶ νὴ Δία λέγοι ἂν καὶ τόδε τὸ ἔπος·*

Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Sextus Empir. adv. Math. VI, 27. p. 362. *λέγομεν τοὐναντίον αὐτὴν ἀσύμφορον εἶναι καὶ ἀργήν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ.* **Vid. Porson. ad Eurip. Med. 139. VII.**

XXVIII. Stob. append. e Cod. Flor. apud. Gaisford. T. IV. p. 382.

— — — — — — —Ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
νικᾷ, σοφὸς μέν, ἀλλὰ γὰρ τὰ πράγματα
κρεῖσσον νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

XXIX. Stob. tit. 80. p. 472.

Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

XXX. Stob. tit. 3. p. 36.

Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

XXXI. Stob. tit. 52. p. 359.

Γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα.
σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία μεῖζον κακόν.

Cfr. Orio Anthol. VIII. p. 57, 17. Schneidew. V. 3. 4. laudant Sext. Empir. adv. Math. I, 279. p. 277. Galen. Protrept. T. I. p. 35. ed. Kühn. Plutarch. T. II. p. 790. A. Eustath. ad Il. β'. p. 182, 42. Schol. Ven. Il. β', 372. et vetus inscriptio commemorata Villoison. anecd. gr. T. II. p. 144.

XXXII. Stob. tit. 16. p. 153.

Εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

XXXIII. Stob. tit. 6. p. 79.

Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς ἐς εὐεξίαν
ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον
ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταὐτῷ μένειν.

XXXIV. Stob. tit. III. p. 38.

Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ·

XXXV. Stob. tit. 56. p. 374.

Ὅστις δὲ πράσσει πολλά, μὴ πράσσειν παρόν,
μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.

XXXVI. Stob. tit. 46. p. 325.

Ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος
πόλει τ' ἄριστος. Μὴ τὰ κινδυνεύματα
αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
τολμῶντα λίαν, οὔτε προστάτην χθονός.

XXXVII. Philostr. Vit. Soph. II, 27, 4. p. 618. *μελέτης δὲ ὁ Ἱππόδρομος οὔτε ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος ἠμέλει οὔτε ὁδοιπορῶν, οὔτε ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος.*

XXXVIII. Stob. tit. 1. p. 1.

Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, τὰς ἐχρῆν σ' ἀσκεῖν, τέκνον,
θεούς τε τιμᾶν, τούς τε φύσαντας γονεῖς,
νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. καὶ ταῦτα δρῶν
κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

XXXIX. Stob. tit. 30. p. 210.

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν
ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

XL. Stob. tit. 36. p. 217.

Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·
τὸ δ' ἐκλαλοῦν οὔθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται,
κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.

XLI. Stob. tit. 96. p. 531.

Φεῦ φεῦ, βρότειαι πημάτων ὅσαι τύχαι,
ὅσαι τε μορφαί! τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.

XLII. Ibid.

Πόλλ' ἐστὶν ἀνθρώποισιν, ὦ ξένοι, κακά.

XLIII. Ibid.

Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν·
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

XLIV. Stob. tit. 103. p. 560. (Clem. Alex. Strom. VI. p. 623. Sylb.)

Τοιόσδε θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ,
εὐδαιμονεῖ τε καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες
οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα, μὴ λυπούμενοι;

XLV. Stob. tit. 61. p. 386.

Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους·
δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

V. 4. Athen. X. p. 421. F.

XLVI. Photius Εὔκρας, εὔκρατος, Εὐριπίδης

Βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως.

ἐν Ἀντιόπῃ. Cfr. Schol. Plat. p. 211. ed. Ruhnk.

XLVII. Orio Anthologn. tit. II 1.

Ἅπαντα τίκτει χθὼν πάλιν τε λαμβάνει.

XLVIII. Hesych. Εὐθυδήμονα, ἁπλοῦν δημότην. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.

XLIX. Bekk. anecd. p. 109, 17. et Photius: νόσον ἔχειν ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

I. Arist. Ran. 1237.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών.

ubi Schol. Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή.

II. Anonym. de Nili increm. post Athenaei lib. II. p. 164. ed. Dind. post Herodot. Wessel. p. 788. Strabo V. p. 339. A. VIII. p. 570. C.

Δαναός, ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ,
Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' ἂν τακῇ χιών,
τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου κατὰ χθόνα,
ἐλθὼν εἰς Ἄργος ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν,
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Primus versus bis est apud Plutarch. T. II. p. 497. B. et p. 837. E. V. 2. 3. 4. citat Diod. Sic. I, 38. V. 2. Tiberius rh. de figur. p. 70. habet εὐκταίης ὕδωρ. V. 4. citat Stephan. Byz. v. Αἰθίοψ.

III. Dionys. Hal. de compos. verb. 25. p. 394. ed. Schaef.

Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου, Κισσεῦ,
πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

IV. Stob. tit. 94. p. 517.

Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία,
κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.

V. Stob. tit. 86. p. 497. (Plutarch. Vol. V. p. 965. ed. Wyttenb.)

Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρείαν ἔχων;
πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.
— — πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν,
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον — —

VI. Stob. ibid. p. 498.

ἓν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
ἓν ἔλαβε, κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

VII. Stob. tit. 8. p. 97.

Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀνανδρία
οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν.

VIII. Stob. tit. 49. p. 354.

Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν ἀεί·
οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥᾴθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Totum locum etiam Orio Anthologn. tit. VIII. inter Euripidea (22.) habet. V. 2. 3. sunt etiam apud Stob. tit. 29. p. 199.

IX. Stob. tit. 49. p. 355.

— — — — — — — — — *Ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ*
μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεής;
τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο;

X. Stob. tit. 29. p. 199.

Οὐκ ἔστιν, ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν
εὔκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

XI. Ibid. p. 198.

Σοὶ δ' εἶπον, ὦ παῖ, τὰς τύχας ἐκ τῶν πόνων
θηρᾶν· ὁρᾷς γὰρ σὸν πατέρα τιμώμενον.

XII. Stob. tit. 29. p. 200.

Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

XIII. Stob. tit. 52. p. 360.

— — — — — — *ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ*
κρεῖσσον στρατηγοῦ μυρίου στρατεύματος.

XIV. Stob. tit. 49. p. 355. Orio Anthologn. tit. VII, 3.

Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.

XV. Stob. tit. 52. p. 360. et. tit. 86. p. 497.

Ἔχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρόν, εὐγενὴς
ἀνὴρ στρατηγῶν εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.

XVI. Schol. Eurip. Phoen. 1159.

Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.

XVII. Stob. tit. 89. p. 502.

Τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς ὄλβιος γεγώς;

XVIII. Stob. ibid.

Μὴ πλούσιον θῇς· ἐνδεέστερος γὰρ ὢν
ταπεινὸς ἔσται. κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα,
πλοῦτος, λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ.

XIX. Stob. ibid.

Οὐκ ἔστι πενίας ἱερόν, αἰσχίστης θεοῦ.
Μισῶ γὰρ ὄντως, οἵτινες φρονοῦσι μέν,
φρονοῦσι δ' οὐδενός γε χρημάτων ὕπερ.

XX. Stob. tit. 50. p. 357.

Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα·
ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.

XXI. Stob. tit. 60. p. 387.

Κρεῖσσον γὰρ οὔτε δοῦλον οὔτ' ἐλεύθερον
τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσι.

XXII. Stob. tit. 20. p. 171.

Ὀργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα,
ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
πόλλ' ἐστὶν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά.

XXIII. Stob. tit. 20. p. 172.

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
εἰς ταὐτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

XXIV. Plutarch. de aud. poet. II. p. 20. D.

A. Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
B. Τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

Vid. Iustin. Mart. de monarch. p. 108. C. et Plutarch. de Stoicorum repugn. p. 1049. E.

XXV. Stob. ecl. phys. Vol. I. p. 124.

Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς
τοῖς πράσσουσιν κακὸν ἦλθεν.

XXVI. Stob. tit. 103. p. 562. Orio Anthologn. tit. VIII, 2.

Πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν,
ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ,
εἰς ὀρθὸν ἔστη, χὼ πρὶν εὐτυχῶν πιτνεῖ.

XXVII. Stob. tit. 121. p. 613.

Ἔστιν καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον
ἡδὺ βροτοῖς, ὅταν
ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκτῳ.

XXVIII. Stob. tit. 7. p. 86.

Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείαν ποτὲ
ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως.

XXIX. Stob. tit. 34. p. 215.

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

XXX. Stob. tit. 45. p. 322.

Τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται·
τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.

XXXI. Stob. tit. 60. p. 383.

Ἔσωσα δούλην οὖσαν· οἱ γὰρ ἥσσονες
τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

XXXII. Stob. tit. 77. p. 455.

Πατρὸς δ' ἀνάγκη παισὶ πείθεσθαι λόγῳ.

XXXIII. Stob. tit. 91. p. 507.

Πλουτεῖς; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα.

XXXIV. Schol. Pind. Pyth. II, 54.

Ἔπαυσ' ὀδουροὺς λυμεῶνας.

XXXV. Stob. tit. 29. p. 198.

Τὸ συνεχὲς ἔργου παντὸς εὑρίσκει τέλος.

XXXVI. Stob. tit. 20. p. 171.

Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
ἥ τ' ἀξυνεσία, δύο κακὼ τῷ χρωμένῳ.

XXXVII. Orio Anthologn. tit. III, 1.

Εἰ τῶν δικαίων γὰρ νόμοι τ' αὐξήματα
μεγάλα φέρουσι, πάντα δ' ἀνθρώποις
τάδ' ἐστὶ χρήματα, ἥν τις εὐσεβῇ θεόν.

XXXVIII. Orio ibid. 2.

Μακάριος ὅστις νοῦν ἔχων τιμᾷ θεὸν
καὶ κέρδος αὐτῷ τοῦτο ποιεῖται μέγα.

XXXIX. Orio tit. V, 1.

Δοκεῖς τὰ τῶν θεῶν ξυνετὰ νικήσειν ποτὲ
καὶ τὴν Δίκην ποῦ μακρὰν ἀποκεῖσθαι βροτῶν;
ἡδ' ἔστιν ἐγγύς· οὐχ ὁρωμένη δ' ὁρᾷ.

Incerti nomine exstant hi versus ap. Stobaeum Eclog. I, 4. 47. Stobaeus duo alios addit:

ὃν χρὴ κολάζειν τ' οἶδεν, ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ,
ὁπόταν ἄφνω μολοῦσα διολέσῃ κακούς.

Α Υ Γ Η.

Schol. Aristoph. Ran. 1112. quum Aeschylus de Eurip. dixisset, *οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος, καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,* annotat: *ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν τῷ ἱερῷ.* Strabo XIII. p. 915. B. *Εὐριπίδης δ' ὑπὸ Ἀλέου φησὶ τοῦ τῆς Αὔγης πατρὸς εἰς λάρνακα τὴν Αὔγην κατατεθεῖσαν ἅμα τῷ παιδὶ Τηλέφῳ καταποντωθῆναι, Ἀθηνᾶς δὲ προνοίᾳ τὴν λάρνακα περαιωθεῖσαν ἐκπεσεῖν εἰς τὸ στόμα τοῦ Καΐκου· τὸν δὲ Τεύθραντα ἀναλαβόντα τὰ σώματα, τῇ μὲν ὡς γαμετῇ χρήσασθαι, τῷ δὲ ὡς ἑαυτοῦ παιδί.*

I. Stob. tit. 18. p. 164.

Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον.

II. Clem. Alex. Strom. VII. p. 712. ed. Sylb.

— — — — — σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
χαίρεις ὁρῶσ' ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια,
κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστίν· εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον,
δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

Huc. Valcken. diatr. p. 164. refert etiam glossam Hesych. *ἀπενήσω, ἀπέβαλες· Εὐριπίδης Αὔγῃ.*

III. Stob. tit. 61. p. 387.

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον
ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος ὢν
οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Versus 1. 3. 4. laudat etiam Athenaeus XIII. p. 600. D. Cfr. Cicer. Tusc. IV, 32.

IV. Stob. tit. 71. p. 433.

Γυναῖκες ἐσμέν· τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα,
τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλλοιτό τις.

V. Stob. tit. 22. p. 187.

Ποῖ; πῶς δὲ λήσει; τίς δὲ νῷν πιστὸς φίλος;
ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακόν,
καὶ τοὐπιχειρεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

VI. Stob. tit. 76. p. 453.

Τίς δ' οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀθύρμασιν;

VII. Stob. tit. 37. p. 220.

Τὸ γὰρ ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.

VIII. Stob. tit. 44. p. 307.

Οὐ τῶν κακούργων οἶκτος, ἀλλὰ τῆς δίκης.

IX. Stob. tit. 93. p. 561.

Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνον,
ἢ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
ἔσφηλε, κοὐδεὶς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.

X. Stob. tit. 47. p. 343.

Κακῶς δ' ὄλοιντο πάντες, οἳ τυραννίδι
χαίρουσιν ὀλίγῃ τ' ἐν πόλει μοναρχίᾳ·
τοὐλεύθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον,
κἂν σμίκρ' ἔχῃ τις, μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.

Duo postremi citantur etiam a Philone Iud. p. 886. C. ed. Hoeschel.

XI. Apollonius Dysc. in Bekk. anecd. p. 514, 10.

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

XII. Hesych. *Διέφθειρε, διῆγεν. Εὐριπίδης Αὔγῃ. διέφερεν* Kuster.

XIII. Idem *Κέρας ὄρθιον. ἡ νευρά. Εὐριπίδης ἐν Αὔγῃ.*

XIV. Bekk. anecd. p. 116, 2. *Φιλοτραφής. ὃν ἡ συνήθεια φιλότροφον λέγει. Εὐριπίδης Αὔγῃ.*

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ.

I. Athen. X. p. 413. C. (Galen. *προτρεπτ. λ.* Tom. II. p. 10. Chart. I. p. 23. Kühn.) *Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει·*

Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους·
οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
οὔτ' ἂν δύναιντο· πῶς γάρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος,
κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;
οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις
οἷοί τ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλά,
σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.
λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρόν,
τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας.
ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι
τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν.
τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς ὠκύπους ἀνὴρ,
ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον παίσας καλῶς,
πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών;
πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
στάς. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
φύλλοις στέφεσθαι, χὤστις ἡγεῖται πόλει
κάλλιστα, σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ,
ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακά,
μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
πόλει τε πάσῃ πᾶσί θ' Ἕλλησιν καλά.

V. 1. 2. Eustathius p. 1299, 20. V. 12. Diog. Laert. I, 56. V. 22. Plutarch. Moral. p. 581. F. 803. B.

II. Pollux X, 111. *Εὐριπίδης μὲν εἴρηκεν ἐν Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ· Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς οἴσειν ἐξ ὄρους ξύλα.*

III. Id. ib. 178. – – *καὶ Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ εἰπόντος· Σχοινίνας γὰρ ἵπποισι φλοΐνας ἡνίας πλέκει.*

ΒΕΛΛΕΡΟΦΩΝ.

De argumento fabulae vid. Aristoph. Ach. 425. Pac. 135. 146. Ran. 870.

I. Plutarch. Moral. p. 529. E. et p. 807. E.

Ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι.

II. Schol. Eurip. Orest. (872.) 859—861.

καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναΐδῶν ἑδρασμάτων.

III. Stob. tit. 10. p. 127.

Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη·
ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν
κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὔ,
πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων
τὸν τῶν λεγόντων ῥᾷον ἂν φέροι ψόγον.

IV. Stob. tit. 8. p. 96.

Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὕρηται βροτοῖς.

V. Stob. tit. 38. p. 222.

Φθονοῦσιν αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες·
εἰς τἀπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ.

VI. Stob. tit. 38. p. 222.

Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους.

VII. Stob. tit. 104. p. 565.

A. *Τιμή σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.*
B. *Θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος*
κακοὺς ὁρῶντας ἐκδίκως τιμωμένους.

VIII. Stob. Append. in MS. Florent. apud Gaisford. T. IV. p. 389. ed. Lips.

Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε,
κακῷ κακός τε συντέτηκεν ἡδοναῖς·
φιλεῖ δὲ θοὐμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν.

V. 2. utitur Aristoteles Magn. Moral. II, 11. Ethic. Eudem. VII. 2.

IX. Stob. tit. 52. p. 360.

Νείκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας χερῶν
δόλοισι κλέπτει· τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς
φαύλη τίς ἐστι, ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

X. Stob. ibid.

Ἀεὶ γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
ἧσσον δέδοικα τἀσθενοῦς τε καὶ σοφοῦ.

XI. Stob. tit. 88. p. 501.

Οὐκ ἂν γένοιτο τραύματ', ἥν τις ἐγξύσῃ
θάμνοις ἐλείοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

XII. Stob. tit. 71. p. 432.

Ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

XIII. Stob. tit. 114. p. 585.

Ὦ παῖ, νέων τι δρᾶν μὲν ἔντονοι χέρες,
γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων·
ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον.

XIV. Stob. tit. 7. p. 86.

Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

XV. Stob. ecl. eth. T. I. p. 154.

Πρὸς τὴν Ἀνάγκην πάντα τἄλλ' ἐστ' ἀσθενῆ.

XVI. Schol. Arist. Vesp. 754.

Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλάς· ὑπερβῶ
κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
στάσιν ἐνοδίας.

XVII. Schol. Aristoph. Pac. 75. et Suid. v. ἐώρημα.

Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν.

XVIII. Schol. Ven. Bekk. ad Arist. Pac. 115

Ἴθι χρυσοχάλιν' αἴρων πτέρυγας.

XIX. Arist. Equ. 1246. ibiq. Schol.

Κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.

XX. Stob. tit. 95. p. 519 sq.

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον
κράτιστον εἶναί φημι, μὴ φῦναι βροτῷ·
τριοσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν,
πλούτου τε, χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ,
πενίας τ'.· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προὐθέμην.
ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχής,
ἀλγεῖ μέν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται,
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χερί.
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον
πλουτῶν, ὑπ' ἄτης ζεύγλαν ἀσχάλλει πεσών.
ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων
βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,
πενίᾳ δ' ἐλάσσων ἐστίν, ἐν δ' ἀλγύνεται,
φρενῶν δ' ὑπ' αἰδοῦς ἔργ' ἀπωθεῖται χεροῖν.
ὁ δ' οὐδὲν οὐδείς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν,
τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος
οὐκ οἶδεν, αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων.
οὕτως ἄριστον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν.
ἐκεῖνο γὰρ μεμνήμεθ'· οἷος ἦν ποτὲ
κἀγώ, μετ' ἀνδρῶν ἡνίκ' εὐτύχουν ποτέ!

V. 1. 2. Stobaeus tit. 96. p. 531. V. 8. Plutarch. Moral. p. 1069. A. V. 11—14. Stobaeus tit. 94. p. 517.

XXI. Iustin. Martyr. de monarch. p. 108. C. ed. Colon. 1686.

Φησίν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
οὐκ εἰσίν, οὐκ εἴσ'. εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθω λόγῳ.
σκέψασθε δ' αὐτά, μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις
γνώμην ἔχοντες. φήμ' ἐγὼ τυραννίδα
κτείνειν τε πλείστους κτημάτων τ' ἀποστερεῖν,
ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις.
καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἴσ' εὐδαίμονες
τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν
πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεούς,
αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων,
λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι.

οἶμαι δ' ἄν, ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
εὔχοιτο, καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
τὰ θεῖα πυργοῦσ', αἵ κακαί τε συμφοραί.

XXII. Stob. tit. 98. p. 539.

Πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἰατρὸν χρεὼν
ἰδόντ' ἀκεῖσθαι, μὴ 'πιτακτὰ φάρμακα
διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ.

XXIII. Stob. ibid.

Νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μὲν εἰσ' αὐθαίρετοι,
αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
ἰώμεθ' αὐτάς. ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

V. ult. citat etiam Plutarch. T. II. p. 21. A. et p. 1049. E. et Iustin. M. p. 108.

XXIV. Plutarch. Moral. T. II. p. 475. C. Diog. Laert. IV, 26. Suidas in οἴμοι, Hesych. Miles. p. 23.

Οἴμοι! τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

XXV. Stob. tit. 110. p. 581.

Ὁρᾶς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς.
πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θαλάσσιον,
πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες
ἥσσους γεγῶτες κρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

XXVI. Stob. tit. 2. p. 30. Theoph. ad Autolyc. p. 115. ed. Paris.

Οὐδέποτ' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέρφρονά τ' ὄλβον
βέβαιον εἰκάσαι χρεών,
οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς ἐκφὺς
χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας
δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας ἐμοί.

XXVII. Stob. tit. 103. p. 560.

Ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνατοῖσι βιοτᾶς;
θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον πνοαὶ κατὰ
βένθος ἅλιον ἰθύνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδὲν ὁ πολὺς χρόνος
μεθίστησι, τὸ δὲ μεῖον αὔξων.

XXVIII. Stob. tit. 106. p. 568. Plutarch. T. II. p. 467. A. de vita Hom. p. 1194. ed. Wyttenb. Arrian. dissert. Epictet. II.5.

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών·
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὑντυγχάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

XXIX. Aelian. hist. anim. V, 34.

Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεί,
ξένοις τ' ἐπήρκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους.

XXX. Aristoph. Pac. 721. et ibi Schol.

Ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ·

Huc referendus esse videtur locus apud Schol. Venet. Bekk. ad Aristoph. Pac. 96. *καὶ Εὐριπίδης ἔρχεσθαι ὀλολύζετ' ὦ γυναῖκες ὡς ἐλέχθη θεὰ ἡ χρυσὸν ἔχουσα γοργόνα ἐπίκουρος πόλει.* quae Seidler. sic emendavit: *Ὀλολύζειν ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Καὶ Εὐριπίδης·*

ὀλολύζετ', ὦ γυναῖκες, ὡς ἔλθῃ θεὰ
χρυσῆν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει.

Β Ο Υ Σ Ι Ρ Ι Σ.

I. Stob. tit. 60. p. 384.

Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόν τε τἀληθῆ λέγειν,
εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνοι.

II. Hesych. *Ἁγνίσαι, ἀποθῦσαι, Βουσίριδι,* ubi *Εὐριπίδης* excidisse censent.

III. Idem. *Ἀτρεκήσασα, ἀκριβωσαμένη. Εὐριπίδης Βουσίριδι.*

Δ Α Ν Α Η.

I. Stob. tit. 76. p. 453.

Τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι καὶ στέρνοις ἐμοῖς
πηδῶν ἀθύροι καὶ φιλημάτων ὄχλῳ
ψυχὴν ἐμὴν κτήσαιτο· ταῦτα γὰρ βροτοῖς
φίλτρον μέγιστον, αἱ ξυνουσίαι, πάτερ.

II. Stob. tit. 69. p. 429.

Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις
μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους
σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας· — οὐ γὰρ ἡδονή,
γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ —
ἀλλ' ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαί,
καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί.

III. Stob. tit. 73. p. 448.

Γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
γῆ τ' ἠρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λέξαι καλῶν·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλόν,
ὡς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

IV. Stob. ecl. phys. T. I. p. 216. Heeren.

Ἐς ταὐτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας
τόνδ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ᾧ τάδ' ἐστὶ δή.
Οὗτος θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας,
χειμῶνά τ' αὔξει συντιθεὶς πυκνὸν νέφος,
θάλλειν τε καὶ μή, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ.
Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα· τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρὰ γαλήνη, τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν·
ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα
φθίνουσ' ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

V. Stob. tit. 7. p. 86.

Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

VI. Stob. tit. 10. p. 127.

Κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ,
πλὴν εἴ τις· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οὐχ ὁρῶ.

VII. Stob. tit. 16. p. 153.

Ὅστις δόμους μὲν ἥδεται πληρουμένους,
γαστρὸς δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνος κακοῖ,
τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη,
τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.

VIII. Stob. tit. 62. p. 398 sq.

*Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ·
φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
φεύγει δὲ μόχθους. ἓν δέ μοι τεκμήριον·
οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν,
ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητὴς πέφυχ' ὅδε.*

IX. Stob. tit. 75. p. 452. et tit. 71. p. 432.

*Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.*

X. Stob. tit. 71. p. 432.

*Ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι
μέλουσι, λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι.
εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.*

XI. Stob. ibid.

*Συμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα
πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.*

XII. Stob. tit. 95. p. 519.

*Φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους, ὅταν δέ τις
λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνήρ,
γελᾶν. ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων,
καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους.*

V. 6. 7. Athenaeus citat. II. p. 40. C.

XIII. Stob. LXXIV, 13. Gaisf.

*Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.*

Hi versus LXXIII, 42. Alexidi tribuuntur.

XIV. Athen. IV. p. 159. B. C. Stob. tit. 89. p. 501. Maxim. (in Gesn. ed. Stob. ap. Wechel. 1581.) p. 759.

*Ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,*

οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἵας σὺ χοὶ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

V. 1. Sext. Empir. adv. Gramm. XI, 122. p. 713. Lucian. Gall. T. I. p. 153. V. 1—4. Sext. Emp. ib. I, 279. p. 277. Athenag. apol. p. 117. cfr. Seneca ep. 115.

XV. Stob. XCI, 23. XCII, 6. Gaisf.

Ἆρ' οἶσθ', ὁθούνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν
πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι,
οἳ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν,
δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν,
καὶ συμπλέκοντες σπέρμα καὶ γάμους τέκνων;
δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῷ
πρόθυμός ἐστιν, ἢ πένητι κἀγαθῷ,
κακὸς δ' ὁ μὴ ʼχων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

Δ Ι Κ Τ Υ Σ.

I. Plutarch. consol. ad Apollon. Opp. T. II. p. 106.

Δοκεῖς τὸν ᾅδην σῶν τι φροντίζειν γόων
καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σόν, εἰ θέλοις στένειν;
παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
ῥάων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις,
ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν,
ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,
τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

II. Stob. tit. 13. p. 145.

Θάρσει· τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

III. Schol. Soph. Ai. 787.

— — τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην
ὀρθοῖς;

IV. Stob. tit. 81. p. 474.

Εἷς γάρ τις ἐστὶ κοινὸς ἀνθρώποις νόμος,
καὶ θεοῖσι τοῦτο δόξαν, ὡς σαφῶς λέγω,

θηρσίν τε πᾶσι, τέκνα τίκτουσιν φιλεῖν·
τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χρώμεθ' ἀλλήλων νόμοις.

V. Stob. tit. 50. p. 357.

Νεός, πόνοις δέ γ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.

VI. Stob. tit. 62. p. 399.

Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ,
ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ,
κἄπειτα τίκτει πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.

V. 1. 2. Galenus V. p. 149. Charter. (V. p. 411. Kühn.)

VII. Stob. tit. 81. p. 474.

Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν
φίλους ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκουσία νόσος.
σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γίγνεσθαι φιλεῖ,
θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἰᾶσθαι θέλει.

VIII. Stob. eclog. phys. T. I. p. 272.

Φίλος γὰρ ἦν μοι· καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ
οὐκ εἰς τὸ μωρόν, οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων.
ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κἀγαθῆς.
καὶ χρῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον,
τῶν εὐσεβούντων οἵτινές γε σώφρονες
ἐρᾶν, Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

V. 3. 4. laudat Plutarch. T. II. p. 11. E. et ex Euripidis Theseo Stob. tit. 5. p. 63.

IX. Stob. ibid.

Ὄντων δὲ παίδων καὶ πεφυκότος γένους,
καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θέλεις,
ἔχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.

X. Stob. ibid.

Ἐγὼ νομίζω πατρὶ φίλτατον τέκνον,
παισίν τε τοὺς τεκόντας, οὐδὲ συμμάχους
ἄλλους γενέσθαι φήμ' ἂν ἐνδικωτέρους.

O 2

XI. Stob. tit. 84. p. 492.

Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι καλά·
ὁ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἔμοιγ' ἀνήρ,
ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἀμείνονος πατρὸς
Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ.

XII. Stob. tit. 91. p. 507. (cfr. Stob. tit. 92. p. 511.)

Μή μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικωμένῳ
κακῷ γενέσθαι, μήδ' ὁμιλοίην κακοῖς.

XIII. Stob. tit. 37. p. 226.

Εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὔποτ' ἂν πόλιν
τὴν σὴν ἀτίζων τήνδ' ἂν εὐλόγεις πάτραν.

XIV. Stob. ibid.

Ὡς ἕν γέ μοι κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,
ὅστις πατρῴας γῆς ἀτιμάζων ὅρους
ἄλλην ἐπαινεῖ καὶ τρόποισιν ἥδεται.

XV. Stob. tit. 88. p. 500.

Φεῦ φεῦ παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.

XVI. Stob. tit. 104. p. 565.

Πολλοῖς παρέστην κἀφθόνησα δὴ βροτῶν
ὅστις κακοῖσιν ἐσθλὸς ὢν ὅμοιος ᾖ,
λόγων ματαίων εἰς ἅμιλλαν ἐξιών.
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετόν,
σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακιόνων.

XVII. Stob. tit. 36. p. 217.

Τυραννικόν τι πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν.

XVIII. Stob. tit. 42. p. 276.

Μὴ νεῖκος, ὦ γεραιέ, κοιράνοις τίθου,
σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

Ε Ρ Ε Χ Θ Ε Υ Σ.

Plutarch. parall. T. II. p. 310. D. *Ἐρεχθεὺς πρὸς Εὔμολπον πολεμῶν ἔμαθε νικῆσαι, ἐὰν τὴν θυγατέρα προθύσῃ· καὶ συγκοινωνήσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέᾳ προέθυσε τὴν παῖδα. Μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ.*

I. Clem. Alex. Strom. VI. p. 619. D.

— — — — εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ,
πηγαῖσι δ' οὐχ ὑδραίνουσιν πόδας.

Ex hac fabulae parte versus est ab Eustathio p. 1720, 23. servatus

Τοὐνθένδ' ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.

II. Append. Vatic. II, 67. p. 292. *Μίασμα δρυός. παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ αἰνιττόμενον τὸ Θηβαῖον παρανόμημα εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. – – ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱέρειαν εἰσβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα ἐρωτικῶς διατιθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.*

III. Hesych. *Ζεῦγος τριπάρθενον. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.* Theon schol. in Arat. 169. *Εὐριπίδης μὲν οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶ γενέσθαι τρεῖς οὔσας.*

IV. Stob. tit. 52. p. 360.

Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν.

V. Stob. tit. 49. p. 355.

Ὀλίγους ἐπαινῶ μᾶλλον, ἢ πολλοὺς κακούς.

VI. Stob. tit. 52. p. 360.

Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινεῖν δόρυ
στρατηλάτας χρή, τῶν θεῶν δὲ μὴ βίᾳ.

VII. Stob. tit. 57. p. 378.

Ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.

VIII. Stob. tit. 52. p. 360.

Μισῶ δ' ὅταν τις καὶ χθονὸς στρατηλάτης
μὴ πᾶσι πάντων προσφέρῃ μειλίγματα.

IX. Stob. tit. 29. p. 199. Orion. Anthologn. tit. VII, 2.

Ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς
ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἥ κακή τ' ἀτολμία
οὔτ' οἶκον οὔτε βίοτον οὐδὲν ὠφελεῖ.

X. Stob. tit. 92. p. 512.

Τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον, ἢ τὰς ἁρπαγάς,
τιμᾶν δίκαιον: οὔτε γὰρ πλοῦτος ποτὲ
βέβαιος ἄδικος — — — — — — —

XI. Stob. tit. 120. p. 609.

— — ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας
ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς.

XII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 621. B. Sylb.

Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·
καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὐ κακὸν μέγα.

XIII. Stob. tit. 53. p. 367.

Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
ἀράχναις, μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ
γήρᾳ συνοικοίην·
ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα
πολιὸν στεφανώσας,
Θρηΐκιον πέλταν πρὸς Ἀθηνᾶς
περὶ κίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις,
δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν,
ἃν σοφοὶ κλέονται.

XIV. Etymol. M. p. 153, 31. *Ἀσιᾶτις. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται.*

XV. Suidas, *Ἀνάστατοι, πλακούντων εἶδος. — Αἱ δὲ σελῆναι πέμματά εἰσι πλατέα κυκλοτερῆ· πέλανοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. — Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·*

Καί μοι — πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων —
φράσον σελήνας τάσδε πυρίμου χλόης.

Eadem leguntur s. v. *σελῆναι.*

XVI. Suid. v. *βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ἐπεὶ ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος. ὁμοίως δὲ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι.*

XVII. Lycurg. adv. Leocrat. p. 160, 9. Steph. vol. III. p. 261. 264. Bekk.

Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν· οἳ δὲ δρῶσι μέν,
*χρόνῳ δὲ δρῶσι, δυσγενέστεροι **.*
ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν·
λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν,
ᾗ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,

αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν,
ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς,
λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυώμεθα.
πόλεως δ' ἁπάσης τοὔνομ' ἕν, πολλοὶ δέ νιν
ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με δεῖ,
ἐξὸν πρὸ πάντων μίαν ὑπὲρ δοῦναι θανεῖν;
εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος
τὸ μεῖζον, οὑμὸς οἶκος οὐ πλεῖον σθένει
πταίσας ἁπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλέων στάχυς
ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
οὐκ ἄν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἐμοί γ' εἴη τέκνα,
ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.
τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.
μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
ζῆν παῖδας εἵλοντο καὶ παρῄνεσαν κακά.
καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὔκλειάν τ' ἴσην.
τῇμῇ δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ
πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕπερ δοθήσεται,
καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ δύο θ' ὁμοσπόρω
σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
*τὴν οὐκ ἐμὴν *, πλὴν φύσει, δώσω κόρην*
θῦσαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἱρεθήσεται
πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
οὐκοῦν ἅπαντα γοῦν ἐμοὶ σωθήσεται·
ἄρξουσιν ἄλλοι· τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ἐκεῖνο δ', οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος,
οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ

προγόνων παλαιὰ θέσμι᾽ ὅστις ἐκβαλεῖ.
οὐδ᾽ ἀντ᾽ ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος
τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις
Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστέψει λεὼς
στεφάνοισι, Παλλὰς δ᾽ οὐδαμοῦ τιμήσεται.
χρῆσθ᾽, ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασιν,
σώζεσθε, νικᾶτ᾽· ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ τήνδ᾽ ἐγὼ σώσω πόλιν.
ὦ πατρίς, εἴθε πάντες οἳ ναίουσί σε
οὕτω φιλοῖεν, ὡς ἐγώ· καὶ ῥᾳδίως
οἰκοῖμεν ἄν σε, κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.

His subiungendus est locus apud Plutarch. II. p. 604. D. E.

Ἡι πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ᾽ ἔφυμεν· αἱ δ᾽ ἄλλαι πόλεις
πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς
ἄλλαι παρ᾽ ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.
Εἰ δὲ πάρεργον χρή τι κομπάσαι, γύναι,
οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον,
ἵν᾽ οὔτ᾽ ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ.
Ἃ δ᾽ Ἑλλὰς Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα
τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρεύομεν.

XVIII. Stob. tit. 74. p. 451.

Θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών.

XIX. Stob. tit. 77. p. 454. Orion. Anthologn. tit. VIII. p. 56. 8.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἥδιον τέκνοις.
ἐρᾶτε μητρὸς παῖδες· ὡς οὐκ ἔστ᾽ ἔρως
τοιοῦτος ἄλλος, οἷος ἡδίων ἐρᾶν.

XX. Stob. tit. 3. p. 36.

Ὀρθῶς μ᾽ ἐπήρου, βούλομαι δέ σοι, τέκνον, —
φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαι᾽ ἂν πατρὸς
γνώμας φράσαντος, ἢν θάνω — παραινέσαι
κειμήλι᾽ ἐσθλὰ καὶ νέοισι χρήσιμα,
βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ.
πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεών·

τῷ πλουσίῳ τε μὴ διδοὺς μεῖζον μέρος
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν πρὸς θάτερον
γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μίσει.
ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ', ἢν βούλῃ πολὺν
χρόνον μελάθροις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἥ τ' ἀδοξία,
κἂν ᾖ σοφός τις, ἥ τ' ἀτιμία βίου.
φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροὺς κλεῖθρον εἰργέτω στέγης.
ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
ἀκόλαστα δ' ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον,
μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.
ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον,
αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν,
ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται,
χρηστῶν πενήτων ἥν τις αἰσχύνῃ τέκνα.
καὶ τοὺς πονηροὺς μή ποτ' αὔξειν ἐν πόλει·
κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἢ νομίσματος,
ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα,
σκιρτῶσιν, ἀδόκητ' εὐτυχησάντων δόμων.
ἀλλ', ὦ τέκνον, μοι δὸς χέρ', ὡς θίγῃ πατήρ,
καὶ χαῖρ'· ὑπ' αἰδοῦς δ' οὐ λίαν ἀσπάζομαι·
γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Huius fragmenti versus 11. 12. 13. leguntur etiam apud Stob. tit. 92. p. 511. vv. 14—17. ib. tit. 89. p. 503. v. 18. 19. 20. ib. tit. 14. p. 148. et apud Plut. T. II. p. 63. A. vv. 21. 22. 23. Stob. tit. 114. p. 585. vv. 24. 25. 26. 27. ib. tit. 17. p. 156. vv. 28. 29. 30. 31. ib. tit. 42. p. 276. ubique ex Euripidis Erechtheo; quod lemma toti praeponit etiam Paris. A.

XXI. Steph. Byz. v. *Αἰθίοψ.*

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.

Ε Υ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ.

I. Pollux X, 108.

— — — — ἢ κύαθον, ἢ χαλκήλατον
ἠθμὸν προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

II. Id. ib. 145. *Ὅτι δὲ καὶ τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν, εὕροις ἂν ἐν Εὐριπίδου Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ· Πᾶς δὲ φασγάνῳ ἐξηθέριζεν ὥστε πύρινον σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου* Sic legendi hi versus:

Πᾶς δ' ἐξεθέρισεν, ὥστε πύρινον στάχυν
σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

III. Erotianus v. *τέρθρον* p. 366.

Πέμψεις δ' ἐς ᾅδου ζῶντα κοὐ τεθνηκότα,
καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι.

IV. Stob. tit. 60. p. 384.

Πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χρὴ τὸν διάκονον
τοιοῦτον εἶναι, καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

V. Stob. tit. 75. p. 452. extr.

Μάτην δὲ θνητοὶ τοὺς νόθους φεύγουσ' ἄρα
παῖδας φυτεύειν· ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φυῇ,
οὐ τοὔνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

VI. Stob. tit. 90. p. 505.

Νῦν δ' ἤν τις οἴκων πλουσίαν ἔχῃ φάτνην,
πρῶτος γέγραπται τῶν κακιόνων κράτει,
τὰ δ' ἔργ' ἐλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

VII. Stob. tit. 96. p. 531.

Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

VIII. Schol. Eurip. 821.

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιέ, μὴ δείσῃς τάδε
τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
βλέπει τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

Cfr. Tzetz. Chiliad. I, 518

IX. Athenaeus XI. p. 498. E. *Εὐριπίδης δ' Εὐρυσθεῖ ἀρσενικῶς ἔφη*

Σκύφος τε μακρός — — —

Hinc Eustath. ad Od. ν', 1775, 19.

X. Steph. Byz. v. *Τάρταρος. — — Ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ.*

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

I. Schol. Arist. Ran. 476.

Κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμαις ὁμοῦ·
ῥανεῖ τε δ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω.

II. Schol. Arist. Ran. 478. *Ταρτησία μύραινα] Μύραινα δαίμων φοβερά, παρὰ τὸ μύρεσθαι. παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου.* et paulo post. *ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ. ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν Εὐριπίδης, οἷος ἐνταῦθα παίζων.* Ex his concludere licet, versus illos Aristophanis (v. 470 sqq.) ex Euripide desumtos esse.

III. IV. Schol. Arist. Vesp. 312.

Ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ,
οἴκοισι τεκών.

Ad haec scholion cod. Venet. *καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησέως. ἔστι δὲ Ἱππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα ἐκεῖ.*

V. Plutarch. consol. ad Apoll. p. 112. D. Galen. de Hipp. et Plat. dogm. T. V. p. 418. ed. Kühn.

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν
εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην,
φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς,
θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς,
ἵν', εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζον φρενί,
μή μοι νεαρὸν προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

Locum vertit Cicero Tuscul. III, 14.

VI. Plutarch. Thes. p. 6. D. (c. 15.) *τοὺς δὲ παῖδας εἰς Κρήτην κομιζομένους ὁ μὲν τραγικώτατος μῦθος ἀποφαίνει τὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ διαφθείρειν, ἢ πλανωμένους αὐτοὺς καὶ τυχεῖν ἐξόδου μὴ δυναμένους ἐκεῖ καταθνήσκειν, τὸν δὲ Μινώταυρον, ὥσπερ Εὐριπίδης φησί,*

Σύμμικτον εἶδος κἀποφώλιον βρέφος
γεγονέναι, καὶ
Ταῦρον μεμίχθαι καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

Priorem versum citat Plut. T. II. p. 520 C.

VII. Athen. X. p. 454. B.

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος·
οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο·
ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὴν μία,
λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
εἰσίν. Τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν ἐκ διεστώτων δύο,
αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.

VIII. Steph. Byz. v. Εὐρώπη. λέγεται δὲ καὶ — διὰ τοῦ ι Εὐρωπία. — Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ·

σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας.

Aristid. T. II. p. 336. de Alexandria: καίτοι κράσπεδον Εὐριπίδου φωνῇ μάλιστ' ἄν τις αὐτὴν Αἴγυπτον προσείποι

IX. Stob. tit. 9. p. 100.

Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρύσου χλιδῆς
ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι.

X. Stob. tit. 43. p. 302.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεής,
δρᾶσαι δὲ χειρὶ δυνατός, οὐκ ἀνέξεται,
τὰ τῶν δ' ἐχόντων χρήμαθ' ἁρπάζειν φιλεῖ.

Praeterea a Stobaeo tit. 5. p. 63. e Theseo citantur etiam duo versus, qui ab eodem in eclog. phys. cum quinque aliis ad Dictyn referuntur. Vid. Dict. fr. VIII, 3. 4.

ΙΝΩ.

De fabulae argumento vid. Hygin. fab. 4. Schol. ad Aristoph. Vesp. 1404.

I. Schol. Pind. Isthm. 41, 39.

Ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰν πολὺν χρόνον
νῦν ὄμμ' ἐγείρει.

II. Stob. tit. 39. p. 237. Plut. T. II. p. 507. B. Schol. Pind. Pyth. 3, 66.

Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών·
μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα
πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ὧν κρύπτειν χρεών.

III. Stob. tit. 87. p. 500.

Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ', ὅσ' εὐγενῆ χρεών,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές,
ὁρᾶν θ' ἃ δεῖ με, κοὐχ ὁρᾶν ἃ μὴ χρεών,
γαστρὸς κρατεῖν δέ· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.

Tres priores versus habet Orio Anthologn. tit. I, 5. V. 2. citant Plutarch. T. II p. 506. C. 606. A. Gellius XIII, 18.

IV. Stob. tit. 83. p. 483.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾶν,
ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

V. Stob. tit. 86. p. 498.

— — — Τό τ' εὐγενὲς
πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ', ὡς ἄρξουσι γῆς.

VI. Stob. ib.

Τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος,
τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,
τό τ' ἀξίωμα μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα.

VII. Stob. tit. 9. p. 99. et tit. 92. p. 511.

Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἂν ἔχῃς ἄνευ ψόγου,
καὶ μικρὰ σώζου τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεί.

μήδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ
ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν.

VIII. Stob. tit. 71. p. 432.

Φεῦ!
ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
πέφυκεν ἀνδρῶν· ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς
πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

IX. Stob. ibid.

Ὦ θνητὰ πράγματ', ὦ γυναικεῖαι φρένες·
ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα!

X. Stob. tit. 38. p. 222.

Τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
ποῦ καί ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
ἐν χερσίν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ' ὄμματα
ἐσθ' ἡμῖν; ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

XI. Stob. tit. 4. p. 52.

Πολλοί γε θνητῶν τῷ θράσει τὰς συμφορὰς
ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κἀποκρύπτεσθαι κακά.

XII. Stob. tit. 10. p. 127. et tit. 91. p. 507.

Βίᾳ νῦν ἕλκετ', ὦ κακοί, τιμάς, βροτοί,
καὶ κτᾶσθε πλοῦτον, πάντοθεν θηρώμενοι
σύμμικτα, μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ·
ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.

XIII. Stob. tit. 66. p. 420.

Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
γυναῖκας, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῆν,
ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο.
νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν
ῥίπτοντες· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι
νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

XIV. Stob. tit. 111. p. 582.

— — — — — *Μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ᾽ ἄγαν*
πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

XV. Stob. tit. 16. p. 153.

Ἀμουσία τοι μήδ᾽ ἐπ᾽ οἰκτροῖσιν δάκρυ
στάζειν· κακὸν δέ, χρημάτων ὄντων ἅλις,
φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν᾽ εὖ ποιεῖν βροτῶν.

XVI. Pollux VII, 178. *Εὐριπίδης ἐν Ἰνοῖ·*

Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστε θὴρ μόνος.

XVII. Plutarch. T. II. p. 556. A.

Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
δράσασα μηδέν!

XVIII. Stob. tit. 103. p. 561.

Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά,
τοῖς δ᾽ ἄρτι λήγει, τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς
θνητῶν τε γενεᾷ· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν.

V. 3—5. leguntur etiam ap. Plutarch. T. II. p. 104. B. V. 3. Stobaeus *κύκλῳ γὰρ ἕρπει.*

XIX. Stob. tit. 109. p. 580.

Ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

XX. Stob. ibid.

Μήτ᾽ εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα,
κακῶς τε πράσσουσ᾽ ἐλπίδος κεδνῆς ἔχου.

XXI. Stob. tit. 123. p. 615.

Γίγνωσκε τἀνθρώπεια, μήδ᾽ ὑπερμέτρως
ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

XXII. Stob. tit. 103. p. 559 sq.

Ὁρᾷς, τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί᾽ ἡμέρα
τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ᾽ ἦρ᾽ ἄνω.
ὑπόπτερος δ᾽ ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Cfr. Philostr. vit. Apoll. VII, 4. V. 2. 3. laudat Plutarch. T. II. p. 104. A. V 3. Philo p. 588. C. Io. Lydus de mensibus p. 61. ed. Schow.

XXIII. Stob. tit. 84. p. 493.

Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα,
κακοὺς δ' ἀποπτύωμεν, ὥσπερ ἄξιοι.

XXIV. Athenagoras leg. pro Christ. c. 26. (p. 33. ed. Colon. ad calc. Iustin. M.) *καὶ Ἰνὼ μετὰ τὴν μανίαν - - - θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι*

Πόντου πλάνητες Λευκοθέαν ἐπώνυμον,
καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς
Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

Ad Euripidis Inonem a Schowio refertur etiam locus apud Stob. tit. 13. p. 145. et Plutarch. Tom. II. p. 63. A. quem Musgr. inter incerta XXI. retulit; sed cuius codicis MS. auctoritate illud lemma addiderit, non indicavit Schow. Apud Dindorf. in Corp. poett. scen. est fragm. VIII.

Ι Ξ Ι Ω Ν.

Plutarchus T. II. p. 19. E. *ὁ Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδοροῦντας ὡς ἀσεβῆ καὶ μιαρόν, Οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον, ἢ τῷ τροχῷ προσηλῶσαι.*

I. Plutarch. T. II. p. 18. E. Stob. tit. 2. p. 30.

Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο,
τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς.

II. Stob. tit. 49. p. 355.

Τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπεργάζεται βροτοῖς
τόλμ' ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
χωρὶς πόνου γένοιντ' ἄν, οὔτ' οἶκος μέγας.

III. Schol. Apoll. III, 62. *Φλεγύου δὲ παῖς καὶ Ἰξίων ὡς καὶ Εὐριπίδης·*

Φλεγύαντος υἱέ, δέσποτ' Ἰξίων — —

IV. Stob. tit. 10. p. 126.

Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνήρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Versum 1. et 3. habet Stob. tit. 22. p. 187.

V. Diogen. L. IX, 55. *φησὶ δὲ Φιλόχορος, πλέοντος αὐτοῦ (Πρωταγόρου) ἐς Σικελίαν τὴν ναῦν καταποντισθῆναι, καὶ τοῦτο αἰνίττεσθαι Εὐριπίδην ἐν Ἰξίονι.*

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ
ΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ.

De argumento fabulae vid. Schol. Theocrit. II, 10. Plutarch. de aud. poet. T II. p. 28. A.

I. Stob. tit. 12. p. 140.

Ἔγωγε φημὶ καὶ νόμον γε μὴ σέβειν
ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

II. Stob. tit. 49. p. 355.

Οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι,
τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς
ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται.

III. Stob. tit. 61. p. 388.

Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεῶν.

IV. Stob. tit. 31. p. 211.

Ὦ πότνι' Αἰδώς, εἴθε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
ξυνοῦσα τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν.

V. Aristoph. Vesp. 748. ibiq. Schol.

Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.

VI. Plutarch. II. p. 778. B. Stob. tit. 61. p. 386.

Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις.

VII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 622. B. Stob. tit. 71. p. 432. *Ἀντὶ πυρὸς δὲ γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκες.* Sic apud Clem. legitur; at apud Stob. *ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλα πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον.* Haec sic in numeros redegit Grotius:

— — — — — — — Ἀντὶ γὰρ πυρὸς
πῦρ ἄλλο μεῖζον ἠδὲ δυσμαχώτερον
ἔβλαστον αἱ γυναῖκες.

VIII. Stob. tit. 118. p. 601.

Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος,
ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

IX. Stob. tit. 91. p. 507. Apostol. XIX, 82.

Ὕβριν τε τίκτει πλοῦτος, ἡ φειδὼ βίου.

X. Stob. tit. 103. p. 562.

Ὁρῶ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
τίκτουσαν ὕβριν τὴν πάρος εὐπραξίαν.

XI. Stob. tit. 71. p. 434.

Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λῷστον φρονεῖν.
γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων.

XII. Stob. tit. 80. p. 472.

Φεῦ φεῦ! τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν, ἃ χρὴ δοκεῖν.

V. 1—2. Plutarch. Tom. II. p. 802. A. V. 3. 4. Clem. Alex. Strom. I. p. 290. Sylb.

XIII. Erotian. διεβλήθησαν.

Τί δ' ἢν λυθεὶς με διαβάλῃς, παθεῖν σε δεῖ.

XIV. Iustin. Mart. de monarch. p. 107.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κραίνουσιν θεοί.

XV. Stob. ecl. phys. p. 143. Grot. T. I. p. 235. Heeren.

Χρόνος διέρπων πάντ' ἀληθεύειν φιλεῖ.

XVI. Pollux IX, 50.

— — πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν.

XVII. Stob. tit. 5. p. 63.

Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμάς,
Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην·
οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη
δύναμις μείζων· ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ'
ἢ μετόπισθεν
τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

XV. Erotianus p. 118. ed. Franz. *Διόπῳ, τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ παρὰ τὸ διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ.*

Κ Α Δ Μ Ο Σ.

„Cadmus tragoedia non nisi Probi ad Virg. Ecl. VI, 31. auctoritate nititur, qui: Accipere debemus aera, inquit, quem Euripides in Cadmo *χάος* appellavit, sic: *Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος.* Ad hanc tragoediam Valcken. refert quae velut Euripidea servavit Hermogenes p. 226. 227.

Οἴμοι, δράκων μου γίγνεται τό γ' ἥμισυ,
τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί."

Matthiae.

Κ Ρ Ε Σ Φ Ο Ν Τ Η Σ.

Eustratius s. Aspasius ad Aristot. Ethic. III. 1. *καὶ ἔστι παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἐπιβουλεύουσα Κρεσφόντῃ τῷ υἱῷ, ὡς πολεμίῳ, δι' ἄγνοιαν.* Cf. fr. XVII.

I—VII. Strabo VIII. p. 563. ed. Almelov. p. 191. Tauchn. *Περὶ δὲ τῆς φύσεως τῶν τόπων καὶ τούτων καὶ τῶν Μεσσηνιακῶν ταῦτα μὲν ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν ἔχειν*

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥάδιον·
κοίλη γάρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε,
δυσείσβολός τε πολεμίοις·

τὴν δὲ Μεσσηνιακὴν καλλίκαρπον

κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι νάμασι
καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην,
οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν.

καὶ ὑποβὰς τῶν πάλων φησίν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι

γαίης Λακαίνης κύριον, φαύλου χθονός,

τὸν δὲ δεύτερον Μεσσήνης

ἀρετὴν ἐχούσης μεῖζον᾽, ἢ λόγῳ φράσαι.

Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν αὐτοῦ φήσαντος

Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον

οὐ συγχωρητέον — —. Οὐκ εὖ δὲ οὐδ᾽ ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοιως ἐπιθαλαττίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν πρόσω ναυτίλοισιν εἶναι. Ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει,

Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἦλις ἡ Διὸς
γείτων κάθηται — —

VIII. Stob. tit. 92. p. 511.

Κέρδη τοιαῦτα χρή τινα κτᾶσθαι βροτῶν,
ἐφ᾽ οἷσι μέλλει μὴ ποθ᾽ ὕστερον στένειν.

IX. Schol. ad Eurip. Med. 85.

Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ᾽, ὅπερ ἅπαντες βροτοί,
φιλῶν μάλιστ᾽ ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

X. Plutarch. T. II. p. 110. D.

Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
οὐδ᾽ ἀνδρὸς ἐστερήμεθ᾽· ἀλλὰ μυρίαι
τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον.

XI. Schol. Eurip. Phoen. 159.

— — — — — καὶ δὶς ἑπτ᾽ αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

XII. Plutarch. T. II. p. 90. A. *ἡ Μερόπη φησίν·*

— — — — — — — αἱ τύχαι δέ με
μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα
σοφὴν ἔθηκαν.

XIII. Sextus Empir. Pyrrh. hypot. III, 24, 230. p. 186. Clem. Alex. Strom. III. p. 432. Sylb. Stob. tit. 119. p. 603.

Ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ᾽ ἔρχεται κακά,
τὸν δ᾽ αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

„Tres posteriores versus afferunt etiam Strabo XI. p. 790. A. Almel. Plutarch. de aud. poët. II. p. 36. E. Dio Chrysost. 23. p. 276. ex parte saltem, primum et secundum Aristid. T. II.

p. 199. secundum Aeschin. Axiocho §. 10. Ex Euripidis Cresphonte petitos esse versus docet Cicero Tusc. disp. I, 48. qui etiam vertit.“ Matthiae.

XIV. Gellius VII, 3.

Εἰ γάρ σ᾽ ἔμελλεν, ὡς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
χρὴ καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν.

XV. Stob. tit. 53. p. 367. Polyb. XII. T. III. p. 434. ed. Schweigh.

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ
καλλίστα μακάρων θεῶν,
ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
δέδοικα δὲ μὴ πρὶν πόνοις
ὑπερβάλῃ με γῆρας,
πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν
καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς
φιλοστεφάνους τε κώμους.
ἴθι μοι, πότνια, πόλιν
τάνδ᾽· ἐχθρὰν στάσιν εἶργ᾽ ἀπ᾽ οἴκων
τὰν μαινομέναν τ᾽ ἔριν,
θηκτῷ τερπομέναν σιδάρῳ.

XVI. Plutarch. consol. ad Apollon. T. II. p. 110. B.

Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ, νερτέρας ὑπὸ χθονός,
ἐν τοῖσιν οὐκέτ᾽ οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι.

XVII. Plutarch. de esu carn. T. II. p. 998. E.

Ὁσιωτέραν δὴ τήνδ᾽ ἐγὼ δίδωμί σοι
πληγήν.

XVIII. Stob. tit. 31. p. 212.

Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.

Κ Ρ Η Σ Σ Α Ι.

De argumento fabulae vid. schol. ad Aristoph. Ran. 873. Acharn. 432. Soph. Ajac. 1297.

I. Aristoph. Vesp. 759 sq. ibiq. Schol.

— — τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον, ἢ ᾽γὼ πείσομαι.

II. Stob. tit. 72. p. 437.

Οὐ γάρ ποτ᾽ ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ
δοῦναι χαλινούς, οὐδ᾽ ἀφέντ᾽ ἐᾶν κρατεῖν·
πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν· εἰ δέ τις κυρεῖ
γυναικὸς ἐσθλῆς, εὐτυχεῖ κακὸν λαβών.

III. Stob. tit. 70. p. 430.

Γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κᾆτα θνήσκετε
ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικός, ἢ δόλοις.

IV. Stob. tit. 107. p. 579.

Λύπη μὲν ἄτη περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινι·
εἰ δ᾽ οὖν γένοιτο, χρὴ περιστεῖλαι καλῶς
κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε·
γέλως γὰρ ἐχθροῖς γίγνεται τὰ τοιάδε.

V. Etymol. M. p. 796, 10.

— — πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον.

VI. Stob. tit. 29. p. 199.

Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν,
αἰσχρόν τε μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

VII. Stob. tit. 96. p. 530.

— — — — — — — εἰ δ᾽ ἄτερ πόνων
δοκεῖς ἔσεσθαι, μῶρος εἶ, θνητὸς γεγώς.

VIII. Stob. tit. 89. p. 502.

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι λίαν,
ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

IX. Stob. tit. 90. p. 505.

Πλούτου δ᾽ ἀποῤῥυέντος, ἀσθενεῖς γάμοι.
τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί,
μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.

Duos postremos versus citat etiam Aristoteles π. εὐγενείας apud Stob. tit. 84. p. 495.

X. Athen. III. p. 97. A.

— — νόμος δὲ λείψαν᾽ ἐκβάλλειν κυοίν.

XI. Apollon. Dysc. π. συνδεσμ. in Anecd. Bekk. p. 514, 5.

Ἐγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ.

XII. Athen. XI. p. 504. B. *Εὐριπίδης ἐν Κρήσσαις·*

Τὰ δ' ἄλλα χαῖρε, κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ.

XIII. Athen. XIV. p. 640. A. B.

Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.
τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται;
πλήρης μὲν ὄψων ποντίων· πάρεισι δὲ
μόσχων τέρειναι σάρκες χηνεία τε δαὶς
καὶ πεπτὰ καὶ κροτητά, τῆς ξουθοπτέρου
πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

V. 5. 6. Plutarch. Tom. II. p. 1097. D.

XIV. Achilles Tatius *περὶ σφαίρας* in Petavii Uranolog. p. 122. 140.

Δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδὸν
δήμους τ' ἔσωσα καὶ τύραννος ἱζόμην.

Cf. Strab. I. p. 43. A.

XV. Arist. Rhet. II, 23.

Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
πιθανόν, νομίζειν χρή γε καὶ τοὐναντίον,
ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

ubi scholiastes Aristot. (Paris. 1539.) fol. 43. vers 27. *Εὐριπίδου ταῦτα φησὶ πρὸς τὸν Θυέστην, ὃς ταῦτά φησι πρὸς τὸν Ἀτρέα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.*

Κ Ρ Η Τ Ε Σ.

De fabulae argumento vide schol. ad Aristoph. Ran. 873.

I. Schol. ad Aristoph. Ran. 1398. ad verba *Ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδης τέκνα, Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε* haec annotat: *ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.*

II. Porphyrius de abstinentia IV, 19. p. 172 sq.

Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας,
τέκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου
Ζανός, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου,
ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς

στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει,
καὶ ταυρόδετός γ᾽
ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπάρισσος.
ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην,
καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτὰς
τάς τ᾽ ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας,
μητρί τ᾽ ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχών,
καὶ Κουρήτων
Βάκχος ἐκλήθην ὁσιωθείς.
πάλλευκα δ᾽ ἔχων εἵματα, φεύγω
γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκης
οὐ χριμπτόμενος, τήν τ᾽ ἐμψύχων
βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

V. 5—9. Erotianus p. 36.

Λ Α Μ Ι Α.

Scholiasta Platonis p. 61. Ruhnk. *Δευτέρα δὲ (Σίβυλλα) Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποίησατο ἐν τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ Εὐριπίδης.* Lactantius Instit. div. I, 6. qui ex eodem fonte hausit: *secundam* (Sibyllam) *Libyssam, cuius meminit Euripides in Lamiae prologo.* Ad hanc autem fabulam referunt, quod Diodor. Sic. ex Euripide citat XX, 41. *Ὅτι δὲ κατὰ τὴν Λιβύην γέγονεν αὕτη (ἡ Λαμία) καὶ τὸν Εὐριπίδην δεῖξαι τις ἂν μαρτυροῦντα. λέγει γάρ·*

Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος.

Λ Ι Κ Υ Μ Ν Ι Ο Σ.

Schol. Aristoph. Av. 1242. ad verba poëtae *Λικυμνίοις βολαῖς* haec annotat: *ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως· Λικυμνίοις βολαῖς, φησί, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολιῶν ὑπομνήματα ταυτὶ γέγραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται, ὅτι ἡμίφλεκτόν τινα εἰσάγει εἰς τοιοῦτό τι κεκεραυνωμένον ἀπὸ τῆς περιστάσεως ἐκείνης. εἴη δ᾽ ἂν τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ. λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος. ἐν Λικυμνίοις* (Cod. Rav. *Λικυμνίῳ*) *δέ, δράματι Εὐριπίδου, εἰσήχθη τις κεραυνοβολούμενος.* Hesych. v. *Λι-*

κυμνίοις βολαῖς. τῶν (sic MS.) *ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύοι ἂν ἴσως. κεραυνοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον, οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου τῆς Φωκίδος κατεσκεμμένο.. (-νου).*

I. Diogen. L. III, 63.

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ᾽ ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ παραταμνόμενον
σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα.

V. 1. Eustath. ad Il. *ω'*, 1492, 28. Etymol. M. p. 789, 34. Suidas et Photius v. *φαῦλον*. Schol. Plat. p. 84. *ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπαίνου Εὐριπίδης φαῦλον, ἄκ. τὰ μέγ. ἀγ.* Bachmann. anecd. gr. I. p. 412. 7. ubi est *Εὐρ. ἐν Ἡρακλεῖ*. Plutarch. Marc. p. 310. C. Cim. p, 480. E.

II. Stob. tit. 29. p. 198.

Πόνος γάρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Cf. Apostol. XVI, 29. Sed Sophocli versum tribuit Schol. Hermogen. p. 377. apud Ruhnk. ad Xenoph. Mem. II, 1, 20.

III. Stephan. Byz. v. *Τευθρανία*.

Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

IV. Macrob. Saturn. I, 18.

Δεσπότα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε.

V. Stob. ecl. phys. T. I. p. 156. Heeren.

Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν.

VI. Hesych. *Θριάζειν, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.*

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ Η ΣΟΦΗ.

Partem argumenti habet Dionys. Halicarn. *τέχν. ῥητορ.* c. 9. §. 11. (T. V. p. 354 sq. Reisk.) qui ex eadem fabula narrat: *ἡ Μελανίππη ἡ σοφή, τὸ δρᾶμα Εὐριπίδου, ἐπιγέγραπται μὲν σοφή, ὅτι φιλοσοφεῖ καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτης* (i. e. *σοφῆς*) *μητρός ἐστιν, ἵνα μὴ ἀπίθανος ᾖ ἡ φιλοσοφία.* Tum pergit: *ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδεύθη* (*ἐπλήσθη* Valck. diatr. p. 184.) *μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία, ἐξέθηκε δ᾽ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὐτῇ ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν κ. τ. λ.* Cf. id. ib. 8, 10. p. 300 sq.

I. Plutarch. T. II. p. 756. B. C. *Ἀκούεις δὲ δήπου τὸν Εὐριπίδην*

ὡς ἐθορυβήθη ποιησάμενος ἀρχὴν τῆς Μελανίππης, Ζεὺς γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ -- ἤλλαξε τὸν στίχον, ὡς νῦν γέγραπται,

Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.

Priorem versum citat etiam Lucian. Iov. trag. 41.

Ζεύς, ὅστις [ἐστὶν] ὁ Ζεύς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
κλύων — —

tum Athenag. p. 23. Iustin. M. p. 41. E. Versu correcto utitur Aristoph. Rau. 1275. ubi Schol. *Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή·* **Pleniorem locum habet Gregor. Cor. comm. in Hermog. in Reisk. Orat. gr. T. VIII. p. 949.** *ἐν δὲ Μελανίππῃ παρεισάγει ταύτην προοιμιαζομένην·*

Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην' ἔτικτε — —

Idem versus est in Pirithoo fr. V. apud Musgr. quod iam monuit Gregor. p. 948.

II. Steph. Byz. v. *Βοιωτία.*

Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

III. Clem. Alex. Strom. I. p. 306. B. (Cyrill. c. Iulian. IV. p. 134. B.)

Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
χρησμοῖσι σαφέσιν ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

IV. Eratosthenes Cataster. c. 18. *Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην εἶναι* **(leg. cum Valck. ad Phoen. 506.** *φησὶν ἐν Μελανίππῃ, Ἵππην εἶναι) τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς φυγεῖν εἰς τὰ ὄρη· κἀκεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὔξασθαι καταλαμβανομένην πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι μεταμορφωθῆναι καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς ὑπ' Ἀρτέμιδος εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ὁρατή ἐστιν.* **Eadem habet Hygin. Poet. Astron. II, 18.**

V. Dionys. Halic. *τέχν. ῥητ.* **p. 301. ed. Reisk.** *ὁ δὲ τῆς Μελανίππης σχηματισμός, Τίς τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια;* **et p. 356. Melanippae** *γέγονε παιδία· ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὐτῇ ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν ———. περιερχομένη γὰρ πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδία, λέγει· εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις;*

VI. Dionys. Halic. T. V. p. 355. (Diod. Sic. T. I. p. 11. (c. 7. extr.) Euseb. praep. evang. I. p. 20. D.)

Κοὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα·
ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
δένδρη, πετεινά, θῆρας, οὕς θ' ἅλμη τρέφει,
γένος τε θνητῶν.

Primum versum solus habet Dionys. sed adiuncto secundo. Vid. etiam Aristot. poet. c. 15, 8.

VII. Schol. Arist. Ran. 100.

Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ ΔΕΣΜΩΤΙΣ.

VIII. Stob. tit. 123. p. 616.

Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι
καὶ τἀκχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

IX. Stob. tit. 74. p. 451.

Ἴστω δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄτεκνος ὢν τὸ πρίν,
παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο,
τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφων.
ᾧ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα,
οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν.

X. Stob. tit. 60. p. 384.

Δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν τοὔνομ' οὐ διαφθερεῖ,
πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

XI. Stob. tit. 84. p. 493.

Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπεῖν χρεὼν
τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
καὶ τοὺς δικαίους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
κἂν ὦσι δούλων, εὐγενεστέρους λέγω.

XII. Stob. eclog. phys. p. 121.

A. *Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς*
πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
γράφειν τίν' αὐτά, Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν
θνητοῖς δικάζειν; οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας

ἐξαρκέσειεν, οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν
πέμπειν ἑκάστῳ ζημίαν· ἀλλ' ἡ Δίκη
ἐνταῦθά που 'στιν ἐγγύς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾶν.
B. *Ταύτας μὲν ἀνθρώποισιν, ὦ γύναι, θεοὶ*
τίσεις διδοῦσιν, οὓς ἂν ἐχθαίρωσ', ἐπεὶ
οὔ σφιν πονηρόν ἐστιν — — — — —

XIII. Stob. ecl. phys. T. I. p. 232. Heer.

Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν·
ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὅς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

XIV. Stob. tit. 67. p. 423. Euseb. Praep. evang. X. p. 466.

Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ' ἄμεινον, διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.

XV. Stob. tit. 68. p. 425.

Γάμους δ' ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους,
μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει
μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.

XVI. Stob. ibid.

Ὅσοι γαμοῦσι δ' ἢ γένει κρείσσους γάμους,
ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν.
τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασιν
δουλοῖ τὸν ἄνδρα, κοὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος.
πλοῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι.

XVII. Stob. tit. 72. p. 431.

Μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων
μετὰ σωφροσύνης
κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

XVIII. Stob. tit. 67. p. 424.

Ἄλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
αἶσχος γυναιξί, καὶ κεκοίνωνται ψόγον
ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

XIX. Stob. tit. 74. p. 432.

Πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

XX. Stob. tit. 72. p. 437.

Τίσασθε τήνδε. καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ
τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι
ἢ συγγενείας οὕνεκ᾽ οὐκ ἀπώλεσαν
κακὴν λαβόντες· εἶτα δ᾽ οὕτω τἄδικον
πολλαῖς ὑπεῤῥύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὥς ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται.

XXI. Stob. tit. 30. p. 210.

Ἀργὸς πολίτης κεῖνος ὥς κακός γ᾽ ἀνήρ.

XXII. Stob. tit. 50. p. 357.

Παπαί! νέος καὶ σκαιὸς οἷός ἐστ᾽ ἀνήρ!

XXIII. Stob. tit. 114. p. 585.

Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
βουλαὶ δ᾽ ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

XXIV. Stob. tit. 81. p. 473.

Ὅστις δ᾽ ἀμείλικτον πατέρ᾽ ἔχει νεανίας
στυγνόν τ᾽, ἐν οἴκοις μεγάλα κέκτηται κακά.

XXV. Stob. tit. 92. p. 511.

Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὐκρὰς ἐγένεθ᾽, οἷς δ᾽ ὄγκος κακόν.

XXVI. Plutarch. T. II. p. 116. F. sq. Stob. tit. 106. p. 568.

Τὰ τυγχάνοντα δ᾽ ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
σοφὸν νομίζω, σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ.

XXVII. Stob. tit. 115. p. 590.

Τί δ᾽ ἄλλο, φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.

XXVIII. Erotianus v. ἀλάστορες p. 62.

Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν.

XXIX. Athen. XIV. p. 614. D.

Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα
ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δέ πως
μισῶ γελοίους, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν

ἀγάλιν' ἔχουσι στόματα, κεἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ
τελοῦσ' ἀριθμόν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς.
οἰκοῦσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σώζουσι. — —

Verba *οἱ γέλ. εἵνεκα* (sic) *ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους εὐπρεπεῖς ὄντες ἐν γέλωτι* citat etiam Eustath. in Od. *σ'*. p. 1837.

XXX. Schol. Plat. p. 68. ed. Ruhnk. *Ἀδώνιδος κῆπους*] *Ἀδώνιδος κῆποι ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων. Ἐμνήσθη δὲ αὐτῆς (αὐτῶν) καὶ Εὐριπίδης Μελανίππῃ καὶ ἐνταῦθα Πλάτων.*

XXXI. Athenaeus XII. p. 523. E. *Ὠνομάσθη δ' ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος.*

XXXII. In Euripidis vita ab Rossignolo in diario eruditorum gallico a. 1832. m. Aprili e MS. edita haec leguntur: *ἐν γοῦν τῇ Μελανίππῃ περὶ αὐτῶν τάδε φησί·*

Μάτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος
ψάλλει κενὸν τόξευμα καὶ κακῶς λέγει·
αἳ δ' εἴσ' ἀμείνους ἀρσένων, ἐγὼ λέγω.

Cfr. G. Dindorf. in Jahnii Annall. phil. et paedag. Suppl. vol. I. fasc. IV. p. 539. Welcker. in Mus. Rheu. vol. I. fasc. II. p. 297. Hermann. Opusc. vol. V. p. 202. Schneidewin. Conject. critt. p. 107.

XXXIII. Orio Anthologn. tit. V, 3.

Σὺν τῷ θεῷ χρὴ τοὺς σοφοὺς ἀνατρέφειν
βουλεύματ' ἀεὶ πρὸς τὸ χρησιμώτερον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

I. Pseudo-Plutarch. Parall. T. II. p. 312. A. *Ἄρης Ἀλθαίᾳ συνῆλθε καὶ Μελέαγρον ποιήσας, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ.*

II.

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,
Λήδας ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.

V. 1. 2. sunt apud Demetr. Phaler. de eloc. 58. Lucian. conviv. 25. v. 1. etiam apud Aristot. Rhetor. III, 9, 4. et Schol. Arist. Ran. 1269. Tres posteriores e commentatore Aristot. Rhet. l. c. addidit Heath. His Valcken. diatr. p. 137. et Musgrav. subiunxerunt versus ex Aristoph. Ran. 1269. petitos:

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχάς — — — — — — —

ubi Schol. *Ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός. Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου· οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.* Verba *θύων ἀπαρχάς* citat Eustath. ad Il. ι'. p. 770, 21.

III. Macrob. Saturn. V, 18.

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι
πρόβλημα θηρός, βότρυσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα,
Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη κύνας
καὶ τόξ' ἔχουσα· πελέκεως δὲ δίστομον
γένυν, πέπλ' ἀλλακάταιος· οἱ δὲ Θεστίου
κόροι τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδός,
τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

IV. Aristoph. Ran. 1449. ibiq. Schol.

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

V. Etymol. M. p. 576, 30. (cf. Bekk. anecd. p. 1163.)

Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

VI. Stob. tit. 8. p. 96.

Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
ἀριθμόν, ἀλλ' ἄπεισι κἂν παρῶσ' ὅμως.

VII. Stob. tit. 68. p. 425.

Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ,
τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν ἀεὶ
βελτίον' ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα.
Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ
σκληρὰς διαίτας οἱ γόνοι βελτίονες.

V. 4. 5. citantur etiam a Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. et Joanne Damasc. in Gaisfordi append. ad Stob. vol. IV. p. 35.

VIII. Stob. tit. 70. p. 431.

Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν,
ἐσθλοῖν δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

IX. Stob. tit. 72. p. 439.

Ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι χρεὼν
ἐσθλήν, θύρασι δ' ἀξίαν τοῦ μηδενός.

X. Stob. tit. 71. p. 432.

Εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναί.
ἐκ τῆς ἐπιστήμης γὰρ ἐκπεπτωκότες
κεῖνοί τ' ἂν οὐδὲν εἶεν, οὐδ' ἡμεῖς ἔτι.

XI. Stob. tit. 73. p. 448.

Καὶ κτῆμα δ', ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον τόδε,
πλούτου δὲ κρεῖσσον· τοῦ μὲν ὠκεῖα πτέρυξ,
παῖδες δὲ χρηστοί, κἂν θάνωσι, δώμασι
καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε
ἀνάθημα βιότου, κοὔποτ' ἐκλείπει δόμους.

XII. Stob. tit. 85. p. 497.

Μόνον δ' ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις,
γενναιότητα κἀρετήν· καλὸς δέ τις
κἂν ἐκ πονηρῶν σωμάτων γένοιτο παῖς.

XIII. Stob. tit. 120. p. 491. Grot. (in Trinc. et Gesn. deest) 119. Gaisf.

Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος
οὐδ' εἰς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν.
Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως
ἀπέπτυσ' αὐτό, κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.

XIV. Etymol. M. p. 803, 46.

Τὸ μὲν — ἐν φῷ, τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν.

XV. Schol. Pind. Nem. 10, 12.

Εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

XVI. Suid. v. *νῦν δή* et Photius p. 223.

Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας, τύχη.

XVII. Aristoph. Ran. 1349 sqq. *εἱλίσσεται δακτύλοις φάλαγγες ἰστότονα πηνίσματα καὶ*

κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας.

ubi Schol. *τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου.*

XVIII. Stob. tit. 60. p. 383.

Ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν,
καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις.

XIX. Stob. tit. 96. p. 527. et 120. p. 609.

Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.

XX. Stob. tit. 103. p. 563.

Φεῦ! τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός.

XXI. Stob. tit. 62. p. 399.

Ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη,
τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

XXII. Hesych. *Ἀντήλιοι θεοί, οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ.*

XXIII. Id. *Καθωσίωσε, κατέθυσε.*

XXIV. Orio Antholognom. tit. VII. 1.

Τὸ τ.. κράτιστον. κἂν γυνὴ κράτι.. ῆ,
τοῦτ' ἔστ' ἀρετή· τὸ δὲ ὄνομα οὐ διαφέρει.

„Ad Meleagrum Valck. diatr. p. 145. referebat etiam locum, qui est apud Hermogenem p. 564. Schol. Aristot. Rhet. III, 9. Aristid. in cap. *περὶ συνθέσεως*, etiam, sed sine nomine auctoris, apud Eustath. in Iliad. p. 753, 12.

Ὦ Ζεῦ, γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σὺν ἐμέ."

Matthiae.

Denique e Meleagro in Cod. Vossiano notatur petitos esse versus apud Stob. tit. 71. p. 434.

Μισῶ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δὲ σὲ πλέον,
ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσ' εἶτ' εὖ λέγεις.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ.

I. Aelian. hist. anim. XII, 7. Erotian. p. 378. de Sphinge:

Οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
καθέζετ'.

Priore versu utitur etiam Athen. XV. p. 701. B.

II. Schol. Eurip. Phoen. 61.

Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

III. Stob. Ecl. Phys. I. p. 270. Heeren.

Ἑνὸς δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μί' ἡδονή·
οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.
ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν· ὧν εἴην ἐγώ.

IV. Stob. tit.67. p. 424. et tit. 65. p. 411.

Πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή,
ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ.

V. Clem. Alex. Strom. IV. p. 499. Stob. tit. 71. p. 432.

Πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος,
κἂν ὁ κάκιστος
γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

VI. Stob. tit. 64. p. 409.

Νοῦν χρὴ θεάσασθαι· [οὐδὲν] τί τῆς εὐμορφίας
ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.

VII. Stob. tit. 65. p. 411.

Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή·
ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω
τέκνων θ' ἁμαρτεῖν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων
ἀλόχου τε κεδνῆς· ὡς μόνων τῶν χρημάτων
ἢ κρεῖσσόν ἐστι τἀνδρί, σώφρον' ἂν λάβῃ.

VIII. Stob. tit. 71. p. 431.

Ἄλλως δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή.

IX. Stob. tit. 1. (Cfr. Clem. Alex. Strom. IV. p. 484. A. Sylb.)

Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
καὶ χρυσός ἐστιν· ἀλλὰ κἀρετὴ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ᾗ χρῆσθαι χρεών.

X. Stob. tit. 38. p. 222.

Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν
ἀπώλεσ' αὐτὸν κἀμὲ συνδιώλεσεν.

XI. Stob. tit. 7. p. 86.

Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον
συνετὸν ἄτολμον, ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν σκαιόν, ἀλλ' ἀμύνεται,
τὸ δ' ἡσυχαῖον ἀργόν· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

XII. Stob. tit. 103. p. 562 sq

Πολλάς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
ἔδωκεν ἡμῖν μεταβολάς τε τῆς τύχης.

XIII. Stob. ibid.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

XIV. Stob. tit. 108. p. 579.

Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας
εἰς πάντας ἀμαθές, τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι σοφόν.

XV. Stob. tit. 110. p. 581.

Ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
φανεῖσα, μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον.

XVI. Stob. eclog. phys. vol. I. p. 104.

— — — — — *Ὁρῶ γὰρ ἐν χρόνῳ*
δίκην ἅπαντ' ἄγουσαν εἰς φάος βροτοῖς.

XVII. Hesych. *Ἄναρθρος, ἄτονος, ἀσθενής. Εὐριπίδης. Οἰδιποδι.*

ΟΙΝΕΥΣ.

Argumentum fabulae exponit Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 417.

I. Scholiastes Aristot. Rhet. III, 16.

Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν

Τυδεύς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς
ᾤκησεν Ἄργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν
συνῆψε γένναν.

II. Stob. tit. 104. p. 565.

Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὦ ξένοι, καλῶς
ἄγαν κρατοῦντες κοὐ νομίζοντες δίκην
δώσειν, ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ.

III. Schol. Arist. Ran. 72.

A. *Σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;*
B. *Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.*

IV. Erotianus p. 362.

Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην,
σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

V. Suid. v. *Ἡρακλεία.*

— — — τὰς βροτῶν
*γνώμας σκοπῶν, * ὥστε Μαγνῆτις λίθος*
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

Ad hunc locum respexit Plato Ione p. 533. D.

VI. Stob. tit. 112. p. 583.

Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

VII. Stob. tit. 73 p. 448.

Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο, πλὴν τέκνων·
κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.

VIII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 619 sq. ed. Sylb.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.

IX. Athen. XV. p. 666. C.

Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν
κάρα γέροντος, τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν
ἐγὼ 'τετάγμην ἆθλα κότταβον διδούς.

X. Philostr. Heroic. p. 663. Olear. p. 12. Boisson. *Νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ· οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα.*

XI. Hesych. *Ἀκρίζων, ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος. Εὐριπίδης Οἰνεῖ.*

Apud Aristoph. Ach. 471. *καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν Ὀχληρὸς οὐν δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.* ubi Schol. *Τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.*

Ο Ι Ν Ο Μ Α Ο Σ.

I. Stob. tit. 56. p. 374

Ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσθ' ἁμαρτάνει βροτῶν.

II. Stob. tit. 74. p. 454.

Ἀμηχανῶ δ' ἔγωγε κοὐκ ἔχω μαθεῖν,
εἴτ' οὖν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον.
ὁρῶ γάρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους,
ὅσοισι δ' εἰσίν, οὐδὲν εὐτυχεστέρους.
Καὶ γὰρ κακοὶ γεγῶτες ἐχθίστη νόσος,
κἂν αὖ γένωνται σώφρονες, κακὸν μέγα·
λυποῦσι τὸν φύσαντα, μὴ πάθωσί τι.

III. Stob. tit. 97. p. 538.

Ἕν ἐστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τόδε,
φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως.
χοὖτός γ' ἀνὴρ ἄριστος, αἵ τε συμφοραὶ
ἧσσον δάκνουσιν. ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν
ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ' ἀμηχάνως ἔχει.

IV. Stob. tit. 115. p. 590.

Ὅστις δὲ θνητῶν βούλεται δυσώνυμον
εἰς γῆρας ἐλθεῖν, οὐ λογίζεται καλῶς·
μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνους.

V. Stob. tit. 121. p. 613.

Ἀλλ' ἔστι γὰρ δὴ κἂν κακοῖσιν ἡδονὴ
θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιῤῥοαί.
ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν
καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνους.

VI. Clem. Alex. Strom. VI. p. 625. A. ed. Sylburg.

Τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ.

VII. Orio Anthologнom. tit. V. 5.

Ἐγὼ μὲν εὖτ᾽ ἂν τοὺς κακῶς ὁρῶ βροτῶν
πίπτοντας, εἶναι φημὶ δαιμόνων γένος.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

I. Stob. tit. 89. p. 503.

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσιν αἱ τύχαι
μορφὴν ἔχουσι· συντρέχει δ᾽ εἰς χρήματα.
τούτων δὲ πάντες, οἵ τε μουσικῆς φίλοι,
ὅσοι τε χωρὶς ζῶσι, χρημάτων ὕπερ
μοχθοῦσιν· ὃς δ᾽ ἂν πλεῖστ᾽ ἔχῃ, σοφώτατος.

II. Stob. tit. 79. p. 469.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ᾽ ὀρθώσας μόνος
ἄφωνα καὶ φωνοῦντα, συλλαβάς τε θεὶς
ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ᾽ εἰδέναι,
ὥστ᾽ οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
τἀκεῖ κατ᾽ οἴκους πάντ᾽ ἐπίστασθαι καλῶς,
παισίν τ᾽ ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ᾽ εἰδέναι.
Ἃ δ᾽ εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακά,
δέλτος διαιρεῖ κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

Huc spectat Aristoph. Thesm. 768. Br. ubi vid. Schol. et ad v. 773. et 487. Cf. Suidas v. *Παλαμήδης*.

Euripidis e Palamede petitos censet Hermannus versus apud Stob. Ecl. phys. I. c. 2. p. 4. ed. Heer. qui ibidem Aeschyli versibus e Prometheo 454. subiecti leguntur:

Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων
βίον διῴκησ᾽ ὄντα πρὶν πεφυρμένον
θηρσίν θ᾽ ὅμοιον. πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
ἀριθμὸν εὕρηκ᾽ ἔξοχον σοφισμάτων.

III. Stob. tit. 52. p. 360.

Στρατηλάται τἂν μυρίοι γενοίμεθα,
σοφὸς δ᾽ ἂν εἷς τις ἢ δύ᾽ ἐν μακρῷ χρόνῳ.

IV. Eustath. Il. β'. p. 179.

— — *πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,*
σχολή μ' ἀπεῖργε.

E Palamede haec petita esse indicat scholion ad Il. β'. 353.

V. Stob. tit. 9. p. 101.

Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

VI. Stob. append. Flor. p. 11 = 382. Gaisf. Orio Anthologn. tit. I. 6.

Ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ' ἐφ' οἷς λέγει
αἴσχρ' ἐστὶν αὐτοῦ, τοῦτον οὐκ αἰνῶ ποτέ.

VII. Strabo X. p. 720. C. Almelov.

Οὐ σὺν Διονύσῳ κωμῶν
ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
τυμπάνων ἰάκχοις.

VIII. Philostr. Heroic. p. 718. Olear. p. 168. ed. Boisson.

Ἐκάνετε (φησὶν) ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοί,
τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν.

καὶ τὰ ἐφεξῆς μᾶλλον, ἐν οἷς φησὶ καὶ ὅτι πεισθέντες ἀνθρώπῳ δεινῷ καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ ταῦτα δράσειαν. Iidem versus citantur a Tzetze ad Lycophr. 384. exeg. in Iliad. p. 44. ed. Herm. Diog. L. II, 44. Auctor argum. Isocr. Busir. haec habet: *ἐκάνετε, ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον.* Cf. Valck. diatr. p. 190.

IX. Pollux X. 145. *Καὶ Εὐριπ[illegible]ης μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει κώπην χρυσόκολλον.*

X. Harpocrat. *Διεκωδώνισε Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἤτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς, Εὐριπίδης Παλαμήδει, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος.*

XI. Hesych. *Ἔμβολα. Εὐριπίδης Παλαμήδῃ καὶ Σκίρωνι.*

Valcken. ad Phoen. 1331. ad Euripidis Palamedem refert etiam hos versus apud Plutarch. T. II. p. 20. D.

— — *τί δῆτα δεῖ σε κάμνειν; κατθανεῖν*
ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὐσεβεῖν θεούς.

ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ.

Dubitatum esse, utrum Euripidis, an Critiae fabula esset, ostendit Athenaeus XI. p. 496. B. et Grammaticus ab Elmsleio ad calcem ed. Baccharum editus Pirithoum inter τὰ νοθευόμενα refert.

I. Athenaeus XI. p. 496. B.

Ἵνα πλημοχοὰς τάσδ' εἰς χθόνιον
χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

II. Clem. Alex. Str. V. p. 603. C.

Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',
ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
νὺξ αἰολόχρως ἀκριτός τ' ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Eosdem versus e Clemente sumsit Eusebius Praep. evang. XIII. p. 681. B. Duos priores versus citat Schol. Eurip. Or. 970—976. et mendose Schol. Apollon. Rh. IV, 144., verba αἰθερίῳ ῥύμβῳ Eustath. in Dionys. Perieg. 1134. et Hesych. v. Αἰθέρος ῥύμβος.

III. Clem. Alex. Strom. V. p. 563. D.

Ἀκάμας τε χρόνος περί γ' ἀενάῳ
ῥεύματι πλήρη φοιτᾷ, τίκτων
αὐτὸς ἑαυτόν, δίδυμοί τ' ἄρκτοι
τοῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς
τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

E Pirithoo haec petita esse intelligitur e Schol. Aristoph. Av. 170. et Suida v. πόλος.

IV. Plutarch. π. πολυφιλ. p. 96. C.

Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας.

Ad hunc versum respexit etiam Plutarch. p. 482. A. et 533. A.

V. Gregor. Cor. in Hermogen. p. 948. in Reisk. orat. gr. T. VIII.

Ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς·
θεῶν δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυν Διός.

Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.
ἥκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως.

VI. Stob. Ecl. eth. T. II. p. 336. Heeren.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔρριψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.

VII. Stob. tit. 37. p. 220. Gesn.

Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου.
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
λόγοις ταράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

VIII. Stob. tit. 120. p. 608.

Οὐκοῦν τὸ μὴ ζῆν κρεῖττόν ἐστ', ἢ ζῆν κακῶς.

ΠΕΛΙΑΔΕΣ.

[De argumento hujus fabulae locum insignem ex Mosis Chorenensis Progymnasmatis edidit A. Majus ad Eusebium p. 43. G. Dindorf.]

I. II. Eurip. Med. 688.

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

ubi Schol. σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστίν, ὧν ἡ ἀρχή·

Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.

III. Stob. ecl. eth. T. II. p. 336. Heer. Orio Anthologn. inter Euripidea habet p. 55, 5. ed. Schneidewin.

Οὐκ ἔστι τὰ [τῶν] θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει.

IV. Stob. tit. 3. p. 37. Schol. Pind. Pyth. 2, 173.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

V. Stob. tit. 47. p. 343.

Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς,
τυραννίς· οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον.

φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών·
πλεῖστος φόβος πρόσεστι, μὴ δράσωσί τι.

VI. Stob. tit. 72. p. 440.

Αἰνῶ· διδάξαι δ', ὦ τέκνον, σὲ βούλομαι,
ὅταν μὲν ᾖς παῖς, μὴ πλέον παιδὸς φρονεῖν,
ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν,
ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς,
* * *
τὰ δ' ἄλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

VII. Stob. tit. 90. p. 505.

Ὀρῶσι δ' οἱ διδόντες εἰς τὰ χρήματα.

VIII. Aelian. hist. animal. 7, 47. τῶν ὑστρίχων — τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς.

IX. Stob. app. Flor. p. 12. Εὐριπίδου Πελιάσι·

Φθείρου· τὸ γὰρ δρᾶν οὐκ ἔχων λόγους ἔχεις.

X. Ibid. p. 20. et p. 33.

Ὁ γὰρ ξυνὼν, κακὸς μὲν ἦν τύχῃ γεγὼς,
τοιούσδε τοὺς ξυνόντας ἐκπαιδεύεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας
ἐσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάζετε.

XI. Ibid. p. 31.

Ἐν τοῖσι μὲν δεινοῖσιν ὡς φίλοι φίλων!
ὅταν δὲ πράξωσ' εὖ, διωθοῦνται χάριν,
αὐτοὶ δι' αὐτοὺς εὐτυχεῖν ἡγούμενοι.

XII. Hesych. Ἀρταμεῖν, κατακόπτειν. Εὐριπίδης Πολιάσιν. ubi corrigunt Πελιάσιν. Idem Ἀντεμμάσσασθαι, ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλῆξαι. Εὐριπίδης Πολιάσιν.

XIII. Lexicon Sangerman. in Bekk. anecd. p. 95, 23. Εὐστόχως· Εὐριπίδης Πελιάσιν.

XIV. Ibid. p. 106, 27. Λύσιμον θηλυκῶς λέγει Εὐριπίδης Πελιάσιν.

XV. Schol. Plat. p. 137. Ruhnk. Κατηβολή, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσι. Eadem glossa est apud Hesych. v. Καταβολή p. 200.

Praeterea Elmslei. ad Eur. Med. 1019, 20. huc referendam etiam censet glossam Hesychii: Κάκη. πελία. ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. quam sic corrigit: Κάκη. κακία. Πελιάσιν. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Aristoph. Nub. 1153. *Βοάσομ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.* ubi Schol. *παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ*

Ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν δόμοις.

II. Stob. ecl. phys. T. I. p. 170

Κλῦτ', ὦ Μοῖραι, Διὸς αἵτε παρὰ
θρόνον ἀγχόταται θεῶν ἑζόμεναι.

III. Stob. tit. 88. p. 500.

Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος,
οὐ δῶμα γαίας κλειστόν, ἔνθα τὴν φύσιν
*ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν * εἴη σοφός.*

IV. Stob. tit. 91. p. 507.

Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς,
ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾶον, ἢ γράφει, θεός.

V. Stob. tit. 114. p. 585.

Τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεωτέρων φρενῶν
σοφώτερον πέφυκε κἀσφαλέστερον,
ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.

VI. Ioa. Lydus de magistrat. III, 25. p. 192.

— — τὰ δ' ἔνθεν οὐκέτ' ἂν φράσαι λόγῳ
δακρύων δυναίμην χωρίς — — —
κατὰ τὸν Εὐριπίδου Πηλέα.

ΠΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

I. Schol. Ven. Il. δ'. 319.

Οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα πολέμιόν γε μήν

II. Stob. tit. 46. p. 325.

Δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος,
μήτ' αὖ κακώσῃς, πλοῦτον ἔντιμον τιθείς·
μηδ' ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλῃς ποτέ,
μηδ' αὖξε καιροῦ μεῖζον· οὐ γὰρ ἀσφαλές,

μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ αὐτοῦ φανῇ.
κώλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ νόσος.

III. Stob. tit. 91. p. 507.

Ὦ πλοῦθ', ὅσῳ μὲν ῥᾷστον εἶ βάρος φέρειν.
πόνοι δὲ κἀν σοὶ καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου
ἔνεισ'· ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς.

Primus versus tit. 89. p. 502. ex Euripidis Phoenice citatur.

IV. Ammon. v. βωμός.

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

Cfr. Eustath. ad Il, ζ. p. 1564, 30.

V. Steph. Byz. v. Ἄργος.

— Ἐγὼ δὲ Σαρδιανός, οὐ γὰρ οὐκέτ' Ἀργόλας.

VI. Athenaeus XV. p. 688. B.

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς
Κύπριδος προσῳδὸν
ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν.

Hue respexit Hesych. Κότταβος, λάταξ, Εὐριπίδης Πλεισθένει. Eustath. ad Il. τ'. p. 1170, 53. κότταβον, ὃν ὁ φιλοσίγματος Εὐριπίδης ἐν δυσὶ σσ γράφει. et ad υ'. 57. χρῆσις δὲ κοσσάβου ἐν τῷ Πολὺς κοσσάβων ἀραγμός.

VII. Lex. Sangerman. in Bekk anecd. p. 107, 10. Μόμφον τὴν μέμψιν. Εὐριπίδης Πλεισθένει.

VIII. Crameri Anecd. III. p. 373, 18.

Εἰσὶν γάρ, εἰσὶ διφθέραι μελεγγραφεῖς
πολλῶν γέμουσαι Λοξίου γηρυμάτων.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ Η ΓΛΑΥΚΟΣ.

Aelianus de nat. anim. V, 2. Ἔοικεν ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύϊδον ὁρῶντα (γλαῦκα) καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Schol. Aristid. T. II. p. 307. ed. Iebb. Τραγικῆς βοός. Δρᾶμα πεποίηται Εὐριπίδου, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαί τισι, περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλονεικία βασιλείας.

I. Schol. in Hermog. p. 416. ed. Laurent. II. p. 254. ed. Sturm. ad ista rhetoris verba: Τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυΐδῳ. Οὕτως ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥήματα·

Ἔα ἔα.
Ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
ἁλιαίετον· τὸν παῖδα γεροσεύει μόρος.
εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
νῦν δ' ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νόμον βίου
δεῦρ' ἔπτατ'· οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

II. Eratosth. ep. de cubi duplicatione apud Eutocium comm. in Archim. de sphaera et cyl. p. 20.

Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου.
διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

III. Stob. tit. 3. p. 36.

Ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὑτοῦ φύσιν,
οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

IV. Schol. Ven. Il. κ', 56. de voc. τέλος.

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὺν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Omisso dramatis nomine eundem versum citat Eustath. in Il. κ'. p. 789, 14.

V. Stob. tit. 122. p. 613.

— — — ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

VI. Plutarch. de vita iuc. sec. Epic. p. 1104. D.

— — — Κρητικοὺς
αὐλούς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ
συνθάπτοντες ἥδιον ἔχουσιν.

VII. Sext. Empir. Pyrrhon. hypotyp. III, 229. p. 185. Diog. Laert. IX, 73. Schol. Plat. p. 119. Ruhnk.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται.

Plato Georg. p. 492. E. Clem. Alex. Strom. p. 432. D. Origenes in Celsum VII. p. 366. Schol. Eur. Hipp. 191. Schol. Arist. Ran. 1114. (vid. fr. Phrix. XIV.) priorem et alterum usque ad ζῆν tantummodo citant. Schol. Ran. 1526. post ζῆν addit ὑπνοῦν δὲ τὸ κατθανεῖν.

VIII. Stob. tit. 59. p. 382.

Οἱ τὰς τέχνας δ' ἔχοντες ἀθλιώτεροι
τῆς φαυλότητος. τοιγὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
ἅπασι κεῖσθαι δυστυχές, οὐκ εὐτυχές.

IX. Stob. tit. 89. p. 502.

Οὐ γὰρ παρὰ κρατῆρα καὶ θοίνην μόνον
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει,
ἀλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.

X. Stob. tit. 93. p. 514.

Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκεῖς ξυνιέναι·
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.

XI. (Glauc. I.) Stob. tit. 22. p. 187.

Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ·
ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνήρ,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

XII. (Glauc. II.) Stob. tit. 43. p. 302.

Ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς,
νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας,
παράδειγμ' ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

XIII. (Glauc. III. IV.) Stob. tit. 115. p. 590.

Φεῦ φεῦ! τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους!
γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον·
μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

XIV. Erotian. v. *διεβλήθησαν* p. 120. *Εὐριπίδης — μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν Ὀρέστῃ.*

XV. Gregor. Cor. p. 17 sq. *ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυίδῳ τῷ δράματι·*

Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;

ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε. cf. Schol. ad Arist. Thesmoph. 879.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Schol. Aristid. T. II. p. 228, ed. Iebb. *Ὁ Πρωτεσίλαος δρᾶμα γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ, λέγεται δὲ ὅτι γαμήσας καὶ μίαν ἡμέραν μόνον συγγενόμενος τῇ γυναικὶ ἠναγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατὰ Τροίας ἀπελθεῖν, καὶ πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροίας ἐτελεύτησε. καὶ φασὶν ὅτι τοὺς*

κάτω δαίμονας ᾐτήσατο καὶ ἀφείθη μίαν ἡμέραν καὶ συνεγένετο τῇ ἑαυτοῦ γυναικί. Cf. Tzetz. Chil. II, 760 sqq.

I. Schol. Soph. Oed. C. 10.

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

Hinc Suidas v. βέβηλος.

II. Plutarch. T. II. p. 10. A. Stob. tit. 5. p. 63. et 19. p. 168.

Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,
ὁ μὴ 'ντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

III. Stob. tit. 67. p. 423.

Ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός.
πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὑρήσεις κακήν,
τὴν δ', ὥσπερ αὕτη, λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

IV. Stob. tit. 96. p. 532.

Οὐ θαῦμ' ἔλεξας, θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν.

V. Stob. tit. 123. p. 615.

Πέπονθεν, οἷα καὶ σὲ καὶ πάντας μένει.

VI. Stob. tit. 110. p. 581.

Πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσιν αἱ ἄλογοι βροτούς.

VII. Dio Chrys. or. 37. p. 467. B.

οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

VIII. Photius et Suidas v. πενθερά.

— — — ἄξιος δ' ἐμὸς
γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

IX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 628. A. Πλάτωνος ἐν πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, Εὐριπίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει·

Κοινὸν γὰρ εἶν' ἄρα καὶ γυναικεῖον λέχος.

X. Stob. tit. 73. p. 448.

Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός!

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ.

Hanc fabulam νοθεύεσθαι dicit Grammat. apud Elmsl. ad calcem ed. Bacch.

I. Stob. ecl. T. II. p. 342. Heer. Floril. tit. 62. p. 401.

Ἔρωτες ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίου.
ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἱμείρει λαβεῖν·
τῷ δ' οὐχὶ τούτου φροντίς, ἀλλὰ χρημάτων
πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πατὴρ δόμοις·
ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν
λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ·
οἱ δ' αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν
ζητοῦσιν. οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.
Ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρῄζω τυχεῖν,
δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

II. Strabo VIII. p. 546. A.

Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα πρόσχωρον πόλιν.

III. Grammat. Sangerman. ap. Valck. diatr. p. 203. Bekker anecd. p. 93 sp.

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς . . . . ἐξαιρήσεται.

ΣΘΕΝΕΒΟΙΑ.

I. Aristoph. Ran. 1250 sqq. (1217 sqq. Br.)

Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν — — —

ubi schol. τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου

— — — πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. Primo versu usus est Nicostratus Comicus apud Stob. tit. 103. p. 563. Philippides ib. tit. 106. p. 568. Plutarch. consol. p. 103. B.

II. Schol. Arist. Vesp. 111.

Τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος ἔρως.

Sententiam explet Plutarch. de discern. adul. et am. II. p. 71. A. et Galenus T. V. p 411. ed. Kühn. νουθετούμενος δ' ἔρως μᾶλλον πιέζει.

III. Plutarch Symp. T. II. p. 622. C. Πῶς εἴρηται τό

— — — — — — — Μουσικὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Euripidis locum esse idem monstrat T. II. p. 405. F. et p. 762. B. Cf. Aristid. T. I. p. 30. ed. Iebb. et p. 198. E Sthenebooea petitos esse versus docet schol. Aristoph. Vesp. 1069.

IV. Athenaeus X. p. 421 sq.

— — βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι·
ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφός,
θάλασσα. τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος
βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

V. Athen. X. p. 427. E.

Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερός,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Locum ridet Aristoph. Thesm. 403 sq. ubi vid. Schol. Ravenn. Cf. Hesych. v. Κορίνθιος ξένος

VI. Stob. tit. 83. p. 483.

Κομίζετ' εἴσω τήνδε· πιστεύειν δὲ χρὴ
γυναικὶ μηδέν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

VII. Photius lex. Ξεναπάτας.

Τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην.

Pollux. III, 58. εἴρηται δὲ ξεναπάτης παρ' Εὐριπίδῃ.

VIII. Stob. tit. 66. p. 420.

Πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους
γυνὴ κατῄσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

IX. Stob. tit. 29. p. 199.

Ἄνευ τύχης γάρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

X. Schol. Venet. Arist. Pac. 123. ὁ λόγος ἐκάθεν ἐ βοίας (leg. ἐκ Σθενεβοίας) Εὐριπίδου, τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρῳδῆσαι. ἔστι δὲ ἐν τῇ Σθενεβοίᾳ παρὰ Τραγικῷ οὕτως· πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κρατ ἔνθηρος ἢ λήστης φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ βροτοστόνῳ βρέμει πτηνὸς πυρεύγει (Cod. 475. πορεύει.)

Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ.

Sisyphum, fabulam satyricam, ab Euripide in scenam productam esse Ol. 91, 1. testatur Aelianus V. H. II, 8. Qui vero

a Sexto Empirico p. 562. ex ea fabula laudantur versus, minime habent colorem dictioni fabularum satyricarum proprium. Et illud Sextus ipse Critiae tyranno tribuit, is qui nomen Plutarchi mentitus est in libro de placitis philosophorum Euripidi; nec iniuria Valcken. diatr. p. 209. ad Phoen. 527. p. 192. 711. p. 267. Euripidi illos abiudicat. Cf. Porson. ad Med. 284. extr. Bach. ad Critiae fragmenta p. 56 sqq.

I. Suidas. *Χαίρω δοτικῇ τὸ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ·*

> Χαίρω τέ γέ σ' ὦ βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκος
> — — — τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Priora *Χαίρω σὲ ἐλ.* — *Σισύφῳ* habet etiam Etymol. M. p. 808, 4. V. 2. *ἐλθόντα* supplet Valckenarius.

II. Hesych. *Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων ἢ κινῶν. Εὐριπίδης Σισύφῳ.*

ΣΚΙΡΩΝ.

I. Pollux X, 35.

> Σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας
> παιδός, κναφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα.

II. Pollux IX, 75.

> Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ πῶλον ἂν διδῷς ἕνα,
> τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
> φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
> τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρῃς
> πολλάς — — —

III. Athen. III. p. 76. C.

> ἢ προσπηγνύναι
> κράδαις ἐριναῖς — — —

IV. Athen. IX. p. 368. D.

> — — — — οὐδὲ κωλῆνες νεβρῶν.

V. Stob. tit. 44. p. 307.

> — — — — ἐστί τοι καλὸν
> [τοὺς] κακοὺς κολάζειν.

VI. Vid. fragm. Palam. XI.

Σ Κ Υ Ρ Ι Α Ι.

I. Sextus Empir. adv. Methem. I. §. 308.

A. Ἡ παῖς νοσεῖ σου κἀπικινδύνως ἔχει.
B. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

II. Stob. tit. 103. p. 561.

Φεῦ! τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι!
οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς,
καὶ πάντ' ἀκριβῶς κἀπὶ φροντίδων βίον
σὺν τῷ δικαίῳ ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ.

Cfr. Anthol. Palat. T. II. p. 311. Ioa. Lydus de mens. p. 60. et 108.

III. Stob. tit. 108. p. 579. Orio Anthologn. tit. I, 10.

Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

IV. Hesych. Ζεύγλας, ζυγοί, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτῆρες ἱμαντόδεσμοι. καὶ τροπωτῆρες μεταφορικῶς. Εὐριπίδης Σκυρίαις.

Σ Υ Λ Ε Υ Σ.

I. Philo Iud. p. 98. ed. Hoesch. p. 537. D. E. 869. A. 880. B Eusebius praep. evang. VI. p. 242. Artemid. IV, 59.

Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα·
πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω
γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα,
πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

II. Philo Iud. p. 880. C. ed. Hoesch.

Ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον,
πρόσχημα σεμνὸς κοὐ ταπεινός, οὐδ' ἄγαν
εὔογκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος.

III. Pergit Philo Iud.

Οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
αὑτοῦ πρίασθαι βούλεται· σὲ δ' εἰσορῶν
πᾶς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν,

εἶτ' ἐπιλέγει

*τὸ ἦθος αὐτοῦ ** οὗ κατηγορεῖ*
σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις.

IV. Philo Iud. ibid. E.

Κλίθητι καὶ πίωμεν· ἐν τούτῳ δέ μου
τὴν πεῖραν εὐθὺς λάμβαν', εἰ κρείττων ἔσῃ.

V. Stob. tit. 44. p. 306.

Τοῖς μὲν δικαίοις ἔνδικος, τοῖς δ' αὖ κακοῖς
πάντων μέγιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

VI. Lex. Sangerman. ap. Valck. diatr. p. 204. Bekk. anecd. p. 85, 10.

Βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν
τὰ δάκρυα.

VII. Eustath. in Il α'. p. 107, 45. Etymol. M. p. 294, 45. Apollon π. ἀντων. p. 353. C. Ioannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 25, 5.

Εἶα δή, φίλον ξύλον,
ἔγειρέ μοι σεαυτό, καὶ γίγνου θρασύ.

VIII. „Alium locum tanquam e Syleo afferunt Grot. Exc. p. 407. Barnes. v. 21. e Philone, puto, depromtum.

'Εγὼ δ' ἐμαυτοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι,
ἄρχειν θ' ὁμοίως, τῇ 'ρετῇ σταθμώμενος
τὰ πάντα — — —"

Matthiae.

Τ Ε Ν Ν Η Σ.

Scriptor vitae Euripidis, quam e codice Mediolanensi edidit Elmslei. ad calcem Baccharum, de numero fabularum Euripidis loquens, *σώζεται δὲ ση',* inquit. *τούτων νοθεύεται τρία, Τέννης, Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους.*

Stob. tit. 2. p. 30. *in Tenne* Gesn. p. 13. *in Tenye* Grot. *Τινῦ* Paris. A. sed abscissa in fine nominis fabulae litterula. *ἐν Τημένω* Schow. codd. B. C.

Φεῦ!
Οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει."

Matthiae.

Τ Η Λ Ε Φ Ο Σ.

I. Aristoph. Ach. 439 sq. et ibi Schol. Cfr. Suidas v. *εἶναι* et *φαινόμενα*.

Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μέν, ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή.

II. Alium locum e Diogen. Epist. 5. in Notit. MSS. T. 10, 2. p. 241. inter fr. Telephi retulit Boisson.

Πτώχ' ἀμφίβλητα σώματος λαβὼν ῥάκη
ἀρκτήρια τύχης.

III. Eustath. ad Il. *π'*. p. 1084, 2. ad Od. *α'*. p. 1397, 20.

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

Cf. Zenob. cent. 2, 85. App. Vat. 1, 29. Suidas et Photius v. *τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι.* Versu utitur Aristoph. Ran. 1447. Kust. 1400. Br. ubi vid. Schol.

IV. Aristoph. Lys. 707.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

Schol. *ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.* Fortasse ex eadem scena est versus Aristoph. ib. 714. *Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, τὸ δὲ σιωπῆσαι βαρύ,* ubi schol. *ἐξ Εὐριπίδου* et v. 717. *Ἰὼ Ζεῦ! Τί Ζῆν' ἀϋτεῖς;*

V. Stob. tit. 13. p. 145.

Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων
μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμόν,
σιγήσομαι, δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.

VI. Aristoph. Ach. 470 sq. *καὶ γάρ εἶμ' ἄγαν ὀχληρὸς οὖν δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.* Schol. *Τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.*

VII. Schol. Aristoph. Ach. 496. *Ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·*

Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

VIII. Arist. Ach. 539. et ibi Schol.

Ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.

IX. Arist. Ach. 542. et ibi Schol.

Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἦ πολλοῦ γε δεῖ.

X. Stob. tit. 29. p. 200.

Οὔ τἄρ' Ὀδυσσεὺς ἐστὶν αἱμύλος μόνος·
χρειὰ διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

XI. Aristoph. Thesm. 517. Br. 524. Kust. *Ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν, Ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα, οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;* Schol. Ravenn. *παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.*

— — — — — — εἰ δὴ θυμούμεθα
παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες.

XII. Aristoph. Ach. 554. et ibi Schol. Cfr. Aristid. T. II. p. 16 ed. Iebb.

Ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε. τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

XIII. Schol. Arist. Ach. 8.

Κακῶς ὄλοιτ' ἄν· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

XIV. Schol. ad Aristoph. Equ. 806. ad Plut. 601.

Ὦ πόλις Ἄργους.

XV. Aristoph. Ach. 453. et ibi Schol.

Τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

XVI. Aristoph. Ach. 445. et ibi Schol. Cfr. Athen. V. p. 186. C. D.

Καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.

XVII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 624. C. ed. Sylb.

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

XVIII. Ammonius *π. διαφ. λεξ.* v. *Πρόξενος.*

Κακός τίς ἐστι προξένῳ σοι χρώμενος.

XIX. Schol. Venet. ad pac. 527.

Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον τέκος.

XX. Aristot. Rhetor. III, 2, 10. et ibi Schol.

Κώπης ἀνάσσει κἀποβὰς εἰς Μυσίαν
ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι.

XXI. Aristoph. Equ. 1237. et ibi Schol.

Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;

XXII. Schol. Aristoph. Nub. 888.

Ἴθ' ὅποι χρῄζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
τῆς Ἑλένης οὕνεκα — —

XXIII. Stob. tit. 37. p. 226.

Σπάρτην ἔλαχες· κείνην κόσμει,
τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.

Cfr. etiam Plutarch. de exsil. T. II. p. 602. B. Diogen. prov. cent. 8, 18. ibid. 46.

XXIV. Stob. tit. 20. p. 173.

Ὥρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

XXV. Stob. tit. 22. p. 189.

Σὺ δ' εἶκ' ἀνάγκῃ, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου.
τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
χάλα. τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς
ταπείν' ἔθηκε καὶ συνέστειλεν πάλιν.

XXVI. Plutarch. de audit. T. II. p. 46. F.

πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν.

XXVII. Stob. tit. 29. p. 198.

Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

XXVIII. Sext. Empir. adv. Eth. p. 702. ed. Fabric. Stob. tit. 91. p. 507. et 95. p. 519.

Τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νοσοῦντά γε;
σμίκρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων
ἄλυπον οἰκεῖν βίοτον, ἢ πλουτῶν νοσεῖν.

XXIX. Stob. tit. 49. p. 355.

Τόλμ' ἀεὶ κἂν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

XXX. Schol. Plat. p. 50. *Ψυκτήρ, σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφῳ.*

ΤΗΜΕΝΟΣ. ΤΗΜΕΝΙΔΑΙ.

I. Stob. tit. 1. Cfr. Sext. Empir. adv. Gramm. p. 271. *Τημενίδων·*

Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός.

II. Stob. tit. 13. p. 145.

Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία.

III. Clem. Alex. Strom. VI. p. 621. C. Schol. Ven. ad Il. δ. 249. Suid. v. *Αὐτός τι* et *Σὺν Ἀθήνῃ*. Stob. tit. 29. p. 199. Apostolius XIX, 75.

αὐτός τι νῦν δρᾶ, χοὔτω δαίμονας κάλει·
τῷ γὰρ πονοῦντι χὼ θεὸς συλλαμβάνει.

IV. Stob. tit. 31. p. 211.

Αἰδὼς γὰρ ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς.

V. Stob. tit. 37. p. 226.

Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λογῳ καὶ μηχανῇ
πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν.

VI. Stob. tit. 48. p. 351.

— — φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν·
ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν,
κακοὺς δὲ μισεῖ. Τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος
τόδ' ἐστί, τοῖς δὲ κατθανοῦσιν εὐκλέες.

VII. Stob. tit. 49. p. 354. *Τημενίδων·*

Οὐκ ἔστι κρεῖττον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί.

VIII. Stob. ib.

Τολμᾶν δὲ χρεών· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ
μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν
τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν.

IX. Stob. tit. 52. p. 360. *Τημένῳ·*

Τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
γνῶναι τὸν ἐχθρόν, ᾗ μάλισθ' ἁλώσιμος.

X. Ibid. ἐν τῷ αὐτῷ.

Ἄρξεις ἄρ' οὕτω· χρὴ δὲ τὸν στρατηλάτην
ὁμῶς δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν στρατόν.

XI. Ibid. Τημενίσι Paris. A.

Ῥώμη δέ γ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην.

XII. Stob. tit. 54. p. 369. Βουτημένῳ Paris. A.

Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.

XIII. Stob. tit. 86. p. 497. Τημενίσι·

Φεῦ φεῦ! τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε.
κἂν γὰρ πένης ὢν τυγχάνῃ χρηστὸς γεγώς,
τιμήν ἔχει τίν', ἀναμετρούμενος δέ πως
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.

Hinc sumsit compilator libelli περὶ εὐγενείας, qui inter Plutarcheos est Tom. V. ed. Wytt. p. 965.

XIV. Stob. tit. 104. p. 565. Τημενίαι·

Πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως
δείξωσιν αὑτούς, τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ.

XV. Stob. tit. 123. p. 617. Τημενίσι·

Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει.
κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ, κοινὰ πάσχομεν
πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον, ἢ τὸ μὴ χρεών.

XVI. Stob. tit. 4. p. 52. Τημενίσιν·

Ἀσύνετος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενής,
λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.

XVII. Pollux IX, 27.

Ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

XVIII. Aelian. hist. anim. VII, 39. ἐν δὲ τοῖς Τημενίδαις τὸ Ἡράκλειον ἆθλον ἔλαφον κέρατα ἔχειν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησὶ τὸν τρόπον τόνδε ᾄδων·

Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον μεγάλων
ἄθλων ἵνα (marg. Gesn. *χρῆμα*) *δεινὸν ὑποστὰς*
κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους ἐπί τε λειμῶ-
νας ποιμενιά τε ἄλση.

XIX. Hesych. Αἰσίως, καλῶς, δεξιῶς, Εὐριπίδης Τημένῳ.

XX. Hesych. Ἀνανομήν, ἀναδασμόν. ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν. Εὐριπίδης Τημένῳ.

XXI. Idem Ἄπυργος, ἀτείχιστος. Εὐριπίδης Τημένῳ.

XXII. Idem T. II. p. 200. Κατηβολή (sic MS. apud Schow. p. 423.) τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσιν (fr. XV.) Eadem leguntur in scholiis Platon. p. 137.

Υ Ψ Ι Π Υ Λ Η.

I. Aristoph. Ran. 1242. ubi vid. Schol. et ad v. 1244. eundem ad Aristoph. Nub. 604. Macrob. Saturn. I, 18. Cfr. etiam Etym. M. p. 1. 38. et Hesych. v. καθαπτός.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν.

II. III. Schol. Arist. Ran. 1355.

Οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν.

καὶ τὸ

Περίβαλ' ὦ τέκνον.

IV. Macrob. Saturn. V, 18.

Δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελώου ῥόον.

V. Plutarch. π. πολυφιλίας II. p. 93. D. et Sympos. IV, 1. p. 664. F.

— εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἰρόμενος
ἄγρευμ' ἀνθέων ἡδομένᾳ ψυχᾷ,
τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

VI. Plutarch. consol. ad Apoll. T. II. p. 110 sq. Clem. Alex. Strom. IV. p. 495. Stob. tit. 106. p. 568. Cfr. Cic. Tusc. III, 25.

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν·
θάπτει τε τέκνα χἄτερ' αὖ κτᾶται νέα,
αὐτός τε θνήσκει. καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοὶ
εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει
βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν,
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ

στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

His solus Clemens praeponit:

Ἅ γ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.

VII. Stob. tit. 10. p. 127.

Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

VIII. Stob. tit. 20. p. 171. 172.

Ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

IX. Stob. tit. 109. p. 580.

Ἄελπτον οὐδέν, πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

X. Schol. Arist. Ran. 1363. Suid. v. *δωδεκαμήχανος.*

Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον.

XI. Galen. T. V. p. 615. ed. Basil. XII. p. 376. Chart. de voc. *αἐτωμα οἴκου* s. *ἀετός· καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ φησίν·*

Ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι
*γραπτοὺς * * * οἷσι προσβλέπειν τύπους.*

XII. Eustath. ad Il. *ν'*. p. 959, 42. Philem. gramm. p. 147. ed. Osann.

Εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα.

XIII. Harpocrat. *Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρός, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ, τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὸ προκείμενον εἴρηται παρά τε ἄλλοις καὶ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.* Cfr. Bekkeri Anecd. p. 444, 32.

XIV. Hesych. *Ἀναδρομαί, αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν, Ὑψιπύλῃ.*

XV. Lexicon Sangerm. s. Bekker. anecd. p. 93, 26. *Ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.*

XVI. Id. ibid. p. 109, 15. *Νεαρός, ἀντὶ τοῦ νέος. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.*

XVII. Orio Antholognom. tit. VII, 5. *Ἐκ τῆς Ὑψιπύλης·*

Πρὸς τὰς χρήσεις χρὴ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν
καὶ τὰς διαίτας τῶν κακῶν τε κἀγαθῶν,
πειθὼ δὲ τοῖς μὲν σώφροσιν πολλὴν ἔχειν,
τοῖς μὴ δικαίοις δ' οὐδὲν συμβάλλειν χρεών.

Φ Α Ε Θ Ω Ν.

I. Strab. I. p. 33. ed. Casaub. p. 48 sq. Almel.

— — δοθῆναι Μέροπι τῆσδ' ἄνακτι γῆς,
ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.
Καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἕω φαεννὰν Ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.

II. Fragmenta ex codice Parisino a Bekkero descripta, emendata ab Hermanno.

Μνησθεὶς ὅ μοί ποτ' εἶφ', ὅτ' εὐνάσθη, θεός,
αἰτοῦ τί χρῄζεις ἕν· πέρα γὰρ οὐ θέμις
λαβεῖν σε. κἂν μὲν τυγχάνῃς, σάφ' ἴσθ' ὅτι
θεοῦ πέφυκας· εἰ δὲ μή, ψευδὴς ἐγώ.
ΦΑ. πῶς οὖν πρόσειμι δῶμα θερμὸν Ἡλίου;
Κ. κείνῳ μελήσει σῶμα μὴ βλάπτειν τὸ σόν.
ΦΑ. εἴπερ πατὴρ πέφυκε, κοὐκ ἄλλως λέγεις.
Κ. σάφ' ἴσθι· πεύσῃ δ' αὐτὸ τῷ χρόνῳ σαφῶς.
ΦΑ. ἀρκεῖ. πέποιθα γάρ σε μὴ ψευδῆ λέγειν.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ αἵδ' ἔξω δόμων
δμωαὶ περῶσιν, αἳ πατρὸς κοιμωμένου
σαίρουσι δῶμα, καὶ δόμων κειμήλια
καθ' ἡμέραν φοιβῶσι, κἀπιχωρίοις
ὀσμαῖσι θυμιῶσιν εἰσόδους δόμων,
ὅταν δ' ὕπνου γεραιὸς ἐκλιπὼν πατὴρ
πύλας ἀμείψῃ, καὶ λόγους γάμων πέρι
λέξῃ πρὸς ἡμᾶς, ἡλίου μολὼν δόμους
τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μῆτερ, εἰ σαφεῖς λόγοι.
ΧΟΡ. . . . . . . στρ. α'.
. . . . . κατα γαν
. . α . . . . .
. . . .
μέλπει δὲ δένδρεσι λεπτὰν
ἀηδὼν ἁρμονίαν
γόοις ὀρθρευομένα

Ἴτυν Ἴτυν πολύθρηνον.
σύριγγας δ' οὐριβάται ἀντ. α'.
κινοῦσιν ποίμνας ἐλαταί.
ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν
ξανθᾶν πώλων συζυγίαι.
ἤδη δ' εἰς ἔργα κυναγοὶ
στείχουσιν θηροφόνοι,
πηγαῖς τ' ἐπ' Ὠκεανοῦ
μελιβόας κύκνος ἀχεῖ.
ἄκατοι δ' ἀνάγονται ὑπ' εἰρεσίας, στρ. β'.
ἀνέμων τ' εὐαέσιν ῥοθίοις,
ἀνὰ δ' ἱστὶ . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
σινδὼν δὲ πρότονον ἐπὶ μέσον πελάσσει.
τὰ μὲν οὖν ἑτέροισι μέριμνα πέλει. ἀντ. β'.
κῶμον δ' ὑμεναίων δεσποσύνων
ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἄγει καὶ ἔρως
ὑμνεῖν· δμωσὶν γὰρ ἀνάκτων
εὐάμεροι προσιοῦσαι
μολπαὶ θράσος αὔξουσ'
ἐπὶ χάρματ'· εἰ δὲ τύχα τι τέκοι
βαρὺν βαρεῖα φόβον ἔπεμψεν οἴκοις.
ὁρίζεται δὲ τόδε φάος γάμων τέλος, ἐπῳδ.
τὸ δή ποτ' εὐχαῖς ἐγὼ
λισσομένα προσέβαν ὑμέναιον ἀεῖσαι
φίλον φίλων δεσποτᾶν.
θεὸς ἔδωκε, χρόνος ἔκρανε
λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέταις.
ἴτω τελεία γάμων ἀοιδά.
ἀλλ', ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς πρὸ δόμων
κῆρύξ θ' ἱερὸς καὶ παῖς Φαέθων
βαίνουσι, τριπλοῦν ζεῦγος, ἔχειν χρὴ
στόμ' ἐν ἡσυχίᾳ.
περὶ γὰρ μεγάλων γνώμας δείξει,

παῖδ' ὑμεναίοις, ὥς φησι, θέλων
ζεῦξαι νύμφης τε λεπάδνοις.
ΚΗΡ. ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες
εὐφαμεῖτ' ὦ,
ἐκτόπιοί τε δόμων ἀπαείρετε
ὦ ἴτε, λαοί.
κηρύσσω δ' ὁσίαν βασιλήϊον,
αἰτῶ δ' αἶσαν
εὐτεκνίαν τε γάμοις, ὧν ἔξοδος
ἅδ' ἕνεχ' ἥκει,
παιδὸς πατρός τε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ λέχη
κρᾶναι θελόντων. ἀλλὰ σῖγ' ἔστω λεώς.
ΜΕΡ. . . . .
. . . . εἰ γὰρ εὖ λέγω.

Πυροῦσσ' Ἐριννὺς ἐν νεκροῖς θερήϊον
ζῶσ' ἤδ' ἀνίησ' ἀτμὸν ἐμφανῆ . .
ἀπωλόμην. οὐκ οἴσετ' εἰς δόμους νέκυν;
ἴθ', ὡς πόσις μοι πλησίον γαμηλίους
μολπὰς ἀϋτεῖ, παρθένοις ἡγούμενος.
οὐ θᾶσσον; οὐκ ἄμολγον ἐξομόρξετε
εἴ πού τίς ἐστιν αἵματος χαμαὶ πεσών.
ἐπείγετ', εἶα, δμωΐδες. κρύψω δέ νιν
ξεστοῖσι θαλάμοις, ἔνθ' ἐμῷ κεῖται πόσει
χρυσός, μόνη δὲ κλῇθρ' ἐγὼ σφραγίζομαι.
ὦ καλλιφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας,
καὶ τόνδ'. Ἀπόλλω δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ,
ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων.
ΧΟΡ. Ὑμήν, Ὑμήν, στρ.
τὰν Διὸς οὐρανίαν ἀείδομεν,
τὰν ἐρώτων πότνιαν, τὰν παρθένοις
γαμήλιον Ἀφροδίταν.
πότνια, σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφεῖ' ὀφείλω,
Κύπρι, θεῶν καλλίστα,
τῷ τε μονόζυγι σῷ
πώλῳ, τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτεις

σῶν γάμων γένναν·
ἆ τὸν μέγαν ἀντ.
τᾶσδε πόλεως βασιλῆ νυμφευετε,
ἀστερωποῖσιν δόμοισι χρυσέοις
ἀρχόν, φίλον Ἀφροδίτα.
ὦ μάκαρ, ὦ βασιλέως μείζων ἔτ᾽ ὄλβον,
ὃς θεὰν κηδεύσεις,
καὶ μόνος ἀθανάτοις
γαμβρὸς δι᾽ ἀπείρονα γαῖαν
θνατὸς ὑμνήσῃ.
ΜΕΡ. Χώρει σὺ καὶ τάσδ᾽ εἰς δόμους ἄγων κόρας
γυναῖκ᾽ ἄνωχθι πᾶσι τοῖς κατὰ στόμα
θεοῖς χορεῦσαι καὶ κυκλώσασθαι δόμους
σεμνοῖσιν ὑμεναίοισιν, Ἑστίας θ᾽ ἕδος,
ἀφ᾽ ἧς τὸ σῶφρον πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι
εὐχὰς π[οιεῖσθαι] . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
θεᾶς προσέλθῃ τέμενος ἐξ ἐμῶν δόμων.
ΘΕΡ. ὦ δέσποτ᾽ ἔστρεψ᾽ ἐκ δόμων ταχὺν πόδα.
οὗ γὰρ σὺ σώζῃ σεμνὰ θησαυρίσματα
χρυσοῦ δι᾽ ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης
καπνοῦ μέλαινα λιγνὺς ἔνδοθεν στέγης.
προσθεὶς πρόσωπον φλόγα μὲν οὐχ ὁρῶ πυρός,
γέμοντα δ᾽ οἶκον μέλανος ἔνδοθεν καπνοῦ.
ἀλλ᾽ ἔσιθ᾽ ἐς οἶκον, μή τιν᾽ ἥφαιστος χόλον
δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί
ἐν τοῖσιν ἡδίστοισιν Φαέθοντος γάμοις.
ΜΕΡ. πῶς φῄς; ὅρα μὴ θυμάτων πυρουμένων
κατ᾽ οἶκον ἀτμὸν κεῖσ᾽ ἀποσταλέντ᾽ ἴδῃς.
ΘΕΡ. ἅπαντα ταῦτ᾽ αἴθρη τ᾽ ἀκαπνωτοί θ᾽ ὁδοί.
ΜΕΡ. οἶδεν δ᾽ ἐμὴ ἢ οὐκ ἐπίσταται δάμαρ;
ΘΕΡ. θυηπολοῦσα θεοῖς ἐκεῖσ᾽ ἔχει φρένας.
ΜΕΡ. ἀλλ᾽ εἶμ᾽, ἐπεί τοι καὶ φιλεῖ τὰ τοιάδε
ληφθέντα φαύλως ἐς μέγαν χειμῶν᾽ ἄγειν.

σὺ δ', ὦ πυρὸς δέσποινα, Δημητρὸς κόρη,
Ἥφαιστέ τ' εἴητ' εὐμενεῖς δόμοις ἐμοῖς.
ΧΟΡ. Τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, ποῖ πόδα
πτερόεντα καταστάσω;
τίν' αἰθέρ', ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαν-
τον ἐξαμαυρωθῶ;
ἰώ μοί μοι, καταφανήσεται
βασίλεια τάλαινα, παῖς τ' ἔσω
κρυφαῖος νέκυς.
ὀτοτοτοῖ, κεραύνιοί τ' ἐκ Διὸς
πυρίβολοι πλαγαὶ λέχεά θ' Ἁλίου.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἀμετρήτων κακῶν
Ὠκεανοῦ κόρα,
πατρός, ἴθι, πρόσπεσε
γόνυ λιταῖς, σφαγάς,
σφαγὰς οἰκτρά τ' ἀρκέσαι σᾶς δειρᾶς.
ΜΕΡ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟΡ. ἠκούσατ' ἀρχὰς δεσπότου στεναγμάτων;
ΜΕΡ. ἰὼ τέκνον.
ΧΟΡ. καλεῖ τὸν οὐ κλύοντα δυστυχῆ γόνον
. . . . . ὀμμάτων ὁρᾶν σαφῆ.

III. Plut. Sympos. IV, 2. p. 665. C. *Πολλοὶ γὰρ οὔτε καίουσιν οὔτε κατορύττουσιν, ἀλλ' ἐῶσι περιφράξαντες, ὥστε ὁρᾶσθαι τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεί, τὴν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγχοντας ἐπὶ τοῦ Φαέθοντος εἰποῦσαν·*

φίλος δέ μοι
ἀλλ' οὗτος ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς.

Fortasse huc etiam referendus locus apud Plutarch. ibid. p. 666. C. *Καὶ μυρίους ἤδη τεθνηκότας ἰδεῖν ἔστιν ὑπὸ βροντῆς, οὐδὲν οὔτε πληγῆς ἴχνος οὔτε καύσεως ἔχοντας, ἀλλ' ὑπὸ φόβου τῆς ψυχῆς, ὡς ἔοικεν, ὄρνιθος δίκην ἀποπταμένης τοῦ σώματος.*

Πολλοὺς γάρ, ὡς ὁ Εὐριπίδης φησίν, βροντῆς
πνεῦμ' ἄναιμον ὤλεσεν.

Cfr. Theo Smyrnaeus de musica c. 2. p. 75.

IV. Plutarch. consol. ad uxor. p. 608. D. E.

— — — — — — — Μισῶ δ' εὐάγκαλον
τόξον κρανείας, γυμνάσια δ' οἴχοιτο +

V. Longin. de sublim. 15. *Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,*

Ἔλα δὲ μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' ἐμβαλών·
κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψῖδα σὴν
κάτω διήσει — — —

φησίν· εἶθ' ἑξῆς·

Ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας,
κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων
μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας.
πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβὼς
ἵππευε, παῖδα νουθετῶν· ἐκεῖσ' ἔλα,
τῇ ῥα στρέφ' ἅρμα, τῇ δέ — — —

VI. Stob. ecl. phys. p. 157. Grot. T. I. p. 540. Heer. et Vitruv. IX, 4. (IX, 1, 13. ed. Schneid.)

Θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
καίει τὰ πόῤῥω, τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

VII. Theon. schol. in Arati Phaenom. 169. *Οὐκ ἀνωνύμως, φησί, φέρονται αἱ Ὑάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν δύο αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον· Εὐριπίδης δ' ἐν τῷ Φαέθοντι τρεῖς.*

VIII. Athenaeus XI. p. 503. D.

ψυκτήρια
δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

IX. Stob. tit. 38. p. 230.

Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

X. Stob. tit. 41. p. 239.

Ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, βροτῶν
ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ
ἢ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

XI. Stob. ibid. Apostolius XIII, 56.

Ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ,
ὡς τρεῖς ἀφέντι, προστάτης θ' ἁπλοῦς πόλει
σφαλερός, ὑπὼν δὲ κἄλλος οὐ κακὸν πόλει.

XII. Stob. tit. 91. p. 507.

Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον,
σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τούτου ταἴτιον;

ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης.

XIII. Eustath. ad Od. ν'. p. 502, 32. = 1731, 54.

Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Eodem respicit Plutarch. Moral T. II. p. 498. B.

Ad hanc fabulam referendum etiam esse, quod ex Euripide commemorat Plin. hist. natur. 37, 2. probabiliter suspicabatur Ruhnken. apud Luzac. Exerc. acad. p. 52.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Huius fabulae descriptionem magna ex parte exposuit Dio Chrysost. or. 52. p. 550. extr. et sqq. ed. Morell. servatis partim ipsius poetae verbis, quae numeris suis restituere conatus est Valckenarius Diatr. cap. XI.

I. Aristot. Ethic. Nicom. VI, 8. Eudem. V, 8. Plutarch. Moral. p. 544. C. Vs. 4. Plutarch. Moral. p. 779. D. Schol. Aristoph. Ran. 284. Vs. 5. 6. Stobaeus 29. p. 199.

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως
ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης;
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ, ἔφυ·
τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
τιμῶμεν ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

II. Plut. T. II. p. 544. C.

Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
καὶ τοὺς παρόντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

III. Plutarch. T. II. p. 521. A.

Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

IV. Stob. tit. 119. p. 602.

Ἅλις, ὦ βιοτά· πέραινε, πρίν τινα συντυχίαν
ἢ κτεάτεσσιν ἐμοῖς, ἢ σώματι τῷδε γενέσθαι.

V. Iustin. M. π. μοναρχ. p. 109. B. ed. Colon.

Ὁρᾶτε δ' ὡς κἂν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν,
θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων

χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
κέρδος παρόν γε, κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς;

VI. Stob. ecl. eth. T. II. p. 4. Heeren.

τί δῆτα θώκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι
σαφῶς διόμνυσθ᾽ εἰδέναι τὰ δαιμόνων
οἱ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων;
Ὅστις γὰρ αὐχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,
οὐδέν τι μᾶλλον οἶδεν, ἢ πείθει λέγων.

VII. Aristotel. poet. 22, 13. *οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μετατιθέντος, ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεται καλόν, τὸ δ᾽ εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε*

φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός,

ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶται μετέθηκε.

VIII. Plutarch. adv. Colot. II. p. 1108. B. Diog. Laert. V, 3. Cicer. de orat. III, 35. Quintil. Instit. III, 1, 14.

Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ
αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ᾽ ἐᾶν λέγειν.

IX. Stob. tit. 20. p. 172.

Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ᾽ ἡμῶν ἔφυ,
οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

X. Aristot. rhetor. ad Alex. c. 18. (al. 19.)

Λέξω δ᾽ ἐγώ, κἄν μου διαφθείρας δοκῇ
λόγους ὑποστὰς αὐτὸς ἠδικηκέναι·
ἀλλ᾽ ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων·
ὁ δ᾽ αὐτὸς αὑτὸν ἐμφανίζει σοι λέγων.

XI. Stob. tit. 57. p. 377.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει.
ἐν γῇ δ᾽ ὁ φόρτος καὶ πάλιν ναυτίλλεται.

Prior versus est etiam apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. ed. Sylb. et apud Stob. tit. 37. p. 226.

XII. Stob. tit. 38. p. 230.

Πατρὶς καλῶς πράσσουσα τὸν εὐτυχοῦντ᾽ ἀεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦντα δ᾽ ἀσθενῆ.

XIII. Hesych. Αἴρειν νοεῖς, δοξάζειν ἡγῇ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ. Lex. Sangerman. apud Bekk. anecd. p. 359, 22. αἱρεῖς, δοξάζεις, ἡγῇ.

XIV. Idem v. αἰών. Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀπέπνευσεν αἰῶνα.

XV. Idem. Ἀκριβές, ἄκρον, Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.

XVI. Orio Anthologn. tit. V. 2. et VIII, Εὐριπίδου 1. p. 55. ed. Schneidewin.

Φεῦ μήποτ' εἴην ἄλλο πλὴν θεοῖς φίλος,
ὡς πάντ' ἔχωσι κἂν βραδύνωσι χρόνῳ.

Φ Ο Ι Ν Ι Ξ.

I. Stob. tit. 69. p. 429.

Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
δίδωσιν ὅστις. οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ·
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

II. Stob. ibid.

Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

III. Stob. tit. 115. p. 392.

Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν!

IV. Aeschin. in Timarch. p. 154. Reisk. et in Stob. Append. Vat. p. 12 (383.) ed. Gaisf.

Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτής,
καὶ πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
τἀναντί' ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
Κἀγὼ μὲν οὕτω χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς
λογίζομαι τἀληθὲς εἰς ἀνδρὸς φύσιν
σκοπῶν δίαιταν ἥνπερ ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ,
οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων, ὅτι
τοιοῦτός ἐστιν, οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

V. 7. 8. 9. citat Diod. Sic. XII, 14. Eosdem in Aeschinem retorquet Demosthen. π. παραπρ. p. 417, 17. ed. Reisk. His illa annexa habet Stob. App. Florent.

καὶ τῷδε δηλώσαιμ' ἄν, εἰ βούλοιο σύ,
τἀληθές, ὡς ἔγωγε καὐτὸς ἄχθομαι,
ὅστις λέγειν μὲν εὐπρεπῶς ἐπίσταται,
τὰ δ' ἔργα χείρω τῶν λόγων παρέσχετο.

V. Clem. Alex. Strom. VI. p. 625. A.

Ταφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

A Clemente sumsit Theodoret. Therap. VI. p. 102, 12.

VI. Stob. tit. 38. p. 222.

Φθόνον οὐ σέβω, φθονεῖ-
σθαι δ' ἐθέλοιμ' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς.

VII. Stob. append. Flor. p. 11. (382.)

— — — — Οἱ πεῖραν οὐ δεδωκότες
μᾶλλον δοκοῦντες ἢ πεφυκότες σοφοί.

VIII. Erotianus p. 132. Διηπέτης, ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι λέγων·

Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διη-
πέτη κτεῖναι.

Quae sic emendavit Valck. diatr. p. 274.

Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διϊπετῆ
θεῖναι.

IX. Stob. tit. 120. p. 608.

Καί τοί ποτ' εἴ τιν' εἰσίδοιμ' ἀνὰ πτόλιν
τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον,
εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν,
ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδὼν ἔχων.
καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως
πέπτωχ' ὁ τλήμων. ὦ φιλόζωοι βροτοί,
οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
ποθεῖτ' ἔχοντες μυρίον ἄχθος κακῶν.
οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου.
τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

X. Stob. tit. 39. p. 226

Σὺ δ', ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων,
χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

XI. Stob. tit. 71. p. 434.

Γυνή τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.

XII. Stob. tit. 88. p. 500.

Μέγιστον ἆρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

XIII. Hesych. Ἀμνήστευτος γυνή, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνικι.

Φ Ρ Ι Ξ Ο Σ.

Scholiastes Apollonii Rhod. II, 382. Ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν, ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ.

I. Aristoph. Ran. 1256.

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς — —

ubi Schol. ἔστι δὲ τοῦ β' Φρύξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή· τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου

ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.

Cfr. etiam Lucian. Macrob. 23. T. VIII. p. 128. ed. Bip. Plut. dec. rhet. vit. p. 837. E. Hesych. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ.

II. Schol. Eurip. Phoen. 6.

Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοίνιξ, ὅθενπερ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει
καὶ Θάσος — —

Ad hunc prologum Valcken. l. c. refert etiam versum, qui sine nomine auctoris legitur apud Plutarch. T. II. p. 607. B.

Φοίνιξ πεφυκώς, ἐκ δ' ὁρίζεται γένος.

III. Eratosth. Cataster. 14. Ταῦρος. Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ. Idem narrant schol. Germanic. Eudocia p. 392. et Hygin. poët. astron. 21. Cf. Malalae chron. 35.

IV. Etymol. M. p. 714, 17.

— — *ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.*

Cf. Draco de metr. p. 82. Versum explet Cod. MS. Leidensis apud Valck. diatrib. p. 217. *Καὶ μῶν ἄν.* Legendum cum Valck.

Καὶ νῷν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.

V. Stob. tit. 71. p. 433.

Ὡς οὐδὲν ὑγιές φασι μητρυιὰς φρονεῖν
νόθοισι παισίν· ὧν φυλάξομαι ψόγον.

VI. Stob. tit. 65. p. 411.

Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει
ἥδιστόν ἐστι, δώματ' ἢν οἰκῇ καλῶς,
ὀργήν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας
ψυχὴν μεθιστᾶσ'· ἡδὺ κἀπάται φίλων.

VII. Stob. tit. 72. p. 441.

Δίκαι' ἔλεξε· χρὴ γὰρ εὐναίῳ πόσει
γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

VIII. Sextus Empir. adv. Math. I, 13, 274. et 287.

ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται καθ' ἡμέραν
κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται,
ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη.

Iidem versus leguntur apud Clement. Alex. Strom. V. p. 606. C. D. Euseb. Praep. evang. XIII, 13. p. 684. sed tanquam Diphili, Iustin. Mart. de monarch. p. 38 sq. vel 106. B. ed. Colon. 1686. Stob. ecl. phys. T. I. p. 110. Heer. Apud Iustin. hic versus praemittitur inmodulatus:

ἄφθονον βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν·

apud Clem. autem hic

ὃς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσιν· εἴ τις δ' οἴεται κ. τ. λ.

IX. Iustin. de monarch. p. 41. D.

Εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταὔτ' ἔπρασσον, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι,
εἰ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ.

X. Stob. tit. 121. p. 613.

Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει·
ἣν καὶ δίκη θνήσκῃ τις, οὐχ ἧσσον ποθεῖ
πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.

XI. Stob. tit. 92. p. 511.

Κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς,
ἢ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ὠγκωμένον.

XII. Stob. tit. 41. p. 239.

Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

XIII. Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. p. 51 sq. Grot.

Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῄς, ἀνέρος οὐκ ἄξιον
δειλὸν κεκλῆσθαι καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

XIV. Stob. tit. 119. p. 602. Gesn. 121. p. 495. Grot. 120. Gaisf.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί· πλὴν ὅμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά.

XV. Etym. M. p. 410, 43.

Δι' ἐλπίδος ζῇ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.

XVI. Athen. VI. p. 264. C.

Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων.

Hinc Eustath. in Il. π'. p. 1120, 22. — 1090, 50.

XVII. Stob. tit. 60. p. 384.

Πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρόν, ἡ δὲ φρὴν
τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερωτέρα.

XVIII. Photius: *Πώγωνα πυρός, τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φρίξῳ.* Huc respexisse Pollucem II, 88. monuit Valcken. ad Phoen. 1261. extr.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

In Agathonis gratiam tragoediam scriptam esse narrat Aelian. V. H. II, 21.

I. Clem. Alex. Strom. II. p. 388. B. ed. Sylb. *ὁ μὲν Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησιν·*

Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ᾽ ὧν σὺ νουθετεῖς·
γνώμην δ᾽ ἔχοντά μ᾽ ἡ φύσις βιάζεται.

II. Plutarch. T. II. p. 446. A. Stob. tit. 5. p. 63.

Αἶ αἶ τόδ᾽ ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν,
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθόν, χρῆται δὲ μή.

III. Stob. tit. 64. p. 409.

Γνώμη σοφός μοι, καὶ χέρ᾽ ἀνδρείαν ἔχοι·
δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.

IV. Stob. tit. 103. p. 560.

Ὦ δέσποτ᾽, οὐδεὶς οἶδεν ἄνθρωπος γεγὼς
οὔτ᾽ εὐτυχοῦς ἀριθμὸν οὔτε δυστυχοῦς.

V. Plutarch. Amator. T. II. p. 750. A. B. *τί οὐκ ἂν τις προσδοκήσειεν, εἰ καὶ Πρωτογένης ἔρωτι πολεμήσων πάρεστιν, ᾧ καὶ παιδιὰ πᾶσα καὶ σπουδὴ περὶ ἔρωτα καὶ δι᾽ ἔρωτος*

λήθῃ μὲν λόγων, λήθῃ δὲ πάτρας

οὐχ ὡς τῷ Λαΐῳ πέντε μόνον ἡμερῶν ἀπέχοντι τῆς πάτρας. Hunc locum Musgravius ad Chrysippum retulit.

VI. Sextus Empir. adv. Mathem. VI, 17. p. 360. *ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα, φυσικόν τινα ἐπέχοντα λόγον, ὁποῖά ἐστι τὰ οὕτω λεγόμενα·*

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθήρ,
ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
ἡ δ᾽ ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
παραδεξαμένη τίκτει θνατούς,
τίκτει δὲ βοράν, φῦλά τε θηρῶν,
ὅθεν οὐκ ἀδίκως
μήτηρ πάντων νενόμισται.

His Grotius in Excerpt. p. 417. proxime adiunxit ea quae sunt apud Philon. Iud. *π. ἀφθαρσίας κόσμου* p. 948. C. D. ed. Hoesch.

Χωρεῖ δ᾽ ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
φύντ᾽ εἰς γαῖαν, τὰ δ᾽ ἀπ᾽ αἰθερίου
βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ᾽ οὐδὲν
τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ᾽
ἄλλο πρὸς ἄλλου
μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

„Verba *τὰ μὲν ἐκ γαίας* v. 8. — *πάλιν* perturbato ordine affert M. Antonin. VII, 50. *χωρεῖ δ'* usque ad *βλαστόντα γονῆς* Heraclid. alleg. Hom. p. 440. ed. Gale. V. 10. *βλαστάνοντα γῆς* Philo, et v. 13. *ἄλλο πρὸς ἄλλο* tribus locis. V. 11. a verbis *θνῄσκει δ' οὐδέν,* usque ad finem citat idem Philo p. 939. D. et 963. E. Plutarch. de plac. philos. V, 19. p. 908 D. Clement. Alex. Strom. VI. p. 626. qui e Chrysippo petitos esse dicit." Matthiae.

VII. Hesych. *Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.*

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

I. Stob. eclog. T. I. p. 26. Heeren. Lucian. Iup. trag. 41. Clem. Alex. Strom. p. 603. C. (unde Euseb. praep. evang. XIII. p. 681.) Athenag. leg. p. 5.

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις.
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Duos priores versus citat etiam Plutarch. T. II. p. 601 A. p. 780. D. p. 919. B. Clem. Alex. admon. p. 15. D. Tertio utitur Lucian. Philop. T. IX. p. 248.

II. Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 549. A. Stob. ecl. phys. T. I. p. 114, 21. Heer.

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε — μὴ τρέσῃς —
παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς, ὅταν τύχῃ.

III. Stob. ecl. T. I. p. 126, 40. Heeren.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
ἢ δεσμὸν ἢ βίαια πολεμίων κακά,
ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.

ἦ τἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Tres priores versus sunt etiam apud Stob. floril. tit. 28. p. 196.

IV. Stob. ecl. phys. p. 149. Grot. I, 10. p. 268. Heer. Athen. XIII. p. 599. F. sq.

Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται.
αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τοῦ θεοῦ·
ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ·
ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
ὅταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταὐτὸν δύο,
τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα
ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Euripidis locum esse testantur Athen. Aristot. Eth. Nicom. VIII, 1, 6. p. 133. A. ed. Duval. Magn. Moral. II, 11. p. 247. C. et 250. B. Plutarch. Amat. T. II. p. 756. E. primo versui fragm. statim subiicit Hippolyti versus 449 sq. V. 3. est apud Plut. de virt. mor. T. II. p. 442. C. V. 7 sqq. afferuntur ab Aristot. Eth. Nic. l. c. Eudem. VII, 1. p. 358. B. Septem deinceps versus affert ex Athenaeo Eustath. ad Il. ξ'. p. 967, 6.=978, 23. Cfr. Plutarch. Amat. p. 770. A. M. Antonin. X, 21. V. 9. e Menandro citat Schol. Hes. Theog. 138.

V. Stob. tit. 1. p. 1. Orio Anthologn. tit. VIII. *Εὐριπίδου* 21. p. 57. ed. Schneidewin.

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον·
οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον οὔτε χρημάτων,
οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θωπείας ὄχλου.
Ἀρετὴ δ', ὅσωπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.

VI. Stob. ibid.

Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν.

VII. Stob. tit. 4. p. 52.

Τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις
ἔκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

VIII. Stob. ib. p. 53.

Τὸ δ' ὠκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
εἰς συμφορὰν ἵστησι πολλὴν δὴ βροτούς.

IX. Athen. XV. p. 665. A. Plutarch. de garrul. T. II. p. 502. C. Stob. tit. 4. p. 53.

Εἴ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος
Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεός,
οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι
σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

X. Stob. ib. p. 53.

Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κεἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος,
τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.

XI. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 36. C. Stob. tit. 5. p. 63.

Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον
νομίζω τᾶς σωφροσύνας,
ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.

XII. Athenaeus IV. p. 158. E. Gellius VII, 16.

Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὑδρηχόου,
ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;
ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι
ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν.

Duos priores versus affert Plutarch. de aud. T. II. p. 36. F. de Stoicorum repugn. ib. p. 1043. E. p. 1044. B. qui tertium etiam addit ibid. F. Stob. tit. 5. p. 63. tres priores Sextus Emp. adv. Gramm. I. §. 271. p. 274. Musonius apud Stob. tit. 38. p. 235. Eustath. ad Il. λ'. p. 868, 33.=815, 9. Verba *τρυφῇ γέ τοι* cum v. quinto habet Teles apud Stob. tit. 106. p. 575.

XIII. Stob. tit. 9. p. 101.

Φεῦ φεῦ τὸ νικᾶν τὰ δίκαι' ὡς καλὸν γέρας,
τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἁπανταχοῦ κακόν!
καὶ γλῶσσα φλαύρα καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
ὅσῳ κάκιον μὴ καλῶς ὠγκωμένοις.

XIV. Stob. tit. 12. p. 140.

Δύστηνος, ὅστις καὶ τὰ καλὰ ψευδῆ λέγων
οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς ἀληθέσιν.

XV. Stob. tit. 13. p. 145.

Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω,
ἢ σκλήρ᾿ ἀληθῆ; φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.

XVI. Stob. ibid.

Ἀτὰρ σιωπᾶν τάγε δίκαι᾿ οὐ χρή ποτε.

XVII. Stob. tit. 22. p. 187.

Κρίνει τίς αὐτὸν πώποτ᾿ ἄνθρωπον μέγαν,
ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ᾿ ὅλον;

XVIII. Stob. tit. 29. p. 200.

Οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

XIX. Stob. tit. 38. p. 234. et Apostol. IV, 8.

Ἅπας μὲν ἀὴρ ἀετῷ περάσιμος,
ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

XX. Stob. tit. 41. p. 240.

Δεινὴ πόλις νοσοῦσ᾿ ἀνευρίσκειν κακά.

XXI. Stob. ibid.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον·
χρὴ γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ᾿ ὑψήλ᾿ ἄγειν.
Ὅστις κατ᾿ ἰσχὺν πρῶτος ὠνομάζετο
ἢ τόξα πάλλων ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.

XXII. Stob. ibid.

Ἀλλ᾿ οὔποτ᾿, αὐτὸς ἀμπλακών, ἄλλον βροτὸν
παραινέσαιμ᾿ ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη,
πρὶν ἂν κατ᾿ ὄσσων τυγχάνῃ μέλας σκότος,
εἰ χρὴ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

XXIII. Stob. tit. 42. p. 276.

Ἄρχεσθαι χρεὼν
κακοὺς ὑπ᾿ ἐσθλῶν καὶ κλύειν τῶν κρεισσόνων.

XXIV. Stob. tit. 44. p. 307. Apostol. X, 94.

Ἐγὼ γὰρ ὅστις μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν
πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θεούς
κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πράσσειν ἀεί.

XXV. Stob. tit. 46. p. 325.

Ἀλλ' οὐ πρέπει τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ,
οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἵρεσθαι κακοῖς·
τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

XXVI. Stob. tit. 49. p. 355.

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

XXVII. Stob. tit. 65. p. 411.

Οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ
ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα, καὶ σώζει δόμους.

XXVIII. Stob. tit. 67. p. 422.

Οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις,
οὔτ' εὐτυχοῦσιν· συμφορὰ δ' ὃς ἂν τύχῃ
κακῆς γυναικός, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχών.

XXIX. Stob. ib. p. 423.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν
ἐσθλῆς γυναικός, εὐτυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβών.

XXX. Stob. tit. 49. p. 355. Cfr. Athen. VII. p. 641. C.

Νεανίας γὰρ ὅστις ὢν Ἄρη στυγεῖ,
κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.
Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον, ὡς ἡδὺς βίος,
ὅ τ' ὄλβος ἔξωθέν τίς ἐστι πραγμάτων.
ἀλλ' οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία,
εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα.
οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν,
ἡ δ' εὐλάβεια σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα,
τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη.

XXXI. Stob. tit. 69. p. 429.

A. *Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοι καλῶς ἔχειν.*
B. *Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.*

XXXII. Stob. tit. 71. p. 431. Cfr. Planudes vit. Aesop. p. 12. (28.)

Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνή, κακόν,
οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ,
οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν. εἰ δέ του θεῶν
τόδ' ἐστὶ πλάσμα, δημιουργὸς ὢν κακῶν
μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

XXXIII. Stob. tit. 71. p. 439.

Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος·
ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος,
τί δεῖ φυλάσσειν κἀξαμαρτάνειν πλέον;

XXXIV. Stob. ibid.

Γυναικὶ δ' ὄλβος, ἢν πόσιν στέργοντ' ἔχῃ.

XXXV. Stob. tit. 77. p. 455.

Ἀλλ' ἴστ', ἐμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος,
τὸ μὴ οὔ σε, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν ἀεὶ
καὶ τοῦ δικαίου καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
μάλισθ'· ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει·
κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ
γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

XXXVI. Stob. tit. 79. p. 468.

Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ' ἔπη καλῶς ἔχει·
λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

XXXVII. Stob. tit. 86. p. 497.

Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

Hinc sumsit auctor libelli inter Plutarcheos ὑπὲρ εὐγενείας p. 243. ed. Wolf. T. V. p. 964. Wyttenb.

XXXVIII. Stob. tit. 88. p. 500.

Οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσεται,
ὥστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

XXXIX. Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 20. D. Stob. tit. 91. p. 507.

Α. *Χρυσοῦ σὲ πλήθει, τοῦσδε δ᾽ οὐ χαίρειν χρεών;*
Β. *Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.*

XL. Stob. tit. 97. p. 598.

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
δεῖν δ᾽ ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο,
οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστίν, εὐχέσθω δ᾽ ὅμως
ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

XLI. Stob. ibid.

Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

XLII. Stob. tit. 100. p. 551.

Μέλλων τ᾽ ἰατρός, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον
ἰάσατ᾽ ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

XLIII. Stob. tit. 103. p. 560.

Οὐ χρή ποτ᾽ ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
ἕξειν τὸν αὐτὸν δαίμον᾽ εἰσαεὶ δοκεῖν.
ὁ γὰρ θεός πως, εἰ θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ᾽ ὑπέρφρονες
καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι
ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην ἐν τῷ παθεῖν.

XLIV. Stob. ibid. p. 562.

Βέβαια δ᾽ οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

XLV. Stob. tit. 106. p. 568.

Θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.
θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν;

XLVI. Stob. ibid.

Πέπονθας, οἷα χἄτεροι πολλοὶ βροτῶν·
τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σῴζοντες τύχας
ὤλοντ᾽ ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

XLVII. Stob. tit. 112. p. 583.

Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
Ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ

μέθη ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
πάραυτα δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

XLVIII. Stob. tit. 115. p. 590.

Ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις;
καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν
λαβὼν δὲ πεῖραν μεταμέλειαν λαμβάνει·
ὡς οὐδέν ἐστι χεῖρον ἐν θνητῷ γένει.

XLIX. Stob. tit. 125. p. 620.

Τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος.

L. Stob. ibid. p. 621.

Ὡς σκαιὸς ἁνὴρ καὶ ξένοισιν ἄξενος
καὶ μνημονεύων οὐδὲν ὧν ἐχρῆν φίλον.

LI. Stob. ibid.

Σπάνιον δ' ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλεὸν κρατεῖ
τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
*ἀπόλωλ' ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ * **

LII. A. Melissa I, 72. Maxim. T. II. p. 615. Combef.

Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενί.

LIII. Anton. Mel. II, 71. Maxim. T. II. p. 634.

Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ καὶ
*γενναιότητι κἀπιεικείᾳ * **
ἀρετὴν ἐπεκτήσατο.

LIV. Plat. epist. I. p. 309. D.

Εὔξῃ τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

LV. Aristot. Ethic. Nicom. V. 9.

Μητέρα κατέκτα τὴν ἐμήν, βραχὺς λόγος,
ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών.

LVI. Aristot. Polit. V, 7, 22. ed. Schneid. *Ζῇ ἐν ταῖς τοιαύταις δημοκρατίαις ἕκαστος ὡς βούλεται, καὶ εἰς ὃ χρῄζων, ὥς φησιν Εὐριπίδης.*

LVII. Plutarch. de am. frat. T. II. p. 480. D.

Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν.

LVIII. Aristot. Ethic. Eudem. VIII, 11.

Λόγον δίκαιον μισθὸν ἂν λόγου φέροις,
ἔργων δ' ἐκεῖνος ἔργ' ἃ [καὶ] παρέσχετο.

LIX. a. Strab. VIII. p. 379 — 582. Cfr. Plutarch. Amat. Tom. II. p. 767.

Ἥκω περίκλυστον προλιποῦσ'
ἄκρον Κόρινθον
ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας.

LIX. b. Cicero Ep. ad Fam. XVI, 8.

Ψῦχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.

LX. Cic. ad Att. VIII, 8. Clem. Alex. Strom. VI. p 670. B Suid. v. *παλαμᾶσθαι.*

Πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω·
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
σύμμαχον ἔσται,
κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

LXI. Dionys. Halic. de compos. v. p. 54. ed. Schaef.

Μή μοι
λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

LXII. Dionys. Hal. ib. p. 426. *Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως τῆς ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί·*

Ὦ γαῖα πατρίς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,
χαῖρ' —

τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον.

ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων
ἐμβατεύεις —

τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε.

ἔνθεν εὔχομαι γένος.

τοῦτο τρίτον. Τὰ μὲν πρότερα μείζονα στίχου, τοῦτο δὲ ἔλαττον.

Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ
τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ —

μετὰ τοῦτο·

ξύνοιδ' ὄρος
Παρθένιον —

Οὐδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. εἶτ' αὖθις ἕτερον στίχου τε ἔλαττον καὶ στίχου μεῖζον·

ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
ἔλυσεν Εἰλείθυια —

καὶ τὰ ἑξῆς τούτων παραπλήσια.

LXIII. Polyb. V, 106.

τλησίμοχθοί τινες κοὔποθ' ἥσυχοι δορί.

LXIV. Strab. IV. p. 183 = 279.

Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρωσί, πῆμα δ' Ἑλλάδι
θέλων γενέσθαι ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

LXV. Strab. XIII. p. 616 = 916.

τὰς διωνομασμένας
Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις.

LXVI. Theophil. ad Autolyc. II. p. 115. ed. Colon. 1686. p. 252. ed. Wolf. *Ὡσαύτως καὶ Εὐριπίδης·*

Ἀνάσχου πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.
Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβῃς, κακῶς.

καὶ πάλιν ὁ αὐτός·

Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.

LXVII. Theophil. p. 87. *Ὁμοίως καὶ Εὐριπίδης·*

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ.

καὶ πάλιν Εὐριπίδης·

Σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ * *
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

LXVIII. Ibid.

Σπουδάζομεν δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην
πόνους ἔχοντες, οὐδὲν εἰδότες.

LXIX. Aristot. Magn. Moral. II, 11. p. 249. E. ed. Duval.

Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.

LXX. Aristot. Phys. II, 2.

Ἔχει τελευτὴν ἧσπερ οὕνεκ' ἐγένετο.

LXXI. Plutarch. Solon. p. 90. D. (c. 22.) *Τῷ μὲν γὰρ Λυκούργῳ καὶ πόλιν οἰκοῦντι καθαρὰν ὄχλου ξενικοῦ καὶ χώραν κεκτημένῳ πολλοῖς πολλήν, δὶς τοσοῖσδε πλείονα, κατ' Εὐριπίδην, – καλῶς εἶχεν – συνέχειν.*

LXXII. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 24. D.

Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν
εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον.

Euripidis versus esse intelligitur ex eiusd. compar. Pelop. et Marc. 3. p. 317. E. *ἄριστον μὲν γὰρ νικῶντα σώζεσθαι τὸν στρατηγὸν καὶ ἀποθανεῖν εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα βίον, ὡς Εὐριπίδης φησίν.*

LXXIII. Plutarch. v. Alex. (c. 53.) p. 695. C. et T. II. p. 1128. A. Cicero epist. famil. XIII, 15.

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ' αὑτῷ σοφός.

Cfr. Cic. epp. fam. VII, 6. Offic. III, 15, 62.

LXXIV. Plutarch. comp. Demetr. et Anton. 2. p. 956. E. *οὐδὲ γεγανωμένος καὶ ἀνθηρὸς ἐπὶ τὰς μάχας ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος προῄει, κοιμίζων δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ βακχεῖα καταπαύων,*

ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου

κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἐγίνετο.

LXXV. Plutarch. Fab. Maxim. 17. p. 184. B. *Οὐ μόνον δ' ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησίν, οὐ σμικρὸν κακόν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν.*

LXXVI. Plutarch. Moral. T. II. p. 20. F. p. 431. A. Stob. tit. 3. p. 35.

Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.

LXXVII. Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 34. B. consol. p. 106. D. Clem. Alex. Strom. IV. p. 494. B. Philo Iud. p. 808. Cic. ad Att. IX, 2.

Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;

LXXVIII. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 36. C.

Τιμᾶν τ' ἀντέτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι
δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἄνολβοι.

LXXIX. Plutarch. consol. T. II. p. 102. B. *Κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐριπίδην*

— ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

LXXX. Plutarch. T. II. p. 84. F. T. I. p. 658. D.

Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν!

Eundem versum, sed sine auctoris nomine, habet Plutarch. Pomp. c. 73. p. 658. D.

LXXXI. Plutarch. T. II. p. 116. F. Epictet. enchir. extr

Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

LXXXII. Plutarch. T. II. p. 120. A.

Ὁ βίος γάρ, φησὶν Εὐριπίδης, ὄνομ' ἔχει, πόνος ἐγὼ ὁ'.

LXXXIII. Plutarch. T. II. p. 132. B.

Εἴης μοι μέτριον δέ πως εἴης, μήδ' ἀπολείποις.

LXXXIV. Plutarch. de Isid. T. II. p. 379. D.

Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ.

LXXXV. Plutarch. de def. or. T. II. p. 416. D. E.

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σῶμα, διοπετὴς ὅπως
ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα.

LXXXVI. Plut. ib. p. 432. C.

Μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

LXXXVII. Plutarch. de coh. ira T. II. p. 464. A. praec. pol. ib. 811. D.

— — — — — τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται
θεός, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.

LXXXVIII. Plutarch. T. II. p. 526. C.

Ἀκόλαστα πάντη γίγνεται δούλων τέκνα.

LXXXIX. Plutarch. T. II. p. 532. F. Τὴν γὰρ σιωπὴν ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶναι. In metrum redegit Grot. Exc. p. 429.

— — σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις.

XC. Plutarch. T. II. p. 539. B.

Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι,
οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
νῦν δ' — ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
λαβεῖν ἀμισθὶ — πᾶς τις ἥδεται λέγων
τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει

XCI. Plutarch. Sympos. VII, 1. p. 699. A. Cfr. Macrob Sat. VII, 15.

Οἶνος περάσας πλευμόνων διαῤῥοάς.

XCII. Plutarch. ib. p. 713. D.

ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν.

XCIII. Plutarch. Amat. T. II. p. 755. B.

Πλούτῳ χλιδῶσα θνητὰ δή, γύναι, φρονεῖς.

XCIV. Plut. praec. pol. T. II. p. 802. A.

Εἴθ᾽ ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν.

XCV. Plutarch. ibid. p. 812. E.

Τέκτων γὰρ ὢν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικά.

XCVI. Plutarch. de solert. anim. T. II. p. 965. E.

Ὁ τῆς Τύχης παῖς κλῆρος ἐπὶ τούτῳ ταγείς.

Eodem respicit Plutarch. T. II. p. 644. D.

XCVII. Plutarch. T. II. p. 1028. E.

Φίλης τ᾽ ὀπώρας διπτύχους, ἦρός τ᾽ ἴσους.

XCVIII. Plutarch. de repugn. Stoic. T. II. p. 1040. B.

— ἀλλ᾽ ἔστιν, εἴ τις ἐγγελᾷ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ βρότεια λεύσσοντες πάθη.

XCIX. Clem. Alex. protrept. p. 50. ed. Sylb. *Τότε δ᾽ ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα (Εὐριπίδης) καὶ μεθύοντα ἀλλαχόθι καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχί; ὃς ἑστιώμενος τοῖς κρέασι*

— — — — — χλωρὰ σῦκ᾽ ἐπήσθιεν,
ἄμουσ᾽ ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.

Athen. VII. p. 276. F. *οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά.* Hinc primum versum ita supplevit Musgrav.

Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ᾽ ἐπήσθιεν.

C. Clem. Alex. Strom. III. p. 435.

Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον, ἢ φῦναι, βροτούς.
Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
τίκτω· τεκοῦσα δ᾽, ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς,
χρηστοὺς δ᾽ ἀπολέσασ᾽· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ.
Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν ἀπολύειν, κἀπὶ τοῦδ᾽ ἔχειν πόνους;

CI. Pergit Clem. l. c.

— — ἐμοί γε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν,
πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν.

CII. Sequuntur haec apud Clem.

Ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι,
ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
τρέφειν ὅδ' αἰθήρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

CIII. Clem. Alex. Strom. IV. p. 524. *Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν·*

εὐλογεῖν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,
κἀκπονεῖν 'ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

καὶ αὖθίς που τούτοις τὰ ὅμοια·

ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
ἄλοχον, ἐν κοινῷ τε λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

τό τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύων, κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει·

Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω κοὐδὲν ἐστί μοι πικρόν.

μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή· – – – – τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε; **Sequitur post paulo:** *χρὴ δὲ τὸν εὐδαίμονα γάμον οὔτε πλούτῳ ποτέ, οὔτε κάλλει κρίνεσθαι, ἀλλ' ἀρετῇ.*

Οὐδεμίαν, φησὶν ἡ τραγῳδία, ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν
ξυνάορον,
ἀρετὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνή,
ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται.

εἶτα οἷον παραινέσεις διδοῦσα φησί·

Πρῶτα μέν γε τοῦθ' ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ·
οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρίνειν ἐστίν, ἀλλὰ νοῦς. - -

CIV. Clem. Alex. Strom. IV. p. 536. D.

Ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν
ἐπὶ πημοσύνῃ, μήτ' εἰς ἀδίκους
πράξεις ὁρμῶν,

ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη,
καὶ ὅπη καὶ ὅπως.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
ἔργων μελέτημα προσίζει.

V. 2. — 6. afferunt Themistius p. 307. ed. Hard. Pollux II, 14.

CV. Clem. Alex. Strom. IV. p. 543. B.

Χρύσεαι δή μοι πτέρυγες περὶ νώτῳ, φησί,
καὶ τὰ Σειρήνων ἐρόεντα πέδιλα
ἁρμόζεται·
βάσομαί τ' ἐς αἰθέρα πολὺν
ἀερθείς, Ζηνὶ προσμίξων.

Τὰς Εὐριπίδου χρυσᾶς πτέρυγας hinc commemorat Plutarch. T. II. p. 786. D.

CVI. Clem. Alex. Strom. V. p. 581. E. *Πάνυ θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, πατέρα καὶ υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ' ὅπως αἰνισσόμενος·*

Σοί, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν
πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης
ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.

ὁλοκάρπωμα γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἄπορον (l. *ἄπυρον*) *θῦμα ὁ Χριστός. καὶ ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸς οὐκ εἰδὼς λέγει, σαφὲς ποιήσει ἐπάγων·*

Σὺ γὰρ ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων
χθονίων θ' Ἀΐδῃ μετέχεις ἀρχῆς.

ἔπειτα ἄντικρυς λέγει·

Πέμψον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων
τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

CVII. Clem. Alex. Strom. V. p. 584. B.

Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

CVIII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. B.

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι γραῖαν·
ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα βουλεύει κακά.

CIX. Clem. Alex. Strom. V. p. 613. D.

Ὃς τάδε λεύσσων θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔῤῥιψεν
σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ
γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν,
οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

CX. Clem. Alex. Strom. VI. p 622. B.

Νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

CXI. Clem. Alex. Strom. VI. p. 623. A. B.

Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς,
ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι,
καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις,
κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδείς,
εἰς ὅντινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή.

CXII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 627. A.

— — — — ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς,
πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν
τὴν γῆν τ' ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών.

CXIII. Cornutus s. Phurnutus de nat. d. 20. p. 184. ed. Gale.

Κορυφὴ δὲ θεῶν, κατ' Εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόν' ἔχων
φαεινὸς αἰθήρ. — —

CXIV. Athen. IV. p. 158. F

Ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης,
τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν τόδ' ὑπερβάλλον τε μὴ προσείμαν.

CXV. Athen. VI. p. 270. C.

Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ.

Ex Athenaeo sumsit Eustathius ad Od. θ'. p. 1596, 45. = 309, 4. Versum laudat etiam Libanius Vol. II. p. 509. A. s. T. III. p. 389, 25. ed. Reisk. Themist. p. 164, 6. Hue respexit etiam Antiphanes ap. Athen. I. p. 28. F. Cfr. etiam Plutarch. T. II. p. 126. C.

CXVI. Athen. XIII. p. 561. A.

Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας ἀρετῆς
πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
οὗτος ὁ δαίμων
πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς.
καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων
εἰς ἐλπίδ' ἄγει.
τοῖς δ' ἀτελέστοις τῶν τοῦδε πόνων
μήτε συνείην, χωρίς τ' ἀγρίων
ναίοιμι τρόπων.
τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν
μή ποτε φεύγειν,
χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

CXVII. Galen. Protrept. T. I. p. 16. ed. Kühn

οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς
περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.

CXVIII. Athen. XI. p. 465. B.

Βακχίου φιλανθέος
Αἴθοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς·
ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα.

CXIX. Aelian. Var. Hist. XII, 15.

Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

CXX. Aelian. hist. anim. IV, 54. Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις,

— — — — — ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει,

φησὶν Εὐριπίδης. Alio verba deflexit Anaxandrides Comicus apud Aristot. Eth. Nicom. VII, 10. p. 125. D. Durall. ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

CXXI. Aelian. hist. anim. XIV, 6.

Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος.

CXXII. Sext. Empir. adv. Math. X. 5, 315. p. 685. Fabric.

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

CXXIII. Dio Chrysost. or. 64. p. 594. C. *Εὐριπίδης τὸν ναύτην μέμφεται, ἀωρὶ πόντου κύματ' εὐρέως περῶντα, καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπετίμα λέγων·*

Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν.

CXXIV. Macrob. Saturn. I, 17.

Πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται
ταῖς τετραμόρφοις ὥραις, ζευγνὺς
ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ὄχημα.

CXXV. Macrob. Saturn. I, 23.

Καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

CXXVI. Lucian. Necyom. T. I. p. 456. T. III. p. 2. ed. Bip. *Φιλ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;*

Μεν. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

„Euripidis versum esse probabile tantum est ex eo, quod, quum Menippus primum initium Hecubae recitasset, deinde hunc versum, tum Androm. fr. XIX. denique versus duos Homericos Od. λ', 163., sic pergit: *νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.*" Matthiae,

CXXVII. Lucian. Revivisc. T. I. p. 573. T. III. p. 119. ed. Bip. *Λουκ. Οἴμοι τῶν κακῶν! ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.*

Μὴ κτεῖνε τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Πλάτ. Τί δέ; οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν;

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.

Λουκ.

Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

CXXVIII. Aristid. T. I. p. 247 sq. ed. Iebb. *Πέλαγος δὲ οὐδεὶς πω διὰ τέλους ᾖνεν, οὔτε ποιητὴς οὔτε λογόγραφος, ἀλλ' Ὅμηρος λέγει ἰοειδέα πόντον καὶ οἴνοπα πόντον, καὶ Εὐριπίδης*

ἅλα πορφυρέην.

CXXIX. Porphyr. de abstin. III, 25. p. 135. *συγγενὲς ἡμῖν τὸ*

τῶν λοιπῶν ζώων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐταῖς, καὶ πνεύματα, ὡς Εὐριπίδης, καὶ

φοινίους ἔχει ῥοὰς
τὰ ζῶα πάντα·

καὶ κοινοὺς ἁπάντων δείκνυσι γονεῖς, Οὐρανὸν καὶ Γῆν.

CXXX. Alexand. rh. p. 28. ed. Normann.

Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφός,
μήτηρ, ἀδελφή, δμωΐς, ἄγκυρα, στέγη.

CXXXI. Athenag. p. 28. (ed. Colon. 1686.)

Πολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντὶς
εἴτε τύχα * εἴτε δαίμων
τὰ βρότεια κραίνει.
* παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν
τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας
ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει.

Τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκην εὖ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίνος ἡ τοιαύτη τῶν περιγείων διοίκησις, ἐν ᾗ εἴποι τις ἄν,

Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες ἢ θεῶν γένος
εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

CXXXII. Schol. Pind. Nem. VI, 7. θεός γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Cic. Tusc. I, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est, ut Euripides audet dicere, deus.*

CXXXIII. Priscian. XVII. c. 17. p. 63. ed. Krehl. *In una autem eademque persona possessor simul et possessio intransitive intelligi non potest, nisi figurate dicat aliquis,* meus ego sum et servus et dominus, *et similia. Persius:* Vindicta postquam meus a praetore recessi: *et Euripides:*

Ἐγὼ δ' ἐμὸς εἰμί.

CXXXIV. Priscian. XVIII, 20. p. 179. *Latini* despero illam rem. Lucanus in V. Desperare viam. *Εὐριπίδης·*

Οὐχ ἑσπέρας φάσ', ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας —
τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην.

CXXXV. Achill. Tat. in Arat. Phoen. 19. (p. 91. ed. Vict.) de anno:

Ὁθούνεκ' αὐτὸς πάντα συλλαβὼν ἔχει.

CXXXVI. Nicephor. Gregor. histor. VIII. p. 190. F.

— — — — — πολλὰ γὰρ κραίνει θεός.

„Sine nomine auctoris citat Niceph. subiectis illis καὶ τὸ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός, quae leguntur in fine Medeae et al. ut mihi quidem verisimile sit etiam illa πολλὰ γὰρ κραίνει θεός falso citata esse pro πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί." Matthiae.

CXXXVII. Schol. Arist. Plut. 521. Suid. v. ἀνδραποδίζω. Schol. Eurip. Phoen. 1408. (Ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἡ παροιμία φησίν) Εὐριπίδης·

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

„Sic Schol. Arist. et Suid. sed schol. Eurip. Πολλοὶ γὰρ εἰσίν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς, ubi cod. Aug. ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλεῖς. ἄπιστα Θεσσαλῶν, ut legi volebat Hemsterh. ad Arist. Plut. ad numeros aptius est." Matthiae.

CXXXVIII. Schol. Arist. Nub. 30. Εὐριπίδης·

Τί χρέος ἔβα δῶμα;

Similiter Herc. f. 524. τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;

CXXXIX. Schol. Arist. Nub. 138.

Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην.

CXL. Schol. Arist. Ran. 64. ἢ ἕτερα φράσω;] ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου.

CXLI. Schol. Arist. Equ. 753. Hephaest. p. 55. ed. Pauw. = p. 94. ed. Gaisf.

Ἑῷος ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

CXLII. Schol. Arist. Ran. 864.

Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;

CXLIII. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 600. Br. (607.) κρυπτός] ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρυπταὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις, καὶ ἐν Θάσῳ ἀρχή τις κρύπτεται. (leg. κρυπταί. Seidl.)

CXLIV. Arist. Lysistr. 714. ibiq. Schol.

Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

CXLV. Schol. Aesch. Eumen. 372.

— — τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;

CXLVI. Schol. Soph. Aiac. 833.

Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.

CXLVII. Schol. Pind. Pyth. IV, 71.

Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἵ γ' ἐλεύθεροι.

CXLVIII. Schol. Pind. Nem. I, 13.

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

CXLIX. Pollux VII, 31.

— — λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών.

CL. Pollux X, 27.

— — — — λῦε πακτὰ δωμάτων.

CLI. Phrynich. in Bekk. anecd. p. 6, 1.

ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.

CLII. Schol. Apoll. Rh. I, 1280.

Γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη.

CLIII. Schol. Apoll. Rh. IV, 71.

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων χθόνα.

„Idem scholion apud Suidam legitur v. ἤπειρος, Photium p. 58. Bachmann. anecd. gr. T. I. p. 251, 23. et, paucis mutatis, apud Zonaram p. 1001. Idem fortasse versus est in Etymol. Gudiano p. 247, 5. *καὶ Εὐριπίδης φησίν·*

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν."

Matthiae.

CLIV. Suidas: *Εὐριπίδειον ἔπος, τοῦ Εὐριπίδου· καὶ Εὐριπίδειος λόγος ὁμοίως. ἔφη Εὐριπίδης·*

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

Versum aliquoties, sed sine auctoris nomine, citat Plutarchus, ut II. p. 71. F. p. 88. D. p. 481. A. p. 1110. E. Cf. Eustath. p. 887, 5.

CLV. Etymol. M. p. 112, 26. 487, 35.

Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

CLVI. Etymol. M. p. 271 sq. Zonar. p. 536.

Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους.

CLVII. Etymol. M. p. 693, 52. *Τρέφοιν, ὡς Εὐριπίδης,*

Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

CLVIII. Zenob. prov. cent. V, 93. *Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν, τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλου-*

σῶν ἐργάζεσθαι. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη.— μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας Εὐριπίδης.

CLIX. Append. Vatic. II, 57. Photius p. 163

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὔχουσιν μέγα.

CLX. Apostol. X, 6.

ἢ φρονεῖν ἐλάσσονα,
ἢ δύνασθαι δεῖ σε μεῖζον.

CLXI. Idem XIX, 98.

Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

CLXII. Eustath. ad Il. ε΄. p. 429, 50.

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέτας λογος.

CLXIII. Schol. Venet. ad Il. ζ΄, 239.

Πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρέπων.

Vid. etiam Eustath. ad Il. ρ΄. p. 641, 59.

CLXIV. Schol. Eur. Or. 883.

*ἀεὶ ποτε * σπέρμα κηρύκων λάλον.*

Recte Musgr. *ἀεί ποτ' ἔστι σπ. κηρ. λ.*

CLXV. Theopompus apud Athen. IV. p. 165. B.

τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

CLXVI. Antiphanes apud Athen. X. p. 446. A. *παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.*

Hinc Eustath. ad Od. φ΄. p. 761, 30. *ὅτε καιρὸν ἡ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν Εὐριπίδειον μοῦσαν ἀρκεσίγυός ἐστιν.*

CLXVII. Aeschin. in Timarch. p. 18, 15. ed. H. Steph. p. 141. Reisk.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχῷ δείκνυσι γῆς.

Eundem versum afferens Suid. v. *φήμη* habet *ἐν μυχοῖς.*

CLXVIII. Antonius Meliss. ed. Wechel. p. 807. et S Maxim. T. II. p. 684. ed. Combefis.

Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῶν γένει·
βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

CLXIX. Stob. tit. 20. p. 172.

Ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο
δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

CLXX. Stob. ib. p. 171.

Πόλλ' ἔστιν ὀργῆς τῆς ἀπαιδεύτου κακά.

CLXXI. Stob. ib. p. 173.

Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ
τραχεῖα κὠξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

CLXXII. Stob. tit. 37. p. 226.

Μὴ κάμνε πατρίδα σὴν λαβεῖν πειρώμενος.

CLXXIII. Stob. tit. 77. p. 454. inter duos locos Euripideos, alterum ex Heraclidis, alterum ex Erechtheo desumtum.

καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

CLXXIV. Liban. epist. 487. nr. 10.

φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

CLXXV. Plutarch. consol. ad Apoll. p. 102. F.

Μήδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεών, φρονεῖν,
μήδ', ἄν τι συμβῇ δυσχερές, δουλοῦ πάλιν,
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Libanius epist. 471. *τοῦτον οὔτε εὐτυχία πώποτε ἐπῆρεν, ἐν δυστυχίᾳ τε οὐκ ἔπτηξεν, Εὐριπίδου μεμνημένος.*

CLXXVII. Excerpta e Diodori Sic. l. VII — X. c. XX. p. 18. (in Ang. Maii Script. vett collect. T. II. Romae 1827. 4.) p. 20. ed. Dind.

Οὐκ ἐγγυῶμαι, ζημία· φιλέγγυον
σκοπεῖν τὰ Πυθοῖδ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

quem locum Hermannus sic scribit

Οὐκ ἐγγυῶμαι, ζημία φιλέγγυον.
σκοπεῖν τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

CLXXVIII. Stob. tit. 7. p. 9. Plutarch. T. II. p. 447. E.

Τὸ μὲν σφαγῆναι δεινόν, εὔκλειαν δ' ἔχει,
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλόν, ἡδονὴ δ' ἔνι.

CLXXIX. Stob. tit. 47. p. 343.

Ἡ γὰρ τυραννὶς πανταχόθεν τοξεύεται
δεινοῖς ἔρωσιν, ἧς φυλακτέον πέρι.

CLXXX. Schol. ad Aristid. vol. II. p. 39, 18. ed. Iebb. p. 402, 25. ed. Dindorf. ad verba: *διὰ τοῦτο Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος· Εὐριπίδης ἐν ἀπράκτοις* (al. Cod. *ἀπταίστοις*) *πράγμασι φησὶ τὸ*

Ζεὺς μάντις ἐν θεοῖσιν ἀψευδέστατος.

εἶτα μετ' ὀλίγον

καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει.

CLXXXI. Stob. tit. 77. p. 454. *Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν·*

Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ' ἔστι καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

CLXXXII. „Philem. gr. p. 260 sq. ed. Osann. *ἀπαλλάττειν καὶ τὸ διατρίβειν. Εὐριπίδης ἀνάγκη πεινῆν διὰ βίου καὶ ἀθλιώτερον ἀπαλλάττειν, ἤτοι διατρίβειν.* Haec esse videntur duorum trimetrorum reliquiae

πεινῆν ἀνάγκη διὰ βίου — — — —
— — ἀπαλλάττειν ἔτ' ἀθλιώτερον."

Matthiae.

CLXXXIII. Liban. Progymn. T. IV. p. 861. Reisk. *δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνος φησί; μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἶτ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησίν·*

- οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βέλτιον.

CLXXXIV. Schol. Arist. Ach. 119. ex Medea:

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον.

„Memoria lapsus videtur grammaticus." Elmslei. ad Eurip. Med. p. 74.

CLXXXV. Stob. tit. 82. p. 476.

Τὸν τῇ φύσει
οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

CLXXXVI. Bekk. anecd. p. 340, 24. Bachm. I. p. 26.

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε φοιβία γυνή.

CLXXXVII. Ibid. p. 343 sq. Bachm. I. p. 30, 14.

θεοὶ χθόνιοι,
ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν
τὴν φθιερομένων, Ἀχερόντειαν
λίμνην.

CLXXXVIII. Ibid. p. 362, 7. Bachm. I. p. 51, 10.

δράκοντος αἱματωπὸν αἷμα.

CLXXXIX. Ibid. 9. Bachm. ib.

αἱματοσταγῆ
κηλῖδα τέγγῃ.

CXC. Ibid. p. 383 sq. Bachm. I. p. 74, 20. Suidas in v. *Ἀλάστορα προσβαλεῖν.*

οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένῃ κακὰ
ἐχθροῖσι σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα.

CXCI. Ibid. p. 1187.

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' ἀττικὸν τῷ ζελά· σὺν γὰρ κεραυ-
νοῖς.

CXCII. Eustath. ad Il. α'. p. 97, 35 = 129, 12.

μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.

CXCIII. Eratosth. Cataster. 13. de Erichthonio: *Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῦτον· Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποστρεφομένης καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἱρουμένης ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἡφαιστεῖον· ὃς δόξας αὐτῆς κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σπορᾶς κ. τ. λ.*

CXCIV. Cod. c. Greg. Cor. apud Schaef. ad Greg. p. 226. —— *προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ μουσῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι Ἁλιαδᾶν, καὶ Εὐριπίδης κακᾶν βίων διαγωγὴν ἀντὶ τοῦ ἁλιαδῶν καὶ κακῶν βίων.*

CXCV. Bekker. anecd. gr. p. 323, 18. Bachmann. anecd. I. p. 6, 6. *ἄβιοι οἱ νομάδες παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει.*

CXCVI. Ibid. p. 338, 14. Bachm. I. p. 23, 26. *Ἄγλαι, ὄμμα. Εὐριπίδης.* An: *αἴγλαι?*

CXCVII. Ibid. p. 339, 10. Bachm. I. p. 24, 29. *Ἀγοραῖος νοῦς, ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης.*

CXCVIII. Ibid. p. 346, 9. Bachm. I. p. 33, 24. *Ἄδωρος χάρις, ἡ ἐπὶ τέλους ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης.* Leg. *ἡ μὴ ἐπὶ τέλ.* ut editum est ap. Bekk. ibid. p. 26, 11.

CXCIX. Ibid. p. 363, 2. Bachm. I. p. 52, 11. *Εὐριπίδης δὲ καὶ αἱμύλη εἶπε θηλυκῶς.*

CC. Ibid. p. 369, 18. Bachm. I. p. 59, 13. Ἀκόμπαστος λόγος Εὐριπίδης φησὶ καὶ ἀκόμπαστος φάτις.

CCI. Ibid. p. 378, 13. Bachm. I. p. 69, 12. Ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης.

CCII. Ibid. p. 383, 8. Bachm. I. p. 74, 28. Ἀλίαστον, τὸ μάταιον. Εὐριπίδης, ἔστι δὲ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν.

CCIII. Ibid. p. 414, 15. Bachm. I. p. 109, 16. Ἀπάγου, ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης.

CCIV. Ibid. p. 440, 32. Bachm. I. p. 139, 5. Ἀκρόσειλος, ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται. Εὐριπίδης.

CCV. Ibid. p. 444, 32. Bachm. I. p. 143, 25. αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης.

CCVI. Bachmann. anecd. gr. I. p. 191, 27. τὸ δὲ δεῦρ' ἀεί πως καὶ Εὐριπίδης·

εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

CCVII. Ib. p. 418, 24. Χνοῦν τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν.

CCVIII. Eustath. ad Od. ξ'. p. 1761, 39. = 546. ἐπὶ δὲ πᾶσι λέγει ὁ αὐτὸς γραμματικὸς (Ἀριστοφάνης) καὶ μομφὸν παρ' Εὐριπίδῃ τὴν μέμψιν λεχθῆναι.

CCIX. Ioh. Lydus de mensib. p. 88. Εὐριπίδης δὲ Ἀφροδίτην αὐτὴν ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονας τοὺς ἐρῶντας ἀποτελεῖν.

CCX. Ibid. p. 109. οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς οὐδὲ κεκριμένον ἐστὶν ἐπὶ τῆς τύχης, ὡς Εὐριπίδης φησί.

CCXI. Etymol. M. p. 52, 46. καὶ Εὐριπίδης·

Μόσχον ὑπερήκριζον.

CCXII. „Photius p. 19. Ἐῤῥίον, εἰς φθοράν. Εὐριπίδης. Legendum videtur cum V. D. in *Edinb. rev.* ἔῤῥ' αἰθέριον ex Androm. 814." Matthiae.

CCXIII. Photius p. 45. Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορὸς παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. οὕτως Εὐριπίδης.

CCXIV. Photius p. 309. Περισοῦ, περιφέρειν. Εὐριπίδης. „An περισοβεῖν?" Matthiae.

CCXV. Photius p. 356. Ῥακχίζειν, τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησι παρ' Εὐριπίδῃ (cod. D. ὥς φησιν Εὐριπίδης). Eadem leguntur apud Bachm. I. p. 357, 25.

CCXVI. Orio Anthologn. tit. VIII. p. 55. Εὐριπίδου. 2.

Εὖ ἴσθ' ὅτ' ἄν τις εὐσεβῶν θύει θεοῖς,
κἂν μικρὰ θύῃ, τυγχάνει σωτηρίας.

CCXVII. Ibid. 3.

Ἦ πολλὰ καὶ δύσγνωστα βουλεύει θεός.

CCXVIII. Ibid. 6.

Θεοῖς ἀρέσκου· πᾶν γὰρ ἐκ θεῶν τέλος.

CCXIX. Ibid. 12. p. 56.

Ὡς ἡδὺ πατέρα παισὶν ἤπιον κύρειν
καὶ παῖδας εἶναι πατρὶ μὴ στυγουμένους.

CCXX. Ibid. 13.

Ἂν οἱ τεκόντες τοῦτο γινώσκωσιν ὅτι
νέοι ποτ' ἦσαν, ἠπίως τὴν τῶν τέκνων
οἴσουσι Κύπριν, ὄντες οὐ σκαιοὶ φύσιν.

V. 1. γιγνώσκωσ' ὅτι et v. 3. ὄντες Schneidewin.

CCXXI. Ibid. 14.

Ὅστις πατὴρ πρὸς παῖδας ἐκβαίνει πικρῶς,
τὸ γῆρας οὗτος τερματίζεται βαρύ.

FRAGMENTA INCERTA

QUAE AB ALIIS EURIPIDI, AB ALIIS ALIIS POETIS TRIBUUNTUR.

I. Stob. tit. 4. p. 53.

ἡ δὲ μωρία
μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

II. Stob. tit. 13. p. 145. Apostol. X, 12.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτε.

III. Stob. tit. 20. p. 173. Apost. XIV, 7.

Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

IV. Stob. tit. 22. p. 187.

Ὅταν ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινά,
λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,
ὀφρῦν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα,
τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθὺς προσδόκα·
ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ.

V. Stob. tit. 23. p. 190.

Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκῇ φρονεῖν.

VI. Stob. ibid.

Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

VII. Stob. ibid.

Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
αὐτοὶ δ' ὅτὰν σφάλωμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

VIII. Stob. tit. 34. p. 215.

Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.

IX. Plat. Theag. p. 125. D. de rep. VIII. p. 568. A. Aristid. T. II p. 288. ed. Iebb. Themist. or. XVI. Stob. tit. 46. p. 325. Gellius XIII, 18.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

X. Stob. tit. 47. p. 343. Prov. app. Vatic. II, 6. p. 280.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

„Dionysio seniori diserte tribuit Plutarch. de fort. Alex. T. II. p. 338. C. ut monet Porson. ad Eurip. Ph. 559. Euripidi tribuit N. apud Gaisf." Matthiae.

XI. Stob. tit. 74. p. 451. Eustath. ad Od. α'. p. 1412, 14. Rom. = 49. Bas. Schol. ad Od. α', 215.

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἴεται.

XII. Stob. tit. 76. p. 453.

τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦναι τέκνα.

„Eosdem versus sine nomine auctoris citat Clem. Alex. Paedag. I. p. 106. B. In Stob. editt. dicitur esse ex Euripidis Medea; sed Paris. A. *βιότου ἐκ Μηδείας*, quod Elmslei. ad Med. p. 74. e *διο. τυ.* i. e. *Διονυσίου τυράννου* ortum suspicatur." Matthiae.

XIII. Stob. tit. 85. p. 497.

Ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

XIV. Stob. tit. 106. p. 570.

Ἀνδρῶν τάδ' ἔστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν.
κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Hi versus a Plutarcho T. II.. p. 116. F. tribuuntur Aeschylo.

XV. Stob. tit. 114. p. 585.

Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα,
ἡμεῖς δ' ἀπολαβεῖν ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

XVI. Sext. Empir. adv. Math. I. §. 279. p. 277. Fabr.

Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Euripidis esse versum, ex eo intelligitur, quod eiusdem poetae sunt tres loci, qui paulo ante afferuntur." Matthiae.

XVII. Clem. Alex. Paedag. p. 299. D. Socrat. hist. eccl. III, 16. Paul. ep. ad Corinth. I, 15, 33.

Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.

XVIII. Prisc. XVII, 22. p. 90. ed. Krehl. *Et* iuste *pro* vere - - *Euripides*,

Αἴαντος δίκαιος γόνος

pro ἀληθής. „At XVIII. p. 202. Sophocles *Αἴαντι· δίκαιος γόνος pro vero*. Hinc Herm. apud Krehl. p. 90. Sophoclis locum esse contendit, memoriter citatum ex Aiac. 547. et legendum *Αἴαντι*, non *Αἴαντος*." Matthiae.

XIX. Eustath. in Il. δ. p. 1013, 11. ed. Rom. p. 801. Bas. Schol. Venet. ad Il. ο, 297.

Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

XX. Stob. tit. 4. p. 53.

Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς ἐννοούμενός τις ὢν
ζητῇ τι κρεῖττον ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά.

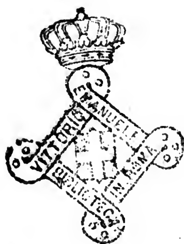
XXI. Stob. tit. 29. p. 199.

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

XXII. Stob. tit. 22. p. 189.

Εὐδαιμονί' εἴωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.

VITTORIO EMANUELE
BIBLIOTECA IN ROMA